

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

»»»»» USA TODAY BESTSELLING AUTHOR «««««

RUBY DIXON

SUBTERRANEAN ENVIRONMENT

CAUTION! UNCHARTED

RESONANCE IMMINENT

BIOLOGICAL COMPATIBILITY 100%

ROMANCING REMY'EB

ICE PLANET
CLONES

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

Romancing Rem'eb

BUZ GEZEGENİ KLONLARI

ÜÇÜNCÜ KİTAP

RUBY DIXON

Copyright © 2024 by Ruby Dixon

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazarın yazılı izni olmaksızın, bilgi depolama ve erişim sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz.

Kapak Tasarımı: Kati Wilde

Kapak Fotoğrafı: Wander Aguiar

Düzenleme: Aquila Editing

Proofreading: Şanslı Kitaplar

[Vellum ile oluşturuldu](#)

*Hikâyeye derinlik katmama yardımcı olan dıyarlı okuyucularıma teşekkür
ederim: Kimberly McLeod
Nikki De Hoyos*

İçindekiler

[İçerik Notu Romancing](#)

[Rem'eb What Has Gone](#)

[Before](#)

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

[Bölüm 33](#)

[Bölüm 34](#)

[Bölüm 35](#)

[Bölüm 36](#)

[Bölüm 37](#)

[Sonsöz](#)

[Yazarın Notu](#)

[Icehome Halkı Daha](#)

[Fazlasını mı İstiyor?](#)

İçerik Notu

Daha okuyucu dostu olma çabasıyla, bazı okuyucuların zor bulabileceği şeylerin bir listesini burada bulabilirsiniz. Lütfen herkesin belirli şeylere karşı farklı tolerans seviyeleri olduğunu unutmayın ve dahil edilmesi gerektiğini düşündüğünüz bir şeyi kaçırdıysam, bana yazın ve bunu güncelleyebilmem için bana bildirin. Teşekkür ederim!

SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE SPOILER
ILERIDE SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE
SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE SPOILER ILERIDE SPOILER
ILERIDE

Bu kitap şunları içerir:

- Mağaralar/Yeraltı konumları
- Hapis ve esaret/çocuk kaçırma
- Geçmişteki veba/hastalıklara atıflar
- Bir karakterin diğerini öldürmesine yapılan atıflar (sayfa dışı)
- Hamilelik
- Zorlanmış rezonansa referans
- Bir karakter uyuşturulur (başına kötü bir şey gelmez)
- Gergin ebeveyn ilişkileri
- Ebeveynlerden birinin geçmişte ölümü
- İzolasyon/Grup içinde istenmediğini hissetme
- Şüpheli oküler tıbbi tedavi (hepsi iyi sonuçlanır)

SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER
TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM
SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER
TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM SPOILER TAMAM
SPOILER TAMAM

Romancing Rem'eb

Nereye gidersem gideyim kendimi yabancı hissediyorum. Croatoan, Icehome Sahili... Hiçbir yer benim evim değil. Bu yüzden bir grup hırsızlığı araştırmak için meyve mağaralarına gittiğinde ben de onlarla gidiyorum. Eski sevgilim ve onun yeni arkadaşının önünde kendimi aptal durumuna düşürdüğüm sahilden uzaklaşmak için herhangi bir bahane.

Yabancılar tarafından kaçırıldığımda işler daha da kötüye gidiyor. Bu yeni insanların dört kolu, uzun kabarık kuyrukları ve yay gibi boynuzları var. Daha önce gördüğüm uzaylılara benzemiyorlar ve dağların altındaki sıcak mağaralarda yaşıyorlar. Onlar düşmanım olmalı. Beni kaçırdıkları için onlardan nefret etmeliyim.

Ama şefin oğlu benim gördüğü en güzel şey olduğumu söylüyor.

Yeni plan: Beni serbest bırakana kadar şefin oğluyla aşk yaşayacağım. Ne yanlış gidebilir ki?

Daha Önce Ne Oldu

(Flor's Fiasco'dan itibaren)

Uzaylılar gerçek ve Dünya'nın farkındalar. Birkaç insan kadın, "Küçük Yeşil Adamlar" olarak adlandırılan uzaylılar tarafından kaçırılmıştır. Bazıları durağanlık tüplerinde, bazıları da bir uzay gemisinin içindeki bir kafeste tutulmaktadır ve hepsi de dünya dışı bir karaborsada satılmayı beklemektedir. Tutsak insanlar bir kaçış düzenlerken, uzaylılar gemide sorun yaşar ve canlı yüklerini yaşanabilir en yakın gezegene atarlar. Burası, hayatta kalanlar tarafından Not-Hoth olarak adlandırılan kışlık, ıssız bir yerdir.

Not-Hoth'ta, insan kadınlar terk edilen tek türün kendileri olmadığını keşfederler. Devasa, boynuzlu mavi uzaylılardan oluşan bir kabile olan sa-khui, buzlu mağaralarda yaşamaktadır. Avlanır, yiyecek arar ve barbarlar gibi yaşarlar; uzun zaman önce yaşamış ve bu zorlu dünyaya uyum sağlamayı öğrenmiş bir halkın torunlarıdır. Adaptasyonların en önemlisi mi? Ev sahibinin içinde yaşayan ve onun refahını sağlayan simbiyotik bir yaşam formu olan khui. Not-Hoth'taki her yaratığın bir khui'si vardır ve khui'si olmayanlar bir hafta içinde havanın kendisi yüzünden hastalanarak ölür. Sa-khui tarafından kurtarılan insan kadınlar, Dünya'ya dönme umutlarını sonsuza dek geride bırakarak bir khui ortakyaşamı edinirler.

Khui'nin konukçusu üzerinde alışılmadık bir yan etkisi vardır: uyumlu bir eşleşme bulunursa, khui her konukçunun göğsünde bir şarkı titreştirmeye başlayacaktır. Buna rezonans denir ve sa-khui tarafından büyük değer verilir. Sadece rezonans sayesinde sa-khui türünü çoğaltabilir. Kabilelerindeki dışı sayısının azlığı nedeniyle sayıları azalan sa-khui'ler, birkaç erkek insan dişileriyle rezonansa girmeye başladığında çok sevinir, böylece her iki halkın bağlanması ve yeni bütünleşmiş kabilenin yaşaması sağlanır. Bir erkek

sa-khui eşine şiddetle bağlı ve birkaç insan artık erkekler tarafından sahiplenildi ve birlikte aile kurup yerleştiler.

İlk insanlar on yılı aşkın bir süredir buz gezegeninde bulunuyor. Birkaç yıl önce, düşen bir uzay gemisinde daha fazla insan keşfedildi ve gizemli "adalılar" (yerli ve sa-khui soyundan gelen bir halk) Icehome Sahilindeki yeni ikincil yerleşime katılmak için volkanik evlerini terk etti. İnsan üstüne insan sa-khui ve adalılarla eşleşti, ta ki sadece Uzun Boynuz klanından R'jaal ve insanlardan Tia kalana kadar. Daha önce diğerlerine karşı belli belirsiz duygusal bağlılıkları olmasına rağmen, sonunda birlikte olacakları varsayılmaktadır.

Bu arada, meyve mağarası basılmış ve içindeki değerli eşyalar çalınmıştır. Icehome Sahili'nden kimsenin ne olduğuna dair bir fikri yoktur. Hepsini kim ve neden almış olabilir? Başka bir vadide, Flor ve I'rec karda bir dizi durağanlık kapsülü keşfetti. Kapsüller klonlarla, gezegene nasıl ve neden geldiklerine dair hiçbir anıları olmayan yabancılarla doludur. Birden fazla insan kadın, yalnız bir insan erkek, birkaç "splice" (çeşitli ırkların mutasyona uğramış genetik materyallerinden yapılmış klonlar) ve birkaç boş kapsül var...

Ashtar, Uzun Boynuz Klanı ve insan kadın Tia, neler olup bittiğini anlayabilmek için meyve mağaralarını araştırır...

Hikayemiz burada başlıyor.

Bölüm

Bir

TIA

Stacy her zaman belalar üçer üçer gelir der. Şu anda mı? İki yığın bela var ve üçüncüsünün bana doğru gelmesini bekliyorum.

Keşke şu anda Croatoan'da olsaydım. Keşke Ashtar'ın sırtına hiç binmeseydim ve Icehome'a o uzun, acı soğuk uçuşu yapmasaydım. Croatoan'a geri dönseydim ve kötü bir gün geçirseydim? Stacy annemmiş gibi bana bakar (zarif annemin benimle zerre kadar ilgilenmemesini boş verin), bana yiyecek lezzetli bir şeyler hazırlar ve ona dertlerimi anlatmama izin verirdi.

Ama Croatoan'da değilim. Icehome'da bile değilim. Şu anda Uzun Boynuz Klanı ve Ashtar ile birlikte tamamen meyvesiz bir meyve mağarasında oturuyorum. Sherlock Holmes gibi davranıp kayıp meyve vakasını çözmeye çalışmak için buradayız. Ya da en azından diğerleri öyle. Icehome Plajı'ndan uzak olmak istiyorum çünkü orada olursam I'rec ve Flor'u göreceğim.

I'rec ve Flor, birbirlerine gülümsüyorlar. I'rec ve Flor, öpücüklerini paylaşıyorlar. I'rec ve Flor, yankılanıyor ve birbirlerine duydukları şehveti kesinlikle saklamıyorlar. I'rec, Flor'a onun bana hiç bakmadığı bir şekilde bakıyor.

Hepsi korkunç. Hepsi. Önce meyve mağarası. Şimdi de son dört yıllık erkek arkadaşım (ve yankı bulma umudum) ben dönmeden *hemen* önce bir başkasında yankı buldu.

İki bela. Düşmeyi bekleyen üçüncüsü her neyse? Çok fena olacak ve ben bunu dört gözle beklemiyorum.

Bu yüzden mağarada hafiyelik yapmam gerekirken, herkesten uzakta, en üstteki çıkıntılardan birine oturup örgümle uğraşıyorum. Örgü örmek beni sakinleştiriyor. Örgü örmek ellerimi sıkmaktan başka bir şey yapmamı sağlıyor. Çekiyorum, örüyorum ve bu bana ham, acı dolu düşüncelerimi sıralamamda yardımcı oluyor.

En azından biraz yalnız kalabilseydim öyle olurdu. Uzun Boynuz'daki diğerleriyle birlikte havuza inmek yerine R'jaal yanımdan ayrılmıyor. Sıcak bir an için buna şaşırıyorum ama sonra onun yankılanmadığını ve bu yüzden muhtemelen müstakbel kocam olduğunu hatırlıyorum.

Ve bu beni garip hissettiriyor. Garip, garip, garip.

Çekiyorum ve örüyorum, çekiyorum ve örüyorum, iplik yumağını ara sıra kızgın bir şekilde çekiştiriyorum. Kendimi buzdolabının arkasına kaldırılmış peynirli sandviç artığı gibi hissetmem onun suçu değil. R'jaal tatlı biri ama hüznü ve özlem dolu kişiliği benimkiyle uyuşmuyor. Bunu çok çabuk anladım, ama şimdi onunla sıkışıp kalmaktan endişeleniyorum.

"Belki..." R'jaal sesine dikkat ederek başlıyor.

Az önce attığım dikişten başımı kaldırıyorum, ağzım sımsıkı kapalı Hat.

"...geride kalmalıydın," diye bitiriyor.

Tabii ya. Ben, geride kaldım. Daha da hızlı ö r ü y o r u m .

Çok sıkı çekiyorum ve muhtemelen bu sıranın tamamını daha sonra kafam düz olduğunda yeniden yapmak zorunda kalacağım. Ama siktir et. Ya öğrecekmiş ya da birini boğacaktım, o yüzden ördüm. Ve sonra durdum, çünkü bu ona yaptığım atkıya uyması için bir şapkaydı ve şimdi lanet olası bir eşi var ve herkes bana bir tür Jezebel'mişim gibi bakıyor çünkü onu bir eşi olduğunu bile bilmeden öptüm!

"Ve ne?" Öfkeyle tükürdüm. "Onları sürekli öpüşürken izlemek mi? Birbirlerine kıkırdamalarını izlemek mi? Mutlu ve aşık olmalarını izlemek ve bunun ben olmam gerektiğini bilmek mi? Hayır, teşekkür ederim. Geri kalanınızla meyve mağarası dedektifliği oynamayı tercih ederim."

R'jaal bana yine o üzgün bakışlarından birini atıyor. "Eğer o sen olsaydın, seninle rezonansa girerdi."

Öldürme dürtüsü yükseliyor. Gerçekten birini öldüreceğimden değil.

Sadece çok kızgınım.

Aşağılanmış. Çılgılık atmak ve ağlamak istiyorum. Örgülerimi parçalamak istiyorum.

(iplik yapmanın ne kadar uzun sürdüğünü bilmem dışında, ve hayır teşekkür ederim). İstiyorum... İstiyorum...

Buradan *uzak* olmak istiyorum. Tüm bunlardan.

İstediğimden bile değil. Yani, biraz istedim çünkü iyi öpüşüyor ve sadık biri. Biraz huysuzdu ama iyi anlaşıyorduk. Asıl yakıcı olan bu utanç. Örgüme bakıyorum. "Belki bir gün önce dönseydik, o ben olurum."

"Ama öyle değildi."

Hayır, sanırım değildi. Flor'a nasıl baktığını gördüğüm an, ben olmadığımı anladım. Asla ben değildim. Öyle bile olsa... odayı oku. Başımı sallıyorum, onunla göz teması kurmaktan kaçınıyorum. "Acıma partisi yapmaya çalışıyorum ve sen yardımcı olmuyorsun, R'jaal. Hayal kırıklığına uğramadın mı? Üzgün değil misin? Nasıl bu kadar sakin olabiliyorsun?"

"Çünkü rezonans karar verir. Birinin benim olması gerekiyorsa, khui'm bana bunu bildirir." Duraksıyor. "Bizimle gelmene sevindim, yine de gruptan kaçmamalıydın."

Sanki gizlice kaçmazsam kimse Icehome Plajı'ndan ayrılmama izin verecekmiş gibi? Hadi ama. "Tıpkı senin gibi benim de kamptan uzaklaşmaya ihtiyacım vardı. Ve haklı olduğumu biliyorsun - eğer burada bilgisayarla ilgili bir şeyler varsa, sana kim yardım edecek? A'tam? M'tok? S'bren?"

"A'tar bizimle birlikte kadın istemedi," diyor R'jaal. "Henüz tanışmadığımız bir yabancı olması ihtimaline karşı. Juth'un R'ven'i nasıl çaldığını hatırlayın."

Beni iyi vakit geçirmekle tehdit etme, diye düşünüyorum ama bunu kendime saklıyorum. Bir yabancı tüm sorunlarımı çözer. Sadece R'jaal'ın, rezonans beklentilerimiz konusunda gübre toplamaya hevesli olduğum kadar hevesli olduğumu bilmesi canımı yakar. Üzerimde gezinmek istiyor gibi görüldüğü için ona bakıyorum. "İkimiz de bu gezegene başka kimsenin düşmeyeceğini biliyoruz, R'jaal. Hoşuna gitsin ya da gitmesin, birbirimize mahkumuz. Ama arkadaşlığınız için minnettarım. Burada geri dönüp herkese ne kadar olgunlaştığımı göstermek istedim ve I'rec'i öğrendiğimde kendimi tamamen kaybettim."

"Anlıyorum."

"Anladığınızı sanmıyorum. Farklı sayfalarda olduğumuzu hissediyorum." *Sen de talibimden çok babam gibi davranıyorsun ama birbirimize mahkumuz.*

Bunun farkına varmam gözümü kırıştırmama neden oluyor ve ardından gözyaşlarım yeniden akmaya başlıyor. Gözyaşları yüzümden aşağı dökülüyor ve burnumu çekiyorum. Kahretsin. Yüzümü siliyorum. "Boş ver. Sadece bunun üzerinde çalışmam gerek. Bokum tersine döndü

Dört yıl önce buraya geldiğimizde bunu çözebilmişim. Bunu da çözeceğim. Şimdi sakıncası yoksa yalnız kalmak istiyorum."

Tartışmıyor. Muhtemelen rahatlamıştır. "S'bren ve diğerlerini ziyarete gidiyorum. Bir şeye ihtiyacınız olursa seslenin."

Örgüme bakıyorum ve acaba baştan mı başlasam diye düşünüyorum. Dikişlerim çok sıkı. Şapkayı elime alıyorum ve gevşeyip gevşemeyeceklerini görmek için ilmekleri çekiştiriyorum ama nafile. Eski erkek arkadaşıma yeni eşinin önünde hediye veremem zaten. Bu garip olur. Garip ve tuhaf. Belki onu bir çeşit çantaya dönüştürürüm. Elimde evirip çeviriyorum ve nasıl baştan başlayacağımı düşünüyorum.

Sanki hep yeniden başlıyormuşum gibi geliyor. Çocukken gittiğim her özel yatılı okulda, ailem müfredatın 'beni yeterince zorlamadığına' karar verdiğinde her seferinde yeni bir başlangıç yapmak zorunda kaldım. Sonra buraya, buz gezegenine geldiğimde. Sonra tekrar Croatoan'a. Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım, ama her seferinde yeniden 'sıfırlamak' zorunda kaldığımda, daha fazla acı veriyor. Burnumu tekrar çekiyorum, burnum sümük dolu.

Sümük ve kızgınlık. En sevdiğim kombinasyon değil.

Gün boyunca ara ara ağlıyorum, projemi geri alıp baştan başlıyorum. Raashel için bir atkı yapmaya karar veriyorum. Sevimli, şenlikli ponponlu bir şey çünkü her küçük kız sevimli ponponları hak eder. Öğleden sonranın büyük bölümünde çıkıntıda tek başıma kalıyorum çünkü M'tok'un benim hakkımda ileri geri konuştuğunu, S'bren ve A'tam'ın güldüğünü duyuyorum ve kendimi inanılmaz derecede yalnız hissediyorum.

Onlar bir zamanlar benim arkadaşlarımdı ve öpüşme oyunları oynamaya çok hevesliydi. Şimdi herkes çiftleşti ve ben kendimi her zamankinden daha dışlanmış hissediyorum.

Acaba meyve mağarasında kalıcı olarak yaşayabilir miyim? Ormandaki cadı hikayelerindeki gibi takılabilir, meyve yiyebilir ve kendi işime bakabilirim... ama meyve yok. Zaten çok yalnız olurdum. Ben insanları severim. Yalnız ve tek başıma mutsuzum. Bu bana ailemle geçirdiğim yazları hatırlatıyor. 'En iyi' eğitimi alabilmem için beni bir yatılı okula ya da diğerine gönderirlerdi ama yazlar berbat geçirdi. Kampta olmadığım zamanlar evde kalmak zorundaydım. Ev demek, tamamen işlerine gömülmüş ve bana hiç zaman ayıramayan iki ebeveyn demektir. Başarılı, yüksek eğitimli iki avukatın tek çocuğu olarak bana her zaman bir insandan çok işaretlenmesi gereken bir kutu gibi davranıldı. Başarılı evliliklerde çiftlerin çocukları olur, bu yüzden annemle babamın da bir çocuğu vardı. Beni. Ve sonra beni bir dadiya bıraktılar ya da özel okula gönderdiler çünkü

Ebeveynlik çok zaman alıyordu. Beni kendi yöntemleriyle sevdiler. Sadece sıkılmış, yalnız bir çocuk için önemli davalardan zaman ayıramazlardı.

Yani hayır, etrafımda insanlara ihtiyacım var. Yalnız kalmak istemiyorum.

Buradaki insanları sevmediğimden değil. Icehome'daki herkesi seviyorum, M'tok'u bile. Ama artık nereye uyum sağlayacağımı bilmiyorum ve Croatoan'a geri dönüp tekrar saklanmak istiyorum. R'jaal bunca yıl buna nasıl dayanabildi, herkesin etrafında yankılanmasını nasıl izledi bilmiyorum. Ben olsam kendimi kaybederdim.

Kahretsin, şu anda kaybediyorum.

Bir süre sonra örgü örmek bile beni rahatlatmıyor ve daha sert bir eylem yapmanın zamanı geldiğini anlıyorum. Kendimi yormak için bir şeyler yapmalıyım. Sarmaşıkları kaldırıp bitkilere su sağlayan hatları inceliyorum. Hepsi tek bir yöne, yukarıya doğru gidiyor gibi görünüyor. Mağaranın tepesine tırmanıyorum ve bilgisayar sistemini kontrol ediyorum, yanlış olabilecek bir şey var mı diye bakıyorum. Her şey olması gerektiği gibi görünüyor, bu yüzden tekrar aşağı iniyorum ve sonra daha da aşağı inerek havuzun yanındaki diğerlerine katılıyorum.

S'bren ve A'tam su kenarındalar ve etrafa saçılmış birkaç yaprağı kokluyorlar. Onlara katıldığımda ikisi de yukarı bakıyor. "Bir şey bulabildin mi?" S'bren bana soruyor. "Seni etrafta sürünürken gördüm."

"Hiçbir şey."

"Elbette bir şey bulamadınız," diyor A'tam kendinden emin bir şekilde.

"Burnunuz bizimki kadar iyi değil."

Onu sinirli bir şekilde dürtüyorum. "Bunu biliyorum, ding-dong. Ama benim de gözlerim var. Yukarı çıktım ve bilgisayar sistemine baktım. Bileşenlerin hiçbirisi yerinde değil ve ekranda yanıp sönen hata mesajları yok. Dahası, arayüz panellerinin üzerinde her zaman olduğu gibi toz var. Kimse onlara dokunmamış, bu da kurcalanma ihtimalini ortadan kaldırıyor."

İkisi de bana bakıyor. A'tam yavaşça göz kırpmıyor.

"Atalara ait şeyler," diyorum, basitleştirerek. "Orada kötü bir şey yok."

"Aaah," diyor A'tam.

Verdiği yanıt karşısında küçük bir gülümsemeyle yetiniyorum. Bilgisayarlar ya da teknoloji hakkında hiçbir şey bilmemesi onun suçu değil. Ama ben de bu yüzden onlarla geldim. "Yaprak koklama nasıl gidiyor?"

"Çok tuhaf," diyor S'bren, yaprakları havuzun yanındaki kayalık yüzeye bir sıra halinde koyarken.

"Bu garip değil. Sen sadece hayal görüyorsun," der A'tam ona. Ayağa kalkar ve uzaklaşır. "Ben koku aramaya gidiyorum. Yine."

S'bren başını sallıyor. A'tam'ın geri çekilmesine aldırmadan ilk yaprağı alıyor ve bana uzatıyor. "Hasar görmüş üç yaprak buldum."

Ondan aldım, yeşilliklere baktım. Bir yaprağa benziyor. Bir noktada katlanmış bir yaprak, elbette, ama yine de bir yaprak. "Ve?"

"Üzerinde hiçbir koku almıyorum."

şimdi kendimi aptal gibi hissediyorum. "...ve?"

Elimden yaprağı aldı. "İşte bu, T'ia. Bir koku almalıyım. Bir yaprak biri tarafından fırçalandığında, onun kokusunun kalıcı bir ipucunu alacaktır. Eğer bu yaprağı geride bırakırsam, bir süre senin kokunun zayıf bir anısını taşıyacaktır."

Oh. Burunlarının bu kadar hassas olduğunu fark etmek benim için çok zor. "Yani rahatsız edilmişler, ama belli ki burada olan kişinin kokusunu alamıyorsunuz?"

Başını sallıyor. "Elbette kırılmış başka yapraklar da buldum ama bunlar hiç kimse gibi kokmayan tek yapraklar." S'bren bana bakıyor ve sonra eğiliyor. "Mantar kokusu alıyor musun? Ben alıyorum ama hepsi benim aptal olduğumu söylüyor."

Düşünerek geri çekiliyorum ve sonra başka bir kırık yaprak alıyorum. Düşünerek kokluyorum. "Hayır mı? Ama zaten mantarın nasıl koktuğunu bilmiyorum ki?"

"Toprak gibi kokuyor. Mağaralar. Derin şeyler." Ağzı kaşlarını çatarak aşağı doğru çeker. "Benden başka kimse kokusunu almıyor. Belki de ben bir aptalım."

"Hey, o zaman iyi bir arkadaşın var," diye şaka yapıyorum. "Icehome Plajı'na geri döndüğüm için aptalın tekiyim."

Bana acıma dolu bir bakış attı. "Bu senin hatan değil, T'ia. Bu sadece rezonans."

Duyduğu sempati, rahatsız olmamış görüntümü kırıyor ve gözyaşları tekrar yüzümden aşağı kayıyor. Ürpertici bir nefes çekiyorum ve dostça bir kolunu omuzlarıma doladığında ona yaslanıp ağlıyorum. Belki S'bren anlar. Belki de S'bren, tüm insanların dışında, anlıyordur.

Kolumu okşayarak beni rahatlatıyor. "Sen ve R'jaal yakında olacaksınız. Bekleyin ve görün."

Ugh. Hayal kırıklığıyla geri çekiliyorum. "R'jaal ile rezonansa girmek istemiyorum!" S'bren tepkime şaşırmış görünüyor. "O zaman ne istiyorsun?"

Ayağa kalkıyorum, çünkü bir cevabım yok. Gerçekten bilmiyorum. Bundan birkaç hafta sonra, birkaç ay sonra, muhtemelen

I'rec ve Flor için mutlu ol. İkisi de harika insanlar ve birlikte nasıl iyi çalışabileceklerini görebiliyorum. Ama şu anda her şey çok taze.

Sahip olacağımı düşündüğüm gelecek için hâlâ yas tutuyorum. I'rec'in bir başkasıyla rezonansa girmesiyle yeniden bir yabancıya, kimsenin nasıl çözeceğini bilmediği bir soruna dönüştüğüm için yas tutuyorum. Belki de beni en çok mutsuz eden şey budur.

"Boş ver," diyorum S'bren'e ve uyku ruloma doğru geri çekiliyorum.

Bölüm

İki

TIA

Uyuyamıyorum tabii ki.

Diğerleri mağarada teorilerle dolu bir şekilde dolaşüyor ve beni görmezden gelmek için ellerinden geleni yapıyorlar. Kötü bir niyetleri olduğunu sanmıyorum ama S'bren ağladığımdan bahsetti ve bu diğerlerini sinirlendirdi. Erkekler bir kadının gözyaşları karşısında ne yapacaklarını asla bilemezler. Bu yüzden seyahat battaniyelerimden oluşan paletime uzanıyorum ve diğerleri yatana kadar uyuyormuş gibi yapıyorum.

Herkesin uyuduğundan emin olduktan sonra kalkıyorum. Mağara hâlâ tamamen aydınlık. Her zaman öyledir, yapay aydınlatma gece ve gündüzü ayırt etmek için asla değişmez. Örgümü alıp gruptan uzaklaşıyorum, böylece kemik iğnelerimin takırtısından rahatsız olmayacaklar. Havuzun uzak ucundaki şelaleye doğru gidiyorum, çünkü çıkardığım sesleri gizleyecektir. Suyun kenarına oturup örgümü elime alıyorum.

Ve hemen tekrar yere bıraktım. Bunalmış duygular beni boğuyor ve gözyaşları yeniden başlıyor. Ağlamakta sorun yok, diyorum kendime. Hayal kırıklığına uğrayabilirsin. Geleceğinin neye benzeyeceğini merak edebilirsin.

Aptal gibi hissetmeye hakkın var.

Çünkü ben biliyorum. Kendimi çok aptal hissediyorum. Her zaman uyum sağlamanın, değer görmenin bir yolunu arıyorum. Eminim bu, zeki ve azimli bir ailenin çocuğu olmaktan kaynaklanıyordur.

Okul oyunlarına ya da Okul Aile Birliği toplantılarına katılamayacak kadar meşgul olan ebeveynler. Dünya'da ikinci plandaydım. Burada farklı olacağını ummuştum.

Bazı çocuklar kavga ettikten ve ben suçlanıp Croatoan'a gönderildikten sonra incindim. Herkesin durumdaki kötü adamın ben olduğuma karar vermesi ve bu nedenle kurtulması gereken kişinin ben olmam beni incitti. Croatoan'da bu kadar uzun süre kalmamın bir nedeni de buydu - Icehome'a geri dönmek ve sorun benmişim gibi hissetmek istemedim. Croatoan'daki herkes iyiydi. Tüm kadınlarla çok iyi anlaştım. Beceriler edindim ve insanlar için çocuklara baktım ve kendimi topluluğun değerli bir üyesi gibi hissettim. Orada seviliyordum. *İsteniyordum*. Oysa Icehome'da, geçmişte flört ettiğim erkekler birbiri ardına arkadaş edindikçe giderek daha fazla dışlandığımı hissettim. Gereksizdim, bu yüzden insanların beni sevdiği Croatoan'da kaldım. Ve kendimi en yalnız hissettiğim zamanlarda, mektuplar gönderdim. Hepsini derilerin üzerine bir parça kömürle özenle yazdım ve Ashtar'ın iki uzak kamp arasında yaptığı pek çok yolculukta ona ulaştırdım. Gittiğim dört yıl boyunca ona tekrar yazdım.

Ve başka birine aşık olabileceğinin farkında olduğum için, mesajlarımı her zaman kibar ve duygusuz tuttum, bir sevgiliye değil bir arkadaşaya yazacağım türden. Onunla öpüştük ve biraz oynastık ama ciddi bir şey olmadı. Bana hiç cevap yazmadı, ben de mektuplarımın tonunu hiç değiştirmedim. Ona asla onu oyalayacak bir şey vermedim.

Ancak Croatoan'da geçirdiğim onca yıldan sonra, insanların sevdikleri eşleriyle ikinci ya da üçüncü (ya da Josie'nin durumunda dördüncü) kez bir araya gelmelerini izlerken kendimi yalnız hissetmeye başladım. Croatoan harikaydı ama benim yaşında kimse yoktu. Sessah oradaydı ama her zaman küçük bir kardeş gibi hissettirdi ve Icehome Sahili'ne döndüğü anda Sam'e benzedi. Harika bir çift oldular ve ikisi için de çok heyecanlıyım.

Sahile tekrar adım attığım anda yankı bulup bulmayacağımı merak ettim. Kendime umut etme, hayal kurma izni verdim. Bir sevgiliye ve aileye sahip olmanın nasıl bir şey olacağını merak etmeme izin verdim. Rezonansa girmek ve yüzde bin bu kişiye ait olduğumu ve onun da bana ait olduğunu bilmek.

Sanırım beni en çok üzen şey de bu. Zamanlama - sanki rezonans benim geri dönüşümden hemen önce I'rec ve Flor'un rezonansa girmesini sağladığında kasıtlı olarak bana karşı çalışıyormuş gibi - ve kendimi çok istenmeyen hissediyorum. Bu gezegende bana yer yok.

Kendime acıyıp ağlama krizi mi geçiriyorum? Emin ol ağlıyorum.

Yeterince sessiz olmamış olmalıyım çünkü biri kalkıp hemen arkamda durmak için ilerliyor. R'jaal elini omzuma koyup bana doğru eğildiğinde pek de şaşırıyorum. "Konuşacak birini ister misin?"

Yüzümü silerek başımı sallıyorum. "Söyleyecek ne var ki? İkimiz de konuşmanın hiçbir şeyi değiştirmeyeceğini biliyoruz." Buna bir cevabı olmayınca zeytin dalı uzatıyorum. "Daha önce M'tok'la yaptığınız konuşmayı duydum. Beni savunduğunuz için teşekkür ederim."

R'jaal homurdanıyor, sonra yine beceriksizce omzuma vuruyor. "Suratı asık çünkü burada bir cevap yok ve kendini aptal gibi hissetmekten hoşlanmıyor. Seni ağlatmasına izin verme."

Oh be. Sorunlarımın en büyüğü sadece M'tok olsaydı. *Keşke*. "Sorun o değil. Sorun... her şey. Croatoan'da kalmalıydım. Gerçekten geri döneceğimi ve her şeyin farklı olacağını düşünmüştüm. Herkese sahip olduğum yetenekleri ve aptal bir flörtten fazlası olduğumu göstereceğimi düşünmüştüm. Bunun yerine, geri dönmem her şeyi daha da kötüleştirdi." Tüm bunları ağzımdan kaçırmak kulağa daha zavallı ve kendini beğenmiş geliyor ve yüzümü ellerimin arasına gömüyorum. "Croatoan'da ben de yalnızdım ama orada mutluydum."

"Eğer gitmek istersen seni geri götüreceğim."

Ellerimi indirip R'jaal'a bakıyorum. "Yapacak mısın? Ciddi misin?"

Geri dönmeyi hiç düşünmemiştim. Burada benim için kimsenin olmadığını kabul etmeyi. Yankı uyandırmamam, buradaki kabilenin bir parçası olmamam gerekiyordu.

R'jaal'ın yüz ifadesi ciddidir. "Eğer istediğin buysa. Eğer burada mutsuzsan, seni geri götürebilirim."

Bu en azından bir sorunu çözer. "Ama sen... ve ben..."

Bana verdiği gülümseme kabız. "Sanırım ikimiz de khuilerimizin sessiz olduğunu ve öyle kalacağını biliyoruz."

Oof. Haksız değil. "Khuilerimiz berbat. Sen ve ben arızalı olanları aldık."

"Henüz eşlerimizle tanışmadık. Zamanımız geldiğinde öğreneceğiz." Bunu sanki sadece bir zaman meselesiymiş gibi söylüyor. Başka kimse kalmadığından değil. Sadece *zamanlama* doğru değil.

Bu biraz gülünç ve balonunu patlattığım için kendimi acımasız hissetsem de, cevabımdan kendimi alamıyorum. "Peki biz kiminle rezonansa gireceğiz? Kayalara mı? Ağaçlara mı? Hayır, bence sen ve ben sonsuza dek yalnız kalmaya mahkumuz."

İrkildi. "Anlıyorum."

Tanrım, tam bir pisliğim. Uzanıp elini tuttum. Burada o nazik davranıyor ve ben sadece saldırıyorum. "Özür dilerim, R'jaal. Zalim olmaya çalışmıyorum. Sadece... artık umudum kalmadı. Bu gezegen hoş karşılanmadığımı açıkça ortaya koydu. Yine de tüm bunlara rağmen arkadaşım olduğun için teşekkür ederim. Oturma bankında tamamen yalnız olmadığımı bilmek güzel."

Beni dikkatle inceliyor, sanki ne dediğimi tam olarak anlamamış gibi başını hafifçe yana eğiyor. Argodan kaynaklandığını fark ettim. Oturma bankının ne olduğunu bilmiyor. Açıklamak için ağzımı açtığımda aniden bir esinti hissediyorum.

Bu çok garip. Meyve mağarasında hava sirkulatörü yok, değil mi? Bu yüzden burası her zaman bunaltıcı ve nemli oluyor ve bu yüzden vücudumu tamamen saran sargılar yerine göğüs bandı ve kısa deri etekten başka bir şey giymiyorum.

Gözlerimi kapatıyorum, konsantre oluyorum ve başka bir esinti kokusu hissetmeyi bekliyorum. Yine de hiçbir şey yok ve onları tekrar açtığımda R'jaal hâlâ beni izliyor.

Beni izliyor ve koyu siyah saçları polenlerle dolu. Ne kadar tuhaf. Bunu daha önce hiç görmemiştim. "Saçında polen var, R'jaal. Burada çiçek var mı?"

Cevap vermiyor, yüz ifadesinden neden bahsettiğim hakkında hiçbir fikri olmadığı anlaşılıyor. Üzerini kaplayan polenleri hissetmedi mi? Uzanıp saçlarına dokunuyorum, yelesini rahatsız ettiğim anda parmaklarımı kaplayan ve toza dönüşen polen tanelerini sıyrıyorum. Elimi uzatıp ona gösteriyorum.

Burnuma garip, topraksı bir koku dokunuyor.

"Polene benziyor," diyor R'jaal bir süre sonra ve sözleri düşünceli. "Mantar gibi kokuyor."

Mantar mı? S'bren'in daha önce aldığını söylediği mantar kokusunu ona anlatmaya kararlı bir şekilde başımı kaldırıp bakışlarını karşılıyorum ama yüzündeki tuhaf ifadeye takılıp kalıyorum. Uykulu görünüyor. Rüya gibi.

Sanki biraz kestirebilirmiş gibi, şelalenin kenarındaki gölgelerin arasından karanlık, gölgemsi bir form çıkıp dudaklarına bir boynuz götürürken bile. Üflüyor ve başka bir esinti saçlarımı karıştırıyor ve etrafımızdaki havada daha fazla polen dans ediyor.

Arkasındaki yabancı daha önce gördüğüm biri değil. Daha önce hiç görmediğim bir uzaylı. Koyu renk kürkü, dört kolu ve korkutucu bir ifadesi var. I

dehşete kapılmalı.

R'jaal'ı uyarmalıyım. "Onlar..."

Oh. O tek kelimeyi söylemek çok zor.

Tekrar deniyorum. "Sen..."

Görüşüme siyah tüneller giriyor ve tüm vücudum yere yığılırken bayılmak üzere olduğumu fark ediyorum.

Ağzımda kötü bir tat ve uzuvlarımda bir ürpertiyle u y a n d ı m. Hava karanlık, ki bu bana garip geliyor. Meyve mağarasında hava hiç kararmaz.

Beynimin uyanması ve kaçırıldığımı hatırlaması bir an alıyor. Artık meyve mağarasında olmayabilirdim.

Panik zihnime yayılıyor ve kıpırdamadan uzanıp etrafımdaki karanlığa bakıyorum. Bir daha olmaz. Bir *daha* olmaz. En son bayıldıktan sonra yabancı bir yerde uyandığımda ne olmuştu? Kendimi bir buz gezegeninde bulmuştum. Bir daha uzaylılar tarafından çalınmasam iyi olur. Eğer öyle bir şey olursa tam bir sinir krizi geçiririm.

Ses çıkarmamak için dilimi ısırarak durumu elimden geldiğince değerlendiriyorum. Elimi soğuk zemine bastırıyorum ve mağaradaki yapay havuzu çevreleyen kaba kaplama taşına benzemiyor. Gerçi yatakta da değilim, demek ki beni kaçırın her kimse rahatımla ilgilenmiyor. Yine de altımda pürüzsüz bir kaya varmış gibi hissediyorum. Bu iyiye işaret mi? Sanırım? Çünkü bir gemide taş döşeme olmaz. Metal ya da plastik gibi bir şey olurdu.

Karanlıkta bir elimi uzatıp yüzümün üstünü yokluyorum. Bir kapsülde değilim. Sadece taş zeminli, soğuk ve karanlık bir odadayım. Elimi indirip giysilerime dokunuyorum. Hem kısa eteğim hem de göğüs bandım, kendim için yaptığım aptal deri külotumla birlikte bozulmamış görünüyor. Pekâlâ. Ben uyurken kimse bana dokunmadı. Bu iyiye işaret... Sanırım.

"R'jaal?" Karanlığın içine fısıldıyorum. "Burada benimle misin?"

Sessizlik. Ya bayıldı ya da onu bu garip odaya benimle birlikte koymadılar. Bizi kim ve neden kaçırdı? Bunu anlamaya çalışarak beynimi zorluyorum. Croatoan'dan kimse yapmaz. Icehome'dan da kimse yok. Kadınlar kaçırlılır, ama genellikle bir tür rezonans nedeniyle ve

Her zaman sağ salim dönerler. Yine de yankılanmayan tek kişi R'jaal'dı ve o da kaçırıldı.

Metlaks? Sonunda yeterince akıllı ve organize mi oldular? Ama o zaman onlara hiçbir şey yapmamış insanları neden çalsınlar? Hiçbirini çözemiyorum ama bahse giren biri olsaydım, tüm meyveleri çalmak için mağaraya giren her kimse bunun arkasında da onun olduğuna bahse girerdim. Eğer meyveleri çalan her kimse, Ashtar ve diğerleri nerede olduğumu ya da beni kimin kaçırdığını bilmeyeceklerdir. Meyve mağarasındaki kokular ve koku eksikliği herkesi şaşırtmıştı.

Kimse beni kurtarmaya gelmiyor. Kendimi ve muhtemelen R'jaal'ı kurtarmak zorundayım.

Fuuuuuck. Icehome Sahili'ne dönüşümün böyle olacağını hayal etmemiştim. Croatoan'da kesinlikle evde kalmalıydım.

Stacy haklıydı. Belalar üçer üçer gelir. Bu benim üç numaram ve beni yenmesine izin vermeyeceğim.

Ayağa kalkıyorum, zihinsel olarak uzuvlarımı test ediyorum. Başımın biraz yüzüyor gibi hissetmesi dışında iyiyim. Hiçbir yerim acımıyor ve hissedebildiğim hiçbir yaram yok. Ellerimi uzatıyorum ve parmak uçlarım duvara değene kadar çıplak ayaklarımı sürüyerek ilerliyorum.

Taş tuğlalardan yapılmış bir duvar.

Kaşlarımı çatarak parmak uçlarımı tuğlaların arasındaki harç dikişlerinde gezdiriyorum. Yukarı doğru oyulmuş bir bölüm bulduğumda, bunun neden bu kadar tanıdık geldiğini anlıyorum. Bu tıpkı Croatoan'daki Ata kulübeleri gibi bir kulübe, uzun zaman önce terk edilmiş olanlar.

Croatoan'da olmadığım sürece mi?

Bu fikir aklımdan geçer geçmez, onu reddediyorum. Croatoan'da bu şekilde bir kenara atılamazdım. Kürklerle dolu sıcak, rahat bir yatağa sokulmuş olurum ve birileri beni ateşte ve sıcak bir çayla bekliyor olurdu. Burada her kim varsa, onlar yabancı.

Eğer bu Croatoan'dakiler gibi bir kulübe ise, o zaman aynı şekilde kurulması gerekir. Croatoan'daki tüm kulübelere aynı şekilde yapılmış. Küçük bir mutfak alanı boyunca bir raf, "sokağa" bakan bir kapı ve her kulübede aynı köşede bir tuvalet (daha çok bir müstemilat gibi, ama iş görüyor) var.

Eğer kapıyı bulabilirsem, dışarı çıkabilirim. Sadece yönümü bulmam gerek.

Duvarı küçük dokunuşlarla takip ederek ilerliyorum, yarı yarıya R'jaal'in uyuyan bedeniyle karşılaşmayı bekliyorum. Uyuşturulmuştuk ve o hâlâ dışarıda olabilirdi. Ama ilerlediğim zemin boş ve soğuk geliyor. Bir köşe buluyorum ve

Bir sonraki duvar boyunca ilerliyorum ve orada parmaklarım farklı bir şeyle karşılaşılıyor. Biraz daha etrafı yokladıktan sonra bir kapı olduğuna karar veriyorum. Dokusu garip ve süngerimsi, lastik gibi bir ahşap, ama araştıran ellerim çene hizasında soğuk metalden yapılmış bir çekme halkası buluyor.

Başarılı!

Ben daha çekiştiremeden kapı içeri doğru itiliyor ve içeriye ışık doluyor. Birisi giriyor.

Bir çılgılığı bastırarak, sırtım duvara çarpına kadar geriye doğru sıçradım. Silahım yok. Kendimi savunacak hiçbir şeyim yok. Ellerimi yumruk haline getirdim, gerekirse özgürlüğe giden yolu yumruklamaya hazırım. Bu şerefsizlerin kazanmasına izin vermeyeceğim.

Yumuşak, ısıldayan bir ışık tüpü onlardan önce geliyor ve hücremdeki karanlığı aydınlatıyor. Uzun bir adam içeri giriyor ve garip kulübemin hemen dışında nöbet tutan bir başkasının omzunu görebiliyorum.

Yabancı adam bana bakıyor, gözleri şaşkınlıktan kocaman olmuş. Ben de ona bakıyorum.

Bu uzun daha önce gördüğüm hiçbir uzaylıya benzemiyor. Buz gezegeninde geçirdiğim dört yıldan sonra, henüz tanışmadığım insanlar olabileceğini fark etmek çok garip. Belli ki halkı her kimse, onlar da bu gezegende yaşıyor. Bir mızrak taşıyor, bu da halkının uzayda savaşan tiplerden olmadığını gösteriyor. Kürk giymek yerine hardal rengi tuhaf bir kumaş eteklik giyiyor ve ayaklarında sandaletler var.

Ayrıca Güçlü Kol klanı gibi dört kolu vardır.

Bakışlarım yukarıya doğru ilerlerken, alt ekstremitelerinde kalın bir kürk ve uzun, sallanan, dolgun bir kuyruk fark ediyorum. Yabancıların göğsünde bir tutam kıl ve başında omuzlarına kadar inen aslan yelesine benzer kalın bir yele var. Kırmızımsı altın rengi yelesinin kalın düğümüne dolanmış boncuklar takar. Gözleri khui mavisi ve bana R'jaal'inkileri hatırlatan uzun, ince, yay gibi boynuzları var. Yüz hatları ağır bir elle oyulmuş gibi düzenli ve dört kolu ve kuyruğu (ve tamam, boynuzları) dışında insansı olabilir.

Gerçekten kaslı, gerçekten kıllı bir insan.

Yabancıların bakışlarıyla karşılaşıyorum ve benim yaşlarımda olduğunu fark ediyorum. Bana bakarken gözleri açılıyor... ve bakmaya devam ediyor. Ve bakmaya. Sanırım daha önce hiç insan görmemiş. Gözlerimiz buluştuğunda rengi dalgalanıyor ve bana sinirlendiklerinde kamuflajlarının kontrolünü kaybeden adalıları hatırlatıyor.

"Ne düşünüyorsun, Rem'eb the Fist?" diye sesleniyor ikinci adam kapı aralığından. İçeri girmiyor, bu tarafa bile bakmıyor. Bana bakmasına izin verilmediğini tahmin ediyorum, bu da beni daha da geriyor.

Önümde duran kişi göz kırpmıyor. Rem'eb olmalı. Bir eli çenesini ovmak için uzanıyor ve gördüklerine inanamıyormuş gibi bana bakarken dudakları aralanıyor. Beni gördüğüne şaşırdıysa, beni kaçırın kişi o olmamalıydı. "Yumruk" lakabı biraz endişe verici olsa da. Henüz gardımı indirmeyeceğim.

Yumruk adam nihayet cevap veriyor ve konuşmadan önce boğazını temizliyor. "O... o şimdiye kadar gördüğüm en güzel yaratık."

Oh.

Pekal

a.

Aptal olabilirim, çünkü bu hayranlık dolu ses tonundan *biraz* gurur duymamak elde değil.

Bölüm Üç

REM'EB YUMRUK

Daha önce

Geriye Kalanlar Köyü'nün sokaklarında ilerlerken olta takımı çuvalımı omzuma atıp kendi kendime mırıldanıyorum. Balık tutmayı seviyorum. Halkımıza yiyecek sağlamak için çalışırken düşüncelerimi toplamamı sağlıyor ve devasa yeraltı gölünün görüntüsü beni her zaman iç huzuruyla dolduruyor.

Son zamanlardan sonra kullanabileceğim bir huzur.

Göle giden taş döşeli patikaya adımımı atar atmaz, Dikkatli Tan'zor bana doğru koşmaya başladı, yolu bir ok gibi dümdüzdü. "İşte buradasın. Baban seni arıyor."

Bir iniltiyi bastırıyorum. Şefin yanına çağrılmak asla iyi bir şey değildir, tek oğlu için bile. "Elbette bugün değil? Karakollarda görevimi yaptım. Aslında, daha yeni döndüm." Adımlarımı yavaşlatıyorum, arkadaşımın konuşmak için durduğumda uzun, ince oltamın ucunu yere koyuyorum. "Babama balığa gittiğimi söyle."

Tan'zor başını sallar. "Konu bu değil. Acil olduğunu söyledi."

Acil, ha? Babam şef olduğu için her şeyin acil olduğunu ve hemen itaat edilmesi gerektiğini düşünür, ancak nadiren böyle kelimeler kullanır

benimle birlikte. Tan'zor'un yüzündeki ifade ciddiydi ve eğer eski dostum babamın her zamanki talepkâr tavırları hakkında şaka yapmaya istekli değilse, o zaman bu farklı bir şey olmalı. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

"Söylemeyecek."

"İsyancılar mı?" Kelimeleri yüksek sesle söylerken bile sesimi alçaltıyorum, sanki gölgelerden bizi izleyen gözler varmış gibi. Muhtemelen öyle. İsyancılar son zamanlarda her yerde görünüyor. Babamın son zamanlarda bu kadar öfkeli olmasına şaşmamalı. Kudretli Bel'eb son zamanlarda daha az Kudretli ve daha endişeli.

Tan'zor'un yüz ifadesi acımasız. "Bu konuda konuşmayacak. Baban çok ketum davranıyor. Ondan hiçbir şey öğrenemiyorum."

Herkesin Tan'zor'la iyi geçindiğini düşünürsek garip. Bazen babamın onu benden daha çok sevdiğini düşünüyorum. "Tamam o zaman dostum. Planlarımı değiştireceğim." Ona oltamı uzatıyorum ve sırtarak reddettiğinde şaşırıyorum. "Benimle geliyor musun?"

"İzin verirsiniz. Tüm bu olanları çok merak ediyorum." Ben de merak ediyorum.

Dönüyoruz ve köyün yayılma alanına doğru geri gidiyoruz. Dikkatli Tan'zor'un adımları neşeli ama ben daha dalgınım. Evimiz bir süredir sorunlu ve geçen her gün yeni endişeler getiriyor gibi görünüyor. Halkımız iyi bir yerde olmalı. Pek çok kişinin ölümüne neden olan korkunç hastalık uzun süredir uykuda. Yiyeceklerimiz bol, bahçelerimiz çiçek açıyor. Yaşayan dağ sessiz, karnında gürültü yok.

Ama yürürken, başları öne eğik konuşan erkekler görüyorum. Sırların paylaşıldığını görüyorum. Kızgınlık görüyorum.

Bir şeyler değişmeli. Ama ne değişmeli?

Gelenek olduğu üzere, duvara vardığımızda duraklıyoruz. Önce Dikkatli Tan'zor'un gitmesine izin veriyorum, ilerlemeden önce benden birkaç adım öne geçmesini bekliyorum. Yavaşça yürüyorum, nefesimi tutuyorum, göğsümdeki khui'nin canlandığını duymayı umuyorum. Duvarın diğer tarafında, güvende tutulan halkımızın kalan kadınları var. Kendi güvenlikleri için artık erkeklerin arasına karışamıyorlar ve sadece rezonans onlarla kısa bir süre geçirmemize izin verecek.

Ama rezonans bir aile demektir. Çocuk demek. Bu, soyumuzun devam edeceği anlamına geliyor.

Khui'm sessizliğini koruyor ve her seferinde olduğu gibi, arkamı dönüp uzun, dolambaçlı duvarın yanından tekrar yürümek istiyorum.

her şey değişir. Her erkeğin böyle hissettiğinden şüpheleniyorum. Duvarın bu ucunda görevli muhafız -Stoacı Ze'lef- hayal kırıklığını onaylarcasına bana küçük bir baş selamı veriyor.

Tan'zor ve ben babamın evine doğru ilerliyoruz. Burası köyümüzdeki en büyük bina ve avlusu babamın severek baktığı bitkilerle dolu. Kalın mantar şapkaları, atalarımızı onurlandıran taş heykellerin yanında bahçeleri süslüyor. Avlunun arkasında, babamın evi birden fazla odaya sahip. Bir zamanlar bu bina insanlarla doluymuş. Babamın babasının eşini yatağına yatırdığı ve o kadar çok çocukları olduğu söyleniyor ki tüm odalar, hatta babamın şef toplantılarını yaptığı büyük salon bile doluymuş.

şimdi binada babam dışında kimse yok. Annem öldü, ben onu hatırlayamadan çok önce hastalık onu ele geçirdi ve başka çocuk doğmayacak. Babamın babası, babamın annesi ve çocuklarının çoğu öldü, birçoğu da hastalıktan etkilendi. Gerçek bir şefin Yumruğu'nun yapacağı gibi Bel'eb'e yakın yaşamalıydım, ancak birçok dönem önce taşındım ve o tek bir itiraz kelimesi bile söylemedi. Benden ümidini kesti.

Babamın en sadık muhafızlarından ikisi toplantı salonunun kapısının önünde duruyor ve bu manzara beni şaşırtıyor. Neden başkalarını dışarıda tutma ihtiyaçı hissediyor? Bu kadar önemli olan nedir? Yaklaştığımda bana başlarını sallıyorlar ama Tan'zor yanımda dururken biri elini kaldırıyor. "şef seninle yalnız görüőecek, Yumruk Rem'eb."

Muhafızlara gözlerimi kısıyorum. "Dikkatli Tan'zor sadıktır."

"Babanın talimatları açıktı."

Öyle miydiler? Tan'zor'a bakıyorum, ama o iki elini eğlenerek özür dilemek için havaya kaldırıyor. "Daha sonra konuşuruz dostum. Beni nerede bulacağını biliyorsun." Tan'zor muhafızlara sırtıyor. "Duvar boyunca bir gezinti daha yapacağım. Her şey yolunda."

Homurdanıyorum ama hoşuma gitmiyor. Tan'zor güvenilirdir. O sadıktır. Onu dahil edemeyecek kadar gizli olan ne? Babam neyin peşinde?

Tan'zor uzaklaştığında, muhafızlar içeri girmeme izin vermek için kenara çekiliyor. Onlara bakıp ilerliyorum ve dönüp kapıların arkamdan kapanmasını bekliyorum. Kapandıktan sonra babamla yüzleşmek için hareket ediyorum.

Kudretli Bel'eb her zamanki gibi görünüyor. Omuzları geride, göğsü dolgun ve gururlu. Yelesi soluk gri renkte ama yüzü çizgisiz,

boynuzları keskin. Yıllar önce savaşta kazandığı ve şef olarak değerini kanıtlayan atalarının madalyonunu takıyor.

Omzunun üzerinde gezinen erkeği gördüğümde dudağım tiksintiyle kıvrılıyor. "Sürgün Kin'far. Seni burada pisliğini yayarken gördüğüme şaşırmamalıyım. Babamın kulağına hangi zehri fısıldıyorsun?"

Sürgündeki erkek sırtarak bir çift kolunu göğsünün üzerinde kavuşturuyor. "Ben sadece Kudretli Bel'eb'e olan sadakatimi kanıtlıyor ve geri getirdiğim serveti paylaşıyorum."

"Yasak bahçelerden koparılmış başka meyveler yok mu? Size söylendi-"

"Meyve değil." Sinirlerimi geren küçük bir kıkırdama çıkarıyor. "Tadı çok daha tatlı olan bir şey."

Babam elini kaldırdı. "İkinizden de bu kadar yeter. Kin'far burada çünkü bize büyük bir iyilik yaptı. Sadakati için ona teşekkür ediyorum. Bir gün bir kez daha Geride Kalanlar Köyü'nde yaşamaya layık olduğunu kanıtlamayı umuyor."

O mu?

Ayaklarımın önündeki yere tükürdüm. Sürgün Kin'far hakkında düşündüğüm şey bu.

Babamın gözleri kısıldı. Sürgüne doğru döndü. "Bizi yalnız bırak. Yakında tekrar konuşacağız. Cas'zor'u bana geri gönder."

Kin'far başını sallıyor ve babamın koltuğundan uzaklaşarak gölgelerin arasına çekiliyor. Birkaç dakika sonra, Değerli Cas'zor geri döner. Tan'zor'un en büyük kardeşidir ve uzun zamandır babamın güvenilir bir yardımcısıdır. Onu sürgünden çok daha fazla seviyorum ve savaşçının yüzündeki sert ifadeden onun da Kin'far'ı ya da maskaralıklarını onaylamadığını anlayabiliyorum. Babamın yanındaki yerini almak için hareket ediyor, ifadesi okunamıyor.

"Yukarıdaki topraklarda başka bir baskın mı oldu?" Bütün bu kurnazlıklara dayanamayarak soruyorum. "Onaylamadığımı biliyorsun. Kertenkelenin yuvasını dürtmenin bir anlamı yok. Isırılmak için kesin bir yoldur."

Babam endişelerimi boş bir el hareketiyle savuşturuyor. "Çok fazla endişeleniyorsun oğlum."

"Görevli Noj'me kâhinle konuştu. Bizi uyarıyor-"

"Yukarıdaki insanlardan. Evet, evet, gayet iyi farkındayım." Babamın gözleri parlıyor ve sandalyesinde öne doğru eğiliyor. "Onlardan korkmuyorum. Kahinin saçmalıklarından da korkmuyorum. Sorunlarımıza bir çözüm buldum oğlum ve sen buna minnettar olmalısın."

Şaşkınlıkla geri çekildim. "İsyancılar için bir çözüm mü?"

Bu nasıl mümkün olabilir? İsyancılar köşelere saklanıp fısıltılarının hoşnutsuzluklarını taşımasına izin veriyorlar. Halkımızın kadınları duvarın arkasından çıkarılıp yeniden özgürce aramıza karışana kadar tatmin olmayacaklar. Birçok kişinin hayatına mal olsa bile, eski yöntemlere geri dönmek istiyorlar. Babam buna karşı çıkıyor, çünkü bu bizden geriye kalanları yok edecek. Şu anda bile sokaklarda yürürken çok fazla boş ev, tamamen yok olmuş çok fazla aile görüyorum. Bu bir çözüm değil ama isyancılar sadece çükleriyle düşünüyorlar.

"Bah, isyancılar." Babam gözlerini deviriyor ve sanki havadaki rahatsız edici bir kül parçasını savuşturuyormuş gibi elini tekrar sallıyor. "Hepsi de şımarık veletler. Olgunlaştıklarında isyanları sona erecek. Hayır, ailemiz için bir çözümüm var. Soyumuzu korumak için."

Şimdi gözlerimi devirmek isteyen kişi benim. Reşit olduğumdan beri babam yankılanmama büyük ilgi duyuyordu. Bir savaşçıya dönüştüğümde, eşimi bulacağımdan, onu hamile bırakacağımdan ve sonra soyumuzu bir kez daha yeniden inşa etmeye başlayabileceğimizden emin olarak beni günde birkaç kez duvarın önünden geçirdi. Ama on tur geçip de khiu'm sessiz kalınca benden vazgeçti.

Ancak bugün babamın gözlerinde bana bakarken manyakça bir ışık var. "Eğer sana bir şey gösterirsem Rem'eb, kimseye söylemeyeceğine yemin etmelisin."

Kaşlarımı çatıyorum. "Yemin ederim." "Acı So'ran bile değil."

Bu beni duraksattı. So'ran benim çocukluk arkadaşımdı... ama aynı zamanda şu anda isyancıların lideri. "Artık So'ran'la konuşmuyorum. Evimizin savunduğu her şeye karşı çıkıyor."

"Bu bilgi onu kızdıracak." Kudretli Bel'eb koltuğunda öne doğru eğilir. "Çünkü paylaşmayacağımız bir şey bulduk."

Yine yasak bahçelere gittiler. Bundan eminim. Hayal kırıklığımı bastırarak yüz ifademi nötr tutuyorum. "Ne oldu?"

"Yine yabancıların bahçesine gittik." Sesi fısıltıya dönüşüyor. "Ama bu sefer içinde insanlar vardı."

Kaşlarım havaya kalktı. "İnsanlar mı? Yukarıdaki insanlar mı? Mavi olanlar mı? Hepsinin uzun zaman önce öldüğünü sanıyordum. Bu kadar soğukta nasıl hayatta kalabiliyorlar?"

"Sürgünler mağaralarda bıraktıkları hazineleri bulurlar," diye devam ediyor babam. "Yiyecek maddeleri. Kürkler. Oymalar. Oradan buradan bir şeyler alıyor. Hiçbir şey

Bayan."

Yine sürgün. Babamla konuşmasından nefret ediyorum. Kin'far'dan ve babamın kulağına damlattığı zehirden hayır gelmez. Kin'far'ın yeryüzündekilerin sahip olduğu lanetler hakkında ilk ağlayan kişi olacağını düşünmeden edemiyorum ama yine de onlardan çalan o. Eğer bir lanet varsa, o bundan korkmuyor. "Anlıyorum. Yani halkımızı güvende tutmak için koyduğumuz kurallarla alay ediyor."

"Bah," dedi babam. "Bu bir alay değil."

"Yukarıda yaşayanları kışkırtmamalıyız. Bu çok eski bir kuraldır. Şefin Yumruğu olarak bunu belirtmek zorundayım."

"Çok fazla telaşlanıyorsun. O sadece beni eğlendiriyor. Eğer bu bir sorun haline gelirse, ona durmasını söylerim. Zaten seni buraya bunun için çağırmadım." Babam ona kuralları hatırlattığım için sinirlenmiş bir şekilde elini sallıyor.

"Ne o zaman?"

Öne doğru eğildi, gözleri parlıyordu. "Sürgün Kin'far, benim komutamdaki son akınında kendisine yardım etmesi için Gezgin Set'nefi görevlendirdi."

Ben de bundan hoşlanmadım. Gezgin Set'nef sessiz biri olsa da iyi bir erkek ve iyi bir savaşçıdır. İçine kapanıktır ve sürgünle çalışmaktan hoşlandığını sanmıyorum.

"Yukarıdaki mağaralardan birinden bir dişi çıkardılar. Baş dışında kürkü olmayan ve alnını süsleyen boynuzları bulunmayan tuhaf bir dişi."

"Kulağa iğrenç geliyor," diyorum kuru bir sesle. "Kin'far Sürgün'e hoş geldin onu."

"Babam başını sallıyor. "Yakaladığımız başka bir erkekle rezonansa girdi." "Başka bir *erkek* mi?"

"Evet. Diğer dişinin yanında gizleniyordu ve başka seçenekleri yoktu. ikisini de çalmak için."

Atalarımızın ruhları adına. Hayal kırıklığı içinde ellerimi yüzüme bastırmamak için kendimi zor tutuyorum. "Yani yukarıdan bir mutant erkek ve iki mutant dişi mi çaldın? Neden? Onlarla savaş mı başlatmak istiyorsun?"

Nesiller öncesinden gelen eski hikayeler vahşi mavi olanlardan bahseder. İnsanlarımızı, bir cesedi bir kalp atışında yakabilecek oklarla öldürdüklerinden. O kadar çok insanımızı kaybettik ki yüzeye giden tünellerimizi kapattık ve bir daha asla yukarı çıkmamaya yemin ettik. Ama burada Sürgün Kin'far onların bahçelerini yağmalıyor ve çirkin dişilerini alıyor.

Gerçekten de babam aptalları dinliyor. Cas'zor'a bakıyorum ve her ne kadar kayıtsız kalmaya çalışsa da, ondan yayılan onaylamamayı hissedebiliyorum. "Hepsini geri götürmelisin baba."

"Birbirleriyle rezonansa giren dişi ve erkekle ne yapacağımıza henüz karar vermedik. Eğer onları geri verirsek, varlığımızı yukarıdaki yabancılara kesinlikle ele vereceklerdir. Ama diğer dişi dikkatle bir kenarda tutuyorum. Ve onun için planlarım var."

Babamın yüz ifadesi kurnazlaşıyor. Olamaz.

Bölüm
Dört

REM'EB

"Yabancılardan birini tutamazsın," diye itiraz ediyorum babama. "Bu yasalara aykırı. Mavi yabancıları yalnız bırakmak zorundayız."

"Bu mavi değil," diyor Kudretli Bel'eb ve ses tonunda bir parça neşe var. "Onu bir kenarda tutuyorum. O senin için."

Hiç mantıklı değil. "O benim için" de ne demek?

"Hattımız ölüyor," diye devam ediyor babam. "Duvarı birkaç tur geçmene rağmen yankılanmadın. Belki de halkımızdan sana göre bir kadın yoktur diye düşünüyorum."

"Neredeyse otuz yaşındayım," diye itiraz ediyorum. Sanki bastonla dolaşan yaşlılardan biriymişim gibi konuşuyor. "Ben en iyi dönemimdeyim."

"Ama göğsünüz sessiz ve birçok tur oldu. Ben senin şefinim. Kararımı verdim. Bu dişi senin için. Onu besleyecek ve ona bakacaksın. Odasına *sadece sen* girip çıkacaksın. Yumruk Rem'eb'ten başka kimseyi görmeyecek. Ve senden başka kimseyle yankılanmayacak."

Kamuflajım titriyor, babamın sözlerinin şokuyla renklerim dalgalanıyor. "Bu delilik."

"Soyumuz devam edecek, ona yabancı bir kan eklemem gerekse bile." Babam çenesini kaldırdı. "Gidip ona bakmak istemiyor musun? Eşine?"

Ona giderek artan bir dehşetle bakıyorum. Bu halkımızın tüm kurallarına, savunduğumuz her şeye aykırı. Erkeklerimiz dişilerimizi her ne pahasına olursa olsun *korur*. Onları duvarın arkasında güvende tutarız, sadece rezonans oluştuğunda ortaya çıkarız. Ayrı olmak zorunda olmamız korkunç olsa da, kural yürürlüğe girdiğinden beri kimse hastalıktan ölmedi. Yine de babam bir yabancıyı tünellerimizin güvenliğine sürüklüyor. Sürgün Kin'far'ı dinleyerek hepimizi riske atıyor. Mavi yabancılara karşı baskın yapamaz. Onları *çalamaz*.

İsyancılar bunu duyarsa *ayaklanırlar*. Babam devrilirdi. Ben de onunla birlikte sürgüne gönderilirdim ve bu Kin'far'ın önemsiz sürgünü değil, çok daha korkunç bir sürgün olurdu. Bizimki ölümle sonuçlanır.

Sırf babam rezonansa girmemi istiyor diye ölmeyeceğim. Bu yabancıyı bulmalı ve asiler babamın ne yaptığını öğrenmeden onu bir şekilde yüzeye, halkına geri götürmeliyim.

"Muhtemelen açtır," diyor Kudretli Bel'eb, sandalyesinde arkasına yaslanıp kendinden oldukça memnun görünüyor. "Ona biraz yiyecek götürmelisin. Şimdiye kadar uyanmış olduğunu tahmin ediyorum."

Babamın sandalyesine doğru hışımla gidip onu bir aptal gibi sarsmamak için tüm kontrolümü kaybediyorum. Rengim yeniden parlayarak ona hoşnutsuzluğumu gösteriyor. "Nerede o?" Diye bağıriyorum. Babam neden sürekli benim uğraşmam gereken karışıklıklar yaratıyor? Neden işleri olurla bırakamıyor? "Söyle bana."

"Değerli Cas'zor size gösterecek."

Savaşçı öne doğru adım atar, yüz ifadesi anlaşılmazdır. "Rem'eb the Fist, sizi selamlıyorum."

Yenilgi ve babama duyduğum tiksinti arasında gidip gelen bir hareket yapıyorum. "Yolu göster o zaman."

Değerli Cas'zor başını sallıyor ve odayı geçerek kapılara yöneliyor. Babama bir kez daha bakmak için duraklıyorum ama yüzündeki neşeli ifade içimi tiksintiyle dolduruyor. Ona yakın olmalıydım. Ona karşı öfke dışında bir şeyler hissetmeliydim, ama o bana kendisi bakmak yerine köyün savaşçıları tarafından yetiştirilmem için beni terk etti. O benim babamdan çok şefim.

Babamın bakımlı bahçelerinden geçerken iri yarı savaşçının birkaç adım gerisinden takip ediyorum. "Bana onaylamadığını söyle Cas'zor."

Cas'zor homurdanıyor. "Bunu onaylamıyorum. Ama olan oldu ve baban fikrini değiştirmeyecek."

"Bunu kim biliyor? Kaç kişi?" Yabancı bir kadının haberinin köyümüze nasıl yayılacağını hayal ediyorum ve bu beni korkuyla dolduruyor. Mevsimin her dönüşünde daha da parçalanıyoruz. Tüm duvarı yıkacak çatlak bu mu?

"Annenin ölümünden ve duvarın inşasından beri baban eskisi gibi değil. Hiçbirimiz eskisi gibi değiliz ama yelesi gümüş rengini aldıkça daha da dertli oluyor. Bir yüz tur daha sağlam olması gerekirken yaşılanıyor. Zihni artık halkını korumaya odaklanmıyor ve Kin'far'ın kulaklarında döndürdüğü hikayeleri çok yakından dinliyor."

"Bu dişiyi tutamam. Birileri onu aramaya gelecektir."

"Sanırım öyle olacak, evet. Sürgün, mavi yabancınn ve dişisinin sorumluluğuna bırakıldı ve ben ona güvenmiyorum. Gezgın Set'nefe ona karşı dikkatli olmasını söyledim."

Başımı sallıyorum. Set'nef akıllıdır. İşlerin kontrolden çıkmasına izin vermeyecektir. "Bana babamın onu en azından yakınlarda bir yerde tuttuğunu söyle." Tercihen evinde değil, çünkü onu başkaları görmeden bir şekilde gizlice uzaklaştırmam gerekecek. Bu beni yıpratın ve sabırsızlandıran bir güçlük çünkü onu tekrar uyuşturmam ve bilinci yerinde değilken lav tünellerinden geçirmem gerekecek. Köyümüzün nerede olduğunu bilmemeli, yoksa halkımız güvende olmaz.

Ve eğer babamdan sonra şef olacaksam, o yokken hepsine göz kulak olmalıyım.

"Uzakta değil. Onu derin bir depoda saklıyor."

Derin depo. Tatsız ve fazla çığnenebilir olan ama dağın ateşini tekrar püskürtmesi ve tünellerin ısıyla dolup mantar bahçelerini bir kez daha öldürmesi ihtimaline karşı saklanan uzun süre kurutulmuş mantar erzakları. O zaman ne olursa olsun fazla lifli mantarları yemekten başka çaremiz kalmayacak. Derin depo yiyecekleri köyün kenarlarına yakın, boş kulübelerin çoğunun bulunduğu ve şefin aynı derecede boş konutuna çok yakın bir kulübe kümesinde. Bana söylendiğine göre bir zamanlar bu evlerin hepsi doluymuş ama artık onları dolduracak kadar insanımız yok ve çoğu açık ve kullanılmıyor.

Arkadaki bir kulübenin yeni güçlendirilmiş bir gövde kapısı var ve önünde bir nöbetçi bulunuyor. Burada bile insanlar sorular soracak. Babamın neyi sıkı sıkıya gözetim altında tuttuğunu merak edecekler ve kendileri görmek isteyecekler.

Bana gelince, bu sorun yaratıyor, çünkü babamın adamları binanın her yerinde gezinirken bu yabancıyı yukarıdan nasıl çalacağım? Bıçak fırlattığım elimin kenarındaki nasırları ovuşturarak düşünüyorum. Bir cevap eninde sonunda kendini gösterecektir, diye karar veriyorum. Şimdilik, bu kadının ne kadar sorun yaratacağını belirlemeliyim.

Cas'zor yaklaşıyor ve kenara çekilen muhafıza başıyla selam veriyor. İçini görebilmem için bana ışık yosunu dolu bir tüp uzatıyor. "İçeri yalnız girmelisin Rem'eb. Emirlerim var. İçerideki yabancıya sadece sen yaklaşabilirsin."

İçimde ekşi bir çalkantıyla başımı sallıyorum. Babamın tüm entrikaları arasında bu gerçekten de en kötüsü. Kapıyı açarken tüpü uzatıyorum ve beni içeri götürmesine izin veriyorum.

Kapı arkamdan kapanırken karanlık beni yutuyor ve görüşümün kontrasta alışması bir an alıyor. İlk başta gördüklerime inanamıyorum. Yukarıdaki yabancıların efsaneleri boynuzlardan ve çıplak mavi deriden bahsediyor. Işığa doğru adım atan ve geniş, khui mavisi gözleriyle bana bakan dişi bu masallara hiç benzemiyor. Teni mantar kapağı renginde, yumuşak ve kürkü olmamasına rağmen garip bir şekilde peluş. Başının üstündeki yelesi sarmallarla dolu, yuvarlak yüzünün etrafında bir duman bulutu gibi yayılıyor. İnce ve kahverengi, narin ama bir o kadar da davetkâr.

Yüzeye geri bırakmanın kolay olacağı çirkin bir yaratık bekliyordum.

"Ne düşünüyorsun, Yumruk Rem'eb?" diye sesleniyor Cas'zor kapıdan.

Bu onun için açık değil mi? Bana apaçıkmiş gibi geliyor. Hayatım boyunca beklediğim anın ve kadının bu olduğunu herkes fark etmeli. Onun bir yabancı ya da büyük olasılıkla bir düşman olması önemli değil. "O... o şimdiye kadar gördüğüm en güzel şey," diyorum ona, alçakgönüllülükle.

Elimi göğsüme götürüyorum, mutlaka yankılanıyor olmam gerektiğini biliyorum ve yankılanmadığımı görünce şaşıyorum. Henüz değil o zaman. Bu kaçınılmaz gibi geliyor. Şu anda khui'min sessiz olmasının bir önemi yok. Bunun sadece bir zaman meselesi olduğunu biliyorum.

Sözlerim üzerine yüzündeki tedirginlik azalıyor ve başını eğiyor. Ataların dilini konuşuyor olması mümkün mü? Beni anladı mı?

Bölüm

Beş

REM'EB

Birbirimize bakıyoruz ve yüzünün özelliklerini ezberliyorum. Gözleri iri ve parlak, garip ince kaşlarının altında kalın kirpikler var. Burnu yuvarlak ve yüzü geniş, ama dikkatimi çeken ağzı oluyor. Koyu pembe renkli, dolgun dudaklı ve kenarlarında davetkâr bir kalkıklık var. O büyüleyici dudaklar hareket ediyor ve bir şeyler söylüyor.

"Nycetewmeetyewtoo."

Ona göz kırpıyorum, donakalıyorum. Şimdi khui'm yankılanacak, diye düşünüyorum. Şimdi onun garip sesinin boğuk, görkemli seslerini duydum. Sözlerini anlamıyorum ama bu küçük bir sorun gibi görünüyor. Ne söylerse söylesin, o benim.

"Ben Yumruk Rem'eb'im," diye tanıtıyorum onu. "Ve seni koruyacağım. Bana güvenebilirsin."

Bu sözleri yüksek sesle söylerken bile bir yalancı olduğumu fark ediyorum. Daha önce kendi kendime onu yüzeye geri götüreceğimi ve babamın yarattığı bu korkunç sorunu gizlemek için elimden geleni yapacağımı söylemiştim. Önümdeki bu muhteşem, tuhaf yaratığa bakınca zayıf olduğumu fark ediyorum çünkü böyle bir şey yapmayacağım

şey. Bu yabancı *benim*. Khui'm şu an sessiz olabilir ama göğsümde ağırlaşıyor. Gelişiyor. Bu sadece bir zaman meselesi.

Ve gitmesine izin veremem. Henüz değil.

İhtiyatlı bir adım atarak tekrar konuşuyor ve bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor. Söyledikleri mırıldanılmış, kulağa hoş gelen saçmalıklardan başka bir şey değil ama ellerimde tuttuğum ısıldayan yosun lambasına uzanıyor.

Işığı seviyor.

Tabii ki öyle. O yukarıdan gelen bir yaratık. Karanlık muhtemelen onu korkutuyor. Biraz zaman alıyor ama karanlıkta yalnız bırakıldığını anlıyorum. Depo kulüpleri köyümüzde davetsiz misafirleri ya da başıboş kertenkeleleri uzak tutmak için çatısı olan birkaç binadan biri ve bu da onun ana mağaradan belli belirsiz yayılan tüm ışıktan engellendiği anlamına geliyor.

Lambayı ona veriyorum ve o da kollarının arasında tutarak saçma sapan şeyler söylüyor. Etrafına bakıyorum ve baktıkça karnımda büyüyen bir öfke oluşuyor.

Burada battaniye yok, üzerinde dinlenebileceği yumuşak bir palet yok. Yiyecek yok, içecek yok, ihtiyaç kabı yok. Karanlıkta oturmuş, terk edilmiş.

Eşime böyle davranmak çok kötü bir şey ve onu korkutmamak için hırlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Seninle ilgileneceğim," diyorum ona tekrar, sesim alçak ve hararetle.

"Wrntgettin anywareharwee." Dudaklarını büzüyor ve bir elini serbest bırakarak lambayı kollarında oynatıyor. Sonra elini göğsüne vuruyor ve bakışlarımı garip kalın bir kumaşla kaplı kabarık memelerine çekiyor. "Tia. Haahm Tia."

"Haam'tia? Bu senin adın mı?"

Başını sallar ve tekrar dokunur. "Tia. Juuss Tia. Tia."

"Tia," diye deniyorum, çünkü bu kelimeye odaklanmış görünüyor.

Yüzünde tuhaf kare beyaz dişlerini gösteren bir gülümseme beliriyor. Daha ışıltılı ve güzel görünmesinin mümkün olduğunu düşünmemiştim ama yanlışmışım. Adı ilginç, kısa da olsa, kendisi kadar narin ve mükemmel. Ellerimden biri göğsüme gidiyor, oraya bastırıyor. Şimdi, sanırım. Şimdi.

Hala sessiz. Grr.

Kendimi işaret ediyorum. "Ben Yumruk Rem'eb, şefin oğluyum."

Adımı duyunca hafifçe geri çekiliyor, sanki onaylamıyormuş gibi. Şefin oğlu olmamdan hoşlanmıyor mu? Yoksa başka bir şey mi? Tia konuşuyor

yüzünde sıkıntılı bir ifade ile saçma sapan kelimelerden bir tur daha attı.

Başımı sallıyorum, sinirli bir şekilde. "Sözlerinizi anlamıyorum." Dudaklarını büzüyor, başını sallıyor ve düşünüyor.

Bir şekilde beni anlıyor mu? Yoksa ben mi çok fazla şey okuyorum?

"Elini uzatır mısın?" Teorimi test ederek soruyorum.

Tia tereddüt ediyor ve sonra elini avuç içi yukarı bakacak şekilde uzatıyor. Tuhaf sayıda parmakları var, ama uzun ve mükemmel şekilli, avuç içi yumuşak ve davetkâr görünüyor. Yaptığı her şey gözümü kamaştırıyor ve konsantre olmakta zorlanıyorum. Boşta kalan elimle uzanıp uzattığı elini yumruk haline getiriyorum ve tekrar ona doğru itiyorum.

O sıcak. Yumuşak, öyle olacağını biliyordum. İnanılmaz da kokuyor. Kollarımın altındaki tüyler tepki olarak diken diken oluyor. "Böylece söylediğim her şeyi anlayabilirsin."

Tekrar başını sallıyor ve tuhaf sözlerini bir kez daha sıralıyor.

"Nasıl oluyor da seni anlayamıyorum?"

"Haim ooman," diyor ve sonra fazladan parmağını işaret ediyor.

"Ooman." "Ooman," diye onaylıyorum. Bana kendi dilini mi öğretiyor?

Benden

öğrenebilmesi için kendi dilimde tekrarlamamı ister misiniz? "Bu bir parmak." Homurdanıyor, sesi eğlence dolu. "Hoboy."

"Hoboy," diye katılıyorum, sadece onun sesini duymaktan memnunum.

Sözlerini yankıladığımda küçük bir kıkırdama duyuyorum ve büyüleniyorum. "Sen... nasıl bu kadar mükemmelsin?" Kelimeler ağızımdan kaçtığı anda kendimi aptal gibi hissediyorum. Kulaklarım ısınıyor. Buradayım, ona iltifatlar yağıdırıyorum ve onun hakkında hiçbir şey bilmiyorum. Onun lakaplarını bilmiyorum. Halkının kim olduğunu ya da nereden geldiğini bilmiyorum ve bunların hepsi öğrenmem gereken şeyler. Onun yerine, ne kadar muhteşem olduğunu anlatıp duruyorum. Daha önce hiç onun kadar güzel bir şey görmemiştim ve düşüncelerim allak bullak oldu. Boğazımı temizliyorum ve hayranlığımı gizlemeye çalışıyorum. "Bütün insanların senin gibi mi?"

Tia bir dizi ses daha çıkarıyor ve yelesini şakacı bir şekilde savuruyor. Sonra ifadesi değişiyor ve ellerini uzatarak benimkilere uzanıyor. "Remmeb," diye deniyor, yüz ifadesi ciddileşiyor. "Evet?"

"Rem'eb," diye kabul ediyorum, sanki yakın arkadaşmışız gibi benim onurlandırmamı bıraktığını fark ediyorum. Bu çok doğru bir his. "Tia."

Elimi uzattığımda beni bekleyen ellerinin arasına sıkıştırıyor. "Tia go," diyor, her heceyi vurgulayarak ve sonra bir elini serbest bırakarak

Kapı. Tekrar kendini işaret ediyor, bakışları benimkilerle eşleşiyor. "Tia git."

Şimdiden ayrılmak istiyor. Anlıyorum ama yine de içimde ezici bir hayal kırıklığı ve garip bir imrenme duygusu var. "Henüz değil. Güvenli değil. Şef babam seni koruyor. Gitmene yardım edeceğim ama şimdi zamanı değil."

Tia hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve elimi bırakıyor. "Oh."

Onun dehşeti beni eziyor. "Yemin ederim bunu senin için düzelteceğim. Bana güven,

Tia."

"Sif ihav achoyce?" Küçük bir gülümsemeyi başarıyor. "S' R'jaal hokay?"

"Bu konaklamayı sizin için elimden geldiğince konforlu hale getireceğim ve sonra

gitmene yardım edeceğim." Babamın dışarıdaki adamlarının beni duymaması için sesimi alçaltıyorum. "Ama şimdilik, ben bir plan yapana kadar burada kalmalısın."

"R'jaal hakkında?" diye tekrar soruyor, sesinde bir soru var. Başının üstünü işaret ediyor ve elini kalçasının arkasına götürüyor. "R'jaal?"

Neyi işaret ettiğini görmek için arkasına bakıyorum.

Tia iç çekti.

Küçük bir hayal kırıklığı sesi daha. Neden bu kadar üzgün olduğunu anlamak için çaresizce düşüncelerimi zorluyorum. Odasının durumu çok kötü olmalı. Rahat etmesi için ona hiçbir şey verilmemiş olması. Eğer o bir mahkûm değilse, neden ona mahkûmmuş gibi davranıyoruz? Etrafına baktıkça daha da sinirleniyorum. "Bunu düzelteceğim," diyorum ona. "Henüz gitmene yardım edemem ama rahat etmeni sağlayacağım. Aç mısın? Susadın mı?"

Başını sallıyor, yüzünde temkinli bir ifade var.

"Sana bir şeyler getireceğim. Burada bekle." Cıvıl cıvıl bir kahkaha atınca ne dediğimi anlıyorum. "Özür dilerim. Ne demek istediğimi biliyorsun. Ben sadece... senin yanındayken doğru düşünemiyorum. Yakında döneceğim."

Belki onu rahatlatmak, tutsaklığından duyduğum utancı biraz olsun hafifletir.

Tek bildiğim, henüz onu bırakmaya hazır olmadığım.

Bölüm Altı

TIA

Ne düşüneceğimi bilmiyorum.

Az önce ilk uzaylı yabancım ile tanıştım - varlığından bile haberdar olmadığım bir insan - ve açıkça bana vurulmuş. Kalbine o kadar çok dokundu ki, sanki yankı yapıp yapmadığını iki kez kontrol etmesi gerekiyormuş gibi. Bu gülünç olmalıydı.

Aynı şekilde hissetmeseydim belki de olurdu.

Aramızdaki hava kesinlikle doluydu. Ona ne kadar uzun süre bakarsam, yüz hatlarını o kadar çok beğeniyordum. Yüzünün sert düzlemleri, kaşlarındaki asalet, zeki gözleri, çekici ağzı. Kulağa vahşi gelen ismini o kadar sevmedim ama belki de halkı için başka bir anlam ifade ediyordur. Her neyse... Bana beni kaçırان kişiden daha iyi davrandı.

Rem'eb en azından lambayı bana bıraktı. Geri döneceğine söz verdi ama buna güvenemem. Lambayı yere koydum ve kulağımı kapıya dayadım, dışarıda birinin hareketlerini duydum ama konuşmadılar. Rem'eb'e inanacak olursak, bir muhafız. Kapıdan geri çekiliyorum ve ışığın yanına oturup bacak bacak üstüne atıyorum ve düşünüyorum.

Beni çalan Rem'eb olmamalıydı. Bana bakarken yüzünde beliren şaşkınlıktan beni daha önce hiç görmediği anlaşılıyordu. Bu, R'jaal'ın nerede olduğu ya da neden

burada benimle. İşlerin bu kısmı biraz uğursuzluktan daha fazlasını hissettiriyor. Tabii onu meyve mağarasında bırakmadılarsa? Keşke cevaplarım olsaydı.

Keşke Rem'eb'le net bir şekilde konuşabilseydim. Georgie'nin ilk tanıştıklarında Vektal ile iletişim kurmanın ne kadar zor olduğuna dair hikâyelerini hatırlıyorum, Rukh ve Harlow da aynı durumdaydı. Onların büyüleyici hikâyeler olduğunu düşünmüştüm, ilişkileri için sevimli küçük bir anekdot. Şimdi dil-çevirici çipin ne kadar büyük bir nimet olduğunu fark ediyorum... ve Rem'eb'de olmadığını bilmek ne büyük bir baş belası.

Belli ki Icehome Beach'ten değil. Belli ki burada yaşıyor... Burası her neresiyse.

Ben de yankılanmadığımdan emin olmak için göğüslerimin arasına dokunuyorum. Bu otomatik olarak bilmem gereken bir şeymiş gibi geliyor ama Icehome'da diğerleriyle flört ederken hiç böyle bir his yaşamamıştım. Sanki Noel'i ya da orgazmı bekliyor gibiyim. Ya da her ikisini de. Birbirimizle yeni tanıştığımız için bu iki kat daha garip.

Eğer bu rezonansın başlangıcı değilse, nedir?

Göğsümü ovuşturuyorum ve küçük hücremde nasıl kurtulacağımı merak ederek adım atıyorum. Rem'eb bana yardım edeceğini söyledi. Ayrıca bir muhafız olduğunu ve şimdi gidemeyeceğimizi söyledi. Rem'eb'in şu ana kadarki en iyi şansım olduğu açık. Ve benden hoşlanıyor.

Beni özgür bırakmasını sağlamak için onu baştan çıkarayım mı? Bu gerekli mi? R'jaal'a ne olduğunu öğrenene kadar bilemeyeceğim ama bir plana ihtiyacım var.

Bir plan ve bir silah.

Garip, sarı-yeşil bir yosunla tıka basa dolu gibi görünen garip tüpten gelen ışıkla hücremdeki her köşe bucağı nesneler için kontrol ediyorum. Tamamen çıplak, bu beni şaşırtmadı ama yine de kontrol etmek istedim. Tuğlalar arasındaki harçta umut verici çatlaklar olan birkaç nokta görüyorum, bu yüzden bir tür keskin nesne bulabilirsem, belki de hapisane kaçıışı tarzında tünel kazabilirim.

Tam Rem'eb'in dönüp dönmeyeceğini merak etmeye başlamışken kapı tekrar açılıyor. Kucağında kocaman bir yatak takımı taşıyan biri içeri giriyor, o kadar uzun ki yüzü görünmüyor ve ona yer açmak için otomatik olarak geri adım atıyorum. Açık kapıya bakıyorum, acaba kaçsam mı diye düşünüyorum ama nerede olduğumdan tam olarak emin değilim. Şimdilik, bildiğim şeytana uymak zorundayım.

Rem'eb örme yatak sepetini ağır bir gümbürtüyle yere bırakır. "Bu ilk yük. Burada bekleyin, tekrar döneceğim."

"Nereye gideceğimi sanıyorsun?" Geri aradım. Burada bekle, gerçekten.

Ortaya çıktığı kadar çabuk kayboluyor, ben de bir göz atmak için malzemeleri sepetten çıkarıyorum. Neredeyse beş yıl önce buz gezegeninde mahsur kaldığımdan beri, pelüş bir yatak, kuş tüyü yastıklar ve pamuklu çarşaflardan daha farklı bir yatak takımı beklemeye başladım. Burada yaşayan sa-khui'ler temelde avcı-toplayıcılar ve onları buraya düşüren eski gemide bir bilgisayar olsa da, oldukları gibi yaşamaktan memnunar. Not-Hoth'taki hayatımıza küçük şeyler katmaya çalışıyoruz. Arkadaşım Tiffany yaratıcı işler yapmayı seviyor ve kısa süre önce dvisti'den yün eğirip ipliğe dönüştürmeyi öğrendi ve bana da öğretti. Örgü örmede oldukça iyi hale geldim, ancak bu kesinlikle yavaş bir süreç, özellikle de güzel tüylü hayvanlar oradayken ve sağladıkları et için öldürülürken. Her şey için sadece post ve kürk kullanmak mantıklı, özellikle de soğukta.

Ancak Rem'eb'in bana verdiği yatak takımı yukarıda kullandığımız kürklerden çok farklı. Bir çeşit garip hasır var, rulo yapılmış ve kapıdan biraz daha yumuşak ve süngerimsi olan garip, odunsu dokudan yapılmış. Ne olduğunu bilmiyorum, sadece burada ondan çok var gibi görünüyor. İplerle örülerek kalın, ağır bir hasır haline getirilmiş ve üzerine uzandığınızda biraz esniyor. Yerden çok daha iyi. Ayrıca canlı altın sarısı renginde uzun, kaygan bir kumaş var ve bununla ne yapmam gerektiğinden tam olarak emin değilim. Bir çeşit elbise için mi? Çarşaf olamayacak kadar süslü, battaniye olamayacak kadar ince görünüyor. Tekrar katlıyorum ve paspasın dibine koyuyorum.

Rem'eb kısa bir süre sonra, bu kez kollarında büyük bir tepsiyle geri döner. Elinde yiyecek olduğu anlaşılan rengârenk şeylerle dolu bir tabak ve büyük bir sürahi var. Tepsiyi yere bırakıyor ve sonra bir kez daha beklemem gerektiğini belirten bir işaret yapıyor. Bu neredeyse bir piknik randevusu gibi... ya da koşullar bu kadar berbat olmasaydı öyle olurdu.

Kollarında büyük bir toprak kapla üçüncü kez hızla dönüp odanın köşesine koymasını neredeyse eğlenerek izliyorum. Ne işe yaradığını anlamaya çalışarak kaşlarımı çatıyorum ve sonra aynı garip sarı-altın kumaştan yapılmış bir perdeyi açtığı anda aklıma geliyor.

Burası benim tuvaletim. Çünkü ben bir tutsağım.

Eğlencem bozuldu. Bildiğim her şeyden çalındığımı ve koparıldığımı hatırlıyorum. Kollarımı tekrar göğsümün üzerinde kavuşturup ona bakıyorum.

"Sanırım şimdilik hepsi bu kadar," diyor küçük odaya göz gezdirerek. "Unuttuğum bir şey var mı?"

"Bir çıkış yolu mu?" Dalga geçiyorum. Alaycı sözlerime boş bir bakış attığında, elimle kapıyı işaret ediyorum.

Yüzü düşüyor.

Bu beni hemen paniğe sevk ediyor, çünkü ona iyi davranmalıyım. Benim tarafımda olmasına ihtiyacım var. Kaçmama yardım etmesi için bana aşık olmasına ihtiyacım var. İçimden öyle gelse bile, kaçırıldığım için şirretlik yapıp çığlık atamam.

"Özür dilerim," diye fısıldadım ve yüzüme küçük bir gülümseme yerleştirdim.

"Şimdi henüz zamanı değil, Tia," diyor ve adım dudaklarında bir okşayış gibi tınılıyor. Beni dikkatle izliyor, gözleri özür dolu. "Sana yardım edeceğime dair söz veriyorum ama ikimiz de izleniyoruz."

Başımı sallıyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? "Teşekkür ederim," diyorum ve çeneme dokunup elimi ASL işaretiyle uzatıyorum, belki biliyordur diye.

O yapmıyor. Bana meraklı bir bakış attıktan sonra tam önümde durmak için hareket ediyor ve kuyruğunu arkasında sallıyor. "Çenende bir yara mı var? Bir bakayım."

Ve ben itiraz edemeden, yüzümü dikkatlice iki eliyle kavırıyor ve başımı geriye yatırıyor.

Kalbim onun yakınlığıyla göğsümde çarpıyor. Nefesimi tutup ona bakıyorum. Bir insan kadına göre oldukça uzunum ama o benden daha uzun. Yine de garip bir şekilde, ondan ya da cüssesinden korkmuyorum. Yüzümü şefkatle ellerinin arasına alıp çenemi dikkatle inceliyor ve sonra gözlerimiz buluşuyor.

Beni öpeceğini fark ediyorum ve vücudumda bir sıcaklık atışı başlıyor.

Ama sadece başparmağını çenemde gezdiriyor. "Ben bir şey görmüyorum." Sesi aldatıcı bir şekilde yumuşak. "Eğer yaralanmışsan, bunu söyleyemem. Postun benimkinden çok farklı. Tuhaf ve kürksüz ama yine de çekici."

Gözlerimiz tekrar buluştu ve nefesimi içime çektim. Beni biraz daha yaklaştırsa göğsüne bastırarak, vücudumu onunkine yaslayacaktım. O kısa bir etek giyiyor ve ben sadece uyku kıyafetlerimi giyiyorum, bu yüzden sıcak teni sıcak tene çok fazla bastırılmış olurduk...

Tanrım, neden bu adam için bu kadar azdım?

Kendi tepkime sinirlenerek geri çekiliyorum. Nazik olmasına rağmen benim için hâlâ bir yabancı. Onu kendi tarafıma çekmek için kur yapmam gerekse de.

Özgürüm, onun aletini ellemeye başlayamam. Ben böyle biri değilim, hayatta kalmak için en iyi şansım bu olsa bile.

Rem'eb geri çekilmemden rahatsız olmadı. Gitmeme izin verdi, kolları iki yanına düştü. Kısa bir an için rengi duvarlara uyacak şekilde dalgalandı, bu sıkıntısının dışı vuran tek işaretiydi. "Eğer bir yerin ağrırsa bana haber ver. Babamın bitki uzmanlarına bir lapa yaptırabilirim. Ve sana yapılan sert muamele hakkında onunla konuşacağım."

"Babamı baştan çıkarmam gerekiyor galiba," diye mırıldanıyorum kendi kendime, çıplak kollarımı ovuşturup tüylerim soğuktan diken diken olmuş gibi yapıyorum. Yine de bu fikir hoşuma gitmiyor. Rem'eb'e karşı garip bir çekim var, her nedense ona "Yumruk" denilse bile. Dört kollu tüylü bir uzaylı görüp de "Dostum, ona dokunmak isterdim" diye düşünmeyi hayal edemiyorum.

Her şeye rağmen rezonans olmasından endişeleniyorum ve bu beni korkutuyor. Vektal Georgie'yi gördüğü anda anlamıştı. Diğerleri khuilerinden önce bildiklerini söylüyor. Eğer bu gelişen his buysa, bir esir olarak benim için ne anlama geliyor?

İyi bir şey olmadığı kesin.

"Acıkmış olmalısın," diyor Rem'eb kenara çekilerek. "Unutmakla ne büyük düşüncesizlik etmişim. Size yiyecek ve içecek getirdim, ama beğenmediyseniz, sizin için başka ne hazırlatabileceğime bakacağım."

"Teşekkür ederim," diyorum tekrar ve ASL işareti yapıyorum.

Tereddütle geri imzaladı, yüzünde tanıdık bir ifade belirdi. "Ah. Kabul mü?"

"Elbette, yeterince yakın." Başımı salladım ve sonra yatağın yanında yere konmuş tepsinin önüne oturdum. "Sanırım siz burada, yerde yemek yiyorsunuz?"

"Senin için bir masa getirmeyi düşünmemiştim," diyerek soruma cevap veriyor. Bacaklarımı altına almamı ve kısa eteğimi düzeltmemi izliyor. "Size... katılabilir miyim?"

Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. Beni esir aldığı için ona hayır diyemiyorum ama bu konuda mutsuz görünürsem gideceği izlenimine kapılıyorum. Hah. Tepsiyi işaret ediyorum. "Misafirim ol."

Karşımda, tepsinin uzak tarafına oturuyor ve kaslı bacaklarını çaprazlıyor, inanılmaz uzunluktaki kuyruğu bir uyluğunun etrafında kıvrılıyor. Rem'eb bir elini yere dayamış, iki elini kucağına sokmuş, diğerini de rahatça yanına dayamış. Tepsie doğru hiçbir hareket yapmadan beni izliyor.

Elimle işaret ediyorum. "Biraz ister misin?" "Bu senin için. Aç olmalısın."

Garip bir şekilde, o kadar da aç değilim. Endişenin midemi düğümlediğinden ve açlığın en kötüsünü engellediğinden şüpheleniyorum. Yine de, Rem'eb'in yardımı olsun ya da olmasın kaçmayı planlıyorsam gücümü korumak için yemek yemem gerekiyor. Önümdeki tepsiye bakıyorum, buradaki yiyeceklerin tanıdığım şeyler olmayacağından endişeleniyorum... ve hemen tanıdık parlak kırmızı meyve dilimlerini görüyorum.

Birini alıp kaşlarımı ona doğru kaldırıyorum.

Rem'eb utanmış görünüyor. "Zaman zaman yukarıdaki yasak bahçeyi yağmaladığımız halkımızın kirli bir sırrıdır. Her zaman gereğinden fazla olmuştur."

Başımı sallıyorum, meyveyi tekrar ona doğru sallıyorum. "Ama sen hepsini yukarıdan çaldın."

Sanki onu neyle suçladığımı biliyor gibi. "Geçmişte her zaman yeterince vardı," diye düzeltiyor. "Babamın adamlarından biri, halkınızın giderek daha fazla aldığını fark etti ve sinirlenip asmalardan hepsini kopardı. Tekrar geri gelecektir."

"Mmhmm." Bir ısırik alırken bile ses tonumun onaylamadığımı göstermesine izin veriyorum. Son yediğim kurutulmuş meyve parçalarının aksine sulu ve taze. Meyve eti o kadar yumuşak ve lezzetli ki, suyu parmaklarımdan aşağı damlıyor ve bir ısırığı ziyan etmek istemediğim için otomatik olarak yalıyorum.

Rem'eb boğazından aç bir ses çıkarır.

Adamı baştan çıkarmaya çalışmamak buraya kadarmış. Farkında olmadan yapıyorum gibi görünüyor. Parmaklarımı son bir kez yalıyorum ve sonra dayanamadığım için ona bir dilim uzatıyorum, tepsiye doğru eğilirken dilimi ona doğru tutuyorum.

Eğer ateşle oynayacaksam, yanabilirim de, değil mi?

Bileğimi kavriyor - nazıkçe - ve meyve dilimini ağzına götürüyor, dudakları parmaklarımı sıyrıyor. İçimi bir sıcaklık kaplıyor. Bu ateşle oynamak değil. Bu doğrudan bir cehennemin içine yürümek.

"Bunu aramızda hissediyorsun," diye mırıldanıyor yuttuktan sonra. Elimi de bırakmıyor, sadece yüzünün, dudaklarının yakınında gezinmeye devam etmesine izin veriyor. "Sen hissetmiyor musun?"

Bunu inkar etmenin bir anlamı yok. Başımı sallıyorum.

"Henüz rezonans olmadıysa bile, olacak." Ve suyuyla ıslanmış parmak uçlarımı emiyor.

Nefes nefese kaldım ve onu tuttuğu yerden çektim. Meme uçlarım sertleşti ve nefesim kesildi.

"Ve bunu dört gözle bekliyorum, Yabancı Tia." Bakışları sıcaklık ve vaat dolu. Geçmişte flört ettiğim hiç kimseye benzemiyor. Övünme yok, belirsizlik yok. Kim olduğunu ve ne olacağını çok iyi biliyor. Bu mutlak kesinlik karnımın istekle dolmasına neden oluyor.

İlk defa birinin *beni* gördüğünü ve beni istediğini hissediyorum, *tüm benliğimi*. Icehome Plajı'ndaki gibi değil, ne kadar çok şaka yapar ve flört edersem herkes benden o kadar az hoşlanıyordu. Rem'eb'le flört edebilirim ve o da bana karşılık verir. Meyve gibi yiyip bitirecek ve daha fazlasını isteyecek. Çok fazla olduğumdan korkmadan kendim olabiliyorum.

Bana bakışından, onun gözünde yanlış bir şey yapamayacağım izlenimini edindim. Beni bir cesedin başında bulabilir ve bıçak için yardıma ihtiyacım olup olmadığını sorabilir.

Bunun farkına varmak beni biraz ürpertti. Geçmişte çok flört etmiştim, özellikle de I'rec ile. Ama sanki onu bir şekilde hayal kırıklığına uğrattıyormuşum gibi sürekli alay etmemden rahatsız oldu. Her zaman geri çekilmeme neden oldu. Ama Rem'eb sataşmamı onaylamazsa ve geri çekilmezse... bu onun için flört değil. Bu bir söz.

Tekrar oturdum ve önümdeki yemeklere baktım, yanaklarım Sıcak.

"Ye," diyor bana, sesi sert. "Bizim için keşfedecek zaman var sonra bağlayın."

Normalde buna sert bir karşılık verirdim -ya da alaycı bir karşılık- ama hâlâ yeni tanıştığım bir yabancıya karşı hissetmemem gereken duygularla zonkıyorum. İnsanları beni kaçıran bir adam. Bu yüzden ağzıma bir dilim meyve atıyorum ve ardından pişmiş av kuşu dilimi olduğunu düşündüğüm bir şeyi elime alıyorum. Ama değilmiş. Garip, neredeyse zıplayan bir dokusu var ve elime alıp kokluyorum. Hiçbir şey yoktu. "Nedir bu?"

"Yukarıda yok mu? Mantar?"

Gözlerim açıldı. "Bu mantar mı?" Avuç içi büyüklüğünde soluk bir et parçasına benziyor. "Çok büyük."

"Topraktan yetişen bir bitki," diye açıklıyor bana sanki aptalmışım gibi. "Onlara burada bakıyoruz ve sonra hasat ediyoruz. Karanlığı seviyorlar."

"Mantarın ne olduğunu biliyorum," diyorum huysuzca. Tüm bu dil engeli gerçekten de baş belasına dönüşüyor. Bir ısırık alıyorum ve hafif, cevizimsi bir tadı var, Dünya'da yediğimi hatırladığım herhangi bir çiğ mantardan daha hoş. Memnun bir sesle, daha büyük bir ısırık daha alıyorum.

"Halkımın yemeklerinin sana mutluluk getirmesine sevindim." Rem'eb'in sesi heyecanlı geliyor, sanki benim yemek yemem onun hayattaki en büyük zevklerinden biriymiş gibi. İnsan eşlerini beslerken sa-khui erkeklerinden aynı notaları ne kadar sık duydum? Tanrım, bunun hep çok bayat bir klişe olduğunu düşünmüştümdür. Şimdi, Rem'eb'in beni yüzümü doldururken izlemesini izlerken, beslenmenin eşler arasında bir şey olduğu açık.

Arkadaş olduğumuzdan değil.

Lütfen rezonans olmasın, khui'me sessizce yalvarıyorum. Lütfen mantıksız derecede seksi olsun ve ben regl olmak üzereyim ve bu yüzden aşırı azgıyım. Rezonans her şeyi mahvedecek. Lütfen kol fetişi gibi bir şeyim olsun.

Sessizce yiyorum, onu çok fazla izlememeye çalışıyorum. Sürahiden su dolduruyor ve bardağıma bir parça meyve düştüğünü fark ediyorum. Meyvenin suya eklenmesi onu hafif tatlı ve iki kat daha ferahlatıcı yapıyor ve bunu neden yukarıda yapmadığımı merak ediyorum. Sıcak çay içmekle çok meşguldük sanırım. İçkimi bitiriyorum ve onu inceliyorum. "Bütün gün burada mı takılacaksın?"

Rem'eb başını eğip bana bakıyor. "Sözlerini anlamıyorum. Seni anlamama yardım et. Ne söylediğinizi bilmeyi her şeyden çok istiyorum."

Yüzüm yine ısınıyor. Konu değiştirmeye karar veriyorum. "Nedir bu?" Sarı bezi elime alıp ona doğru tutuyorum. "Bunu giyebilir miyim?"

"Bu kumaş. Yatak takımı için. Sizinkiler yatak kullanmıyor mu?"

"Kumaş olduğunu biliyorum," diyorum ona, kucağıma bırakarak. "Ben sadece... bekle. Kumaş mı?" Kumaşı tekrar elime alıyorum ve elimi üzerinde gezdirerek dikiş ya da dağınık dikiş arıyorum. Örgü ördüğümdeilmekler ve düğümler asla istediğim kadar sıkı olmuyor ama bu çok güzel, parlak ve ipeksi bir dokunuşa sahip. "Dikişler nerede? Bunu kim yaptı? Nasıl yapmışlar?"

"Kumaş," diyor tekrar. "Bu bizim yarattığımız bir malzeme."

"Augh!" Deri bandeau üstümdeki dekoratif, aşırı büyük dikişleri gösteriyorum. "Nerede bunlar? Dikişler. Kumaşın neresindeler?" Ne sorduğumu anlaması bir an alıyor ve sonra omuz silkiyor. "Bilmiyorum. Dokuma tezgahı konusunda uzman değilim. Bu üzerinde çalıştığım bir beceri değil."

"Aman Tanrım," diye çığlık atıyorum, içimi heyecan kaplıyor. Onların düşman olduğunu ve beni kaçırdıklarını unutuyorum. "Tezgâhın mı var? Nerede? Görebilir miyim?"

"Sen... bu iyi mi?" Ellerimi çenemin önünde kavuşturup heyecanla başımı sallarken beni izliyor. "O zaman sana bir dokuma tezgahı getireyim."

"Bu harika olurdu," diyorum ona ve minnettarlıkla eline dokunmak için uzanıyorum. "Teşekkür ederim."

"Dankhu," diye kabul ediyor ve ASL dilini taklit ederek çenesine dokunuyor.

Oh. Ne kadar tatlı ve zeki. Şimdiden benim dilimi öğrenmeye çalışıyor. Ona mutlu bir baş selamı veriyorum. Buradan çıkıp bakabileceğim bir dokuma tezgahı bulabilirsem? Tüm bu zahmete değebilir. Dokuma tezgâhı benim hayallerimi süsleyen bir şey. Eğer bir dokuma tezgahı alabilirsem, yaptığımız yün iplikten kumaş dokuyabilirim. Şu anda örgü ve tığ işi yapıyoruz, ancak daha sıkı dikişli daha büyük projeler düşünüyorum. Battaniyeler, pelerinler, ne yapabilirsek. Yıkabilir katmanlar, çünkü deri pek çok şey için iyi, ama külot bunlardan biri değil. Yani evet, kumaş istiyorum. Nasıl yapıldığını öğrenmek istiyorum çünkü bu, insanların büyük ilerlemeler kaydettiği ve sa-khui'lerin yapamadığı bir başka beceri. Hatta bir noktada Tiffany'ye Atalar Gemisi'ndeki bilgisayara dokuma ekipmanlarını sormayı bile önerdim ama ne zaman seyir defterleri veya diller dışında bilgi istesek hata mesajları veriyor. Mardok hata mesajlarının giderek arttığını ve bu yüzden çok acil bir durum olmadıkça bilgisayarı kullanmamamız gerektiğini söyledi.

Ama bu insanların *dokuma tezgahları* var. Nasıl dokuma yapılacağını biliyorlar.

Birdenbire hemen gitme konusunda kararsız kaldım. R'jaal'ın nerede olduğunu ve kurtarılmaya ihtiyacı olup olmadığını öğrenmeliyim ama... bir tezgâh. Lanet olsun.

"Sana bir dokuma tezgahı bulmaya çalışacağım," diye söz veriyor Rem'eb. Yemeğimi bitiriyorum ve o bir süre oyalanıyor, nesneleri işaret ediyor ve onlar için kelime (veya jest) istiyor. Bir süre sonra isteksizce ayağa kalkıyor. "Artık gitmeliyim. Babamla konuşmam gerek."

Endişeyle ayağa fırladım. "Geri dönüyorsun, değil mi?"

"Seni anlamıyorum-"

Grr! Ayağa kalkıp elini elime alıyorum, sonra büyük yumruğunu göğüslerime bastırıyorum. Dramatik olduğu kesin ama aynı zamanda dikkatini de çekiyor. "Rem'eb... dönecek misin?" Kapıyı işaret ediyorum, sonra parmaklarımla mimik yaparak onun dışarı çıkıp sonra geri döndüğünü gösteriyorum. "Dönmek mi?"

Yüzündeki ifade hayrete düşürüyor ve elini göğüslerime bastırmasının fazla mı olduğunu merak ediyorum. "Evet, yabancım, senin yanına döneceğim. Bundan hiç korkmayın." Başparmağı elimin arkasını okşuyor ve bakışları

bana kilitlendi. "Denesem bile uzak kalabileceğimi sanmıyorum. Bir sonraki yemeğinizle birlikte döneceğim. Söz veriyorum."

Küçük bir gülümsemeyle çeneme dokunup teşekkür ediyorum. Sonra duraksıyorum. "R'jaal? Onun hakkında bir şeyler öğrenecek misin?"

Kaşları çatıldı.

Bir an düşündüm ve sonra elimi serbest bıraktım. Bir parmağımı kaldırıp adımı söylüyorum. "Tia." İkinci parmağımı kaldırıyorum. "Rem'eb." Önce birinciyi, sonra ikinciyi gösteriyorum. "Tia. Rem'eb." Sonra üçüncü parmağımı kaldırıyorum. "R'jaal."

Yüzünde bir tanıma belirir. "Bilmiyorum." Ve sorduğum için mutlu görünmüyor.

Bölüm Yedi

REM'EB

Kıskançlık içimi kemiriyor.

Tia the Stranger ile rezonansa gireceğimden neredeyse eminim. Göğsümün onunkiyle şarkı söylemesi ve khuilerimizin uyum içinde olması an meselesi. Bana ilgili gözlerle bakıyor ve elime kolayca dokunuyor. Benden korkmuyor ve ayrıldığımda gitmem gerektiği için hayal kırıklığına uğramış görünüyor.

Ve yine de...

Sorduğu şu erkeği kıskanıyorum. Şu R'jaal. Adını duymaktan ve onu sorarken yüzünde beliren endişeden nefret ediyorum. Onun talibi olmalı.

R'jaal.

Bu, dişiyle birlikte olan diğer erkek olmalı. Yankılanan ve Sürgün Kin'far ve Gezgin Set'nef tarafından daha derin tünellerde bir yerde saklanan erkek. Başka biriyle rezonansa girdiği için üzülecek mi? Onun acı çekmesi düşüncesinden hoşlanmıyorum ama ona rezonansa girmediğini düşündüğümde karnımda yanan vahşi tatminden de nefret ediyorum. Hissettiğim bu beklenti duygusu neredeyse kesinlikle bize ait olacak.

Şehrin içinden hızla geçip babamın evine dönüyorum. Başımı eğip aceleyle duvarın yanından geçiyorum, yavaş adımlarla onu kışkırtmak istemiyorum. Yabancı Tia'nın dikkatini çekeceğimi biliyorum ama yine de... her ihtimale karşı. Hızla babamın evine dönüyorum ve muhafızlarına başımla selam veriyorum. "Nerede o?"

"Acı So'ran ile özel olarak konuşuyor."

Tekrar. Onunla hep aynı şey. Babamın fikrini asla değiştirmeyeceğini henüz anlamadı. "Bekleyeceğim."

Uzun sürmeyeceğinden şüpheleniyorum. Mantar bahçesinde, sapların arasına yayılmış renkli kayaların arasına oturuyorum ve Yabancı Tia'yı düşünüyorum. Bulut gibi saçları ve yumuşak dokunuşlarıyla Tia'yı. Şimdiden onun yanına dönmek ve o tuhaf diliyle konuşmasını dinlemek istiyorum. Yeni tanıştığınız birini arzulamanız mümkün mü? Çünkü bu öyle hissettiriyor, bir özlem. Bir açlık.

Zihinsel olarak kaybolmuş, Tia'nın elimi göğsünde tutarken adımını nasıl söylediğini hayal ederken, Acı So'ran babamın evinden hışımla çıkıyor. Kapıları arkasından çarpıyor, sessiz bir ihanetle bana bakıyor ve sonra köyün geri kalanına doğru yoluna devam ediyor. Onun öfkesini görmek beni üzüyor. Onunla arkadaş olmayalı uzun zaman oldu ama babamın tarafını tutmak zorundayım. O, halkımız için en iyi olduğunu düşündüğü şeyi yapar.

Sonra Tia'yı ve onun diğer dişilerle birlikte, onları ayrı ve güvende tutan yüksek duvarın arkasına nasıl yerleştirilmediğini düşünüyorum. Aramızda olduğu için hastalanacak mı? Onu bana ve diğer erkeklere yakın tutmak onun için tehlikeli mi? Ve eğer değilse...

Babamın halkımız için kararlaştırdığı her şeye aykırı. Beni huzursuz ediyor. Sır üstüne sır, bir halkı yönetmenin yolu değildir. Şef olduğumda, her şey farklı olacak. Bunu kendime hep söyledim ama yine de zayıfım. Yapılması gereken doğru şey olmasına rağmen Tia'yı serbest bırakmadım.

Bekleyecek kadar bencilim, onunla rezonansa girip girmediğimi ya da bu hissin hiçbir şey olup olmadığını görmek için.

Ve ben iki kat bencilim, çünkü babamdan onu diğer kadınlarla birlikte bir kenara atmasını talep etmeyeceğim.

So'ran gittikten sonra ayağa kalkıp babamın odasına giriyorum. Artık reislik koltuğunda oturmuyor, özel odasında bir masada dinleniyor, elinde meyveli su kadehi var. Yüzü gergin ve yorgun, bir an için yaşadığı dönemlere göre çok yaşlı görünüyor. Geldiğimi haber vermek için boğazımı temizliyorum.

Bana doğru baktı. "Bitti mi?"

Garip bir soru. "Yabancı Tia'yı ziyaret ettim. Ona hiçbir olanak sağlanmadı, Baba-"

Sözlerime sinirli bir şekilde elini sallıyor. "Bitti mi? Rezonansa girdin mi?"

Tia'nın rahatını umursamayıp sadece ondan bir çocuk doğurabileceğimi düşünmesine sinirlenerek kısa kesiyorum. "Biz rezonansa girmedik, hayır."

Kudretli Bel'eb sanki tüm dağın ağırlığı omuzlarındaymış gibi derin bir iç çeker. "Bilmem gerekirdi. Sen benim için her zaman bir hayal kırıklığı oldun. Şimdi neden farklı olsun ki?"

Acı sözlerini duymazdan geliyorum. "Onun yanında kendimi farklı hissediyorum. Belki de zaman geçtikçe birbirimize uyum sağlayabiliriz."

"Mm." Babanın mırıldanarak verdiği yanıt güvene işaret etmiyor.

"Bu gece onu tekrar ziyaret edeceğim," diyorum. "Ona daha fazla yiyecek getir." Onunla tekrar konuş. Gözlerinin içine bak. Gülümsemesini umuyorum.

"Mm."

Hevesli olmaması beni rahatsız ediyor. Planı bu. "Kahine danışmak için yolculuğa çıkmamı mı tercih edersin? Tavsiyesini almak için?"

"Pah. Kahin saçma sapan konuşuyor." Başını sallayıp kadehini boşaltıyor ve sonra kendine biraz daha içki dolduruyor. Tatlı meyve ve mayalanmış mantarların güçlü kokusu havada süzülüyor ve kaşlarımı çatıyorum. Babam son zamanlarda çok fazla içiyor. Köydeki meseleler canını sıktığında bunu yapıyor. Sanırım bu gece Yabancı Tia yüzünden, ama bunu bilmek endişemi hafifletmiyor. Babam bizi yönetecekse aklını başında tutmalı.

Tia'yı yalnız bırakma fikrinden hoşlanmasam da, "Kahinin iyi tavsiyeleri var," diyorum. Ama kahine gitmek bana Tia'yı kaçırma, onu yüzeye geri getirme fırsatı da verebilirdi.

Buna hazır değilim, ama bunu düşünmeliyim.

"Kahinle uğraşmayın." Fincanından büyük bir yudum alır. "Bir dişiği ziyaret eden tek kişi siz olduğunuzda onunla rezonansa giremiyorsanız, bu asla gerçekleşmeyecektir. Sadece ona gitmeye devam et. Ona dokun. Ona kur yap. Onu cesaretlendir." Kudretli Bel'eb kadehini yere bırakır. "Ama bu gece değil. O burada olsa bile görevlerinize normal şekilde devam etmelisiniz."

Görevlerim mi? Gerçekten de Tia karanlıkta oturup beni beklerken balığa çıkmamı ve yiyecek toplamaya yardım etmemi mi bekliyor? Bunu sormak imkânsız gibi geliyor. Şimdi bile onun yanına dönmek istiyorum. "Nasıl yapabilirim

herhangi bir şeye odaklanabilir mi? Yukarıdan bir yabancıyı çaldın. Farklı türde bir yabancı! Güzel, zeki, dişi bir yabancı. Ve şimdi *hiçbir şey* olmuyormuş gibi mi davranmam gerekiyor?"

"Bu doğru," diyor babam sert bir sesle. "Hiçbir şey olmamış gibi davranmalısın. Dünyanda hiçbir şey değişmemiş gibi davranmalısın, çünkü asiler yaptığım her şeyi yakından izliyorlar. Konuştuğum herkesi, karşılaştığım herkesi izliyorlar. Bu seni de kapsıyor, oğlum. Yoksa isyancıların onun burada olduğunu bilmesini mi istiyorsun? Ayaklanıp onu serbest bırakmalarını mı istiyorsun? Sen daha onunla rezonansa girmeye fırsat bulamadan onu senden almalarını mı?"

Dişlerimi sıkıyorum. Tia'ya yaklaşan bir başkasının düşüncesi kuyruğumun öfkeyle seğirmesine neden oluyor. "Hayır."

"O zaman dediğimi yap." Gözlerini bana dikti. "Ve minnettar ol."

Minnettarım. Şu anda içimde pek çok duygu var ama bunlardan herhangi birinin minnettarlık olup olmadığından emin değilim. Ona kızgınım, kendi koyduğu ve isyancıların hor gördüğü kuralları çiğnediği için endişeliyim. Tia'ya nasıl davranıldığına kızgınım. Burada olduğu için bile kızgınım... ve aynı zamanda sevinçliyim.

Ve şimdiden ona takıntılı hale geldiğim için, onun dediğini yapacağımı ve bir şekilde normalmiş gibi günüme devam edeceğimi biliyorum... çünkü Acı So'ran'ın onu keşfetmesini ve çalmasını istemiyorum. "O zaman balığa gitmek için geç kaldım."

"Öylesin. Gitmelisin. Umarım yarın daha şanslı olursun. Ona pembe şapkalı mantarlardan ver. Bunların isteksiz bir khui'yi cesaretlendirdiği biliniyor."

Uyuşturucu mu? Yine mi? Sanmıyorum. Babamın önerisi karşısında dehşete kapıldım, tepkimi gizledim ve onun yerine sert bir şekilde başımı salladım. Onunla tartışmanın bir anlamı yok. Meraklı bakışlarıyla karşılaşmadan muhafızlarının yanından geçerek odasından çıkıyorum. Her ne kadar talimatlarından nefret etsem de, Kudretli Bel'eb bir konuda haklı. Geriye Kalanlar Köyü hiç olmadığı kadar küçük ve herkes herkesi tanıyor. Tüm mağara duymadan kimse tüküremez.

Tia'nın varlığını gizlemek için iki kat daha dikkatli olmalıyım. Onu benim ve sadece benim olarak tutmak için.

Tia'nın yanına dönmekten başka bir şey istemesem de, balıkçılık malzemelerimle göle inmek için kendimi zorluyorum. Düşüncelerim Tia ve şu anda bile başka bir dişiye benzeyen yabancı R'jaal ile dolu. Birlikteler mi? Onun bir başkasıyla çiftleştiğini duyunca yıkılacak mı? Kıskançlık düşüncelerimi kemirirken bile onu bundan korumak istiyorum.

Yeraltı gölünün sakın yüzeyine doğru ilerliyorum, suyun kenarına giden kayalık raflardan kolayca aşağı atlıyorum. Diğer balıkçılar da orada, oltalarını atıyorlar ve ben yaklaştığımda hepsi başını kaldırıp bakıyor, renklerindeki dalgalanmalar sessiz bir onaylama işlevi görüyor.

"Nerelerdeydin?" Balıkçı Wen'dit kıyıdaki yerinden bana bakarak sesleniyor.

Ne söylediğime dikkat etmeliyim. Wen'dit, Acı So'ran ile dost. Hatta isyancılardan biri bile olabilir. Bu yüzden yüzümü buruşturup karnımı ovuşturarak hasta numarası yapıyorum. "Bağırsak hastalığı. Şimdi daha iyiyim."

Kaşları kalkıyor ama başını sallıyor. Bağırsak hastalığı, başkalarını panikletmeden iddia edilebilecek hemen hemen tek hastalıktır. Herkes zaman zaman kötü bir mantar ya da kertenkele etinden kötü bir ısırık almıştır. Olur böyle şeyler. Huzursuzluk yaratacak ve sözün evden eve dolaşmasına neden olacak olan diğer hastalıklardır.

Balık tutmak, en azından, yerleşip rahatlamamı sağlıyor. Suyun kenarına yakın sevdiğim bir yer var ve oraya gidip kamuflajımın tenimin rengini üzerinde durduğum kayalarla uyumlu hale getirmesine izin veriyorum. Oltamı birkaç öğün öncesinden kalan balık kalıntılarıyla yemliyorum, ipi ağırlaştırıyorum ve sonra suya atıyorum. Gölün dibinde iz sürmesine izin veriyorum, görmek yerine kokuyu kullanan balıkları, vücutlarının altına sıkışmış küçük, işe yaramaz bacakları ve beyaz, süt gibi gözleri olanları arıyorum. Oltamı atıyorum, dipte yavaşça gezdiriyorum, sonra tekrar atıyorum.

Bunu yaparken, Tia'yı düşünüyorum. Etkileşimimizi tekrar tekrar gözden geçiriyorum, aklıma gelen her lokmayı yutuyorum. Kıyafetleri kabaydı. Kürkler, sanırım, yukarıdaki yaratıklardan. Onların derileriyle giyiniyor ve görünüşe göre çok sıcak tutmuyor. Soğuk onu bizim insanlarımız gibi etkilemiyor mu? Yoksa düzgün giyinmeye fırsat bulamadan mı kaçırıldı? Bir dokuma tezgâhına sahip olma ihtimali onu heyecanlandırmıştı, yani kumaş yapmayı biliyor olmalı. Ama durum buysa, neden kendisi için daha iyi kıyafetler yapmıyor?

Onunla ilgili küçük şeyleri düşünüyorum. Yelesinin tuhaf kargaşası, kulak memelerindeki küçük delikler, sadece iki kolu olması ve kuyruğunun olmaması. Bu

Zamanın geçmesine yardımcı oluyor ve iki büyük dip balığı yakaladığımda köyün merkezine geri dönüp onları aşçılara teslim ediyorum.

"Aç mısın?" diye soruyor biri, bana bir kase çorba uzatarak.

Başımı sallayarak karnımı işaret ediyorum. "Bağırsak hastalığı."

Aşçı -Hen'dar the Scraper- bana sempatik bir bakış attıktan sonra balıklardan birini kesme masasının üzerine fırlatıyor, değerli metal bıçağını çıkarıyor ve balığı pul pul ayırmaya başlıyor. Daha fazla ayrıntı istemiyor ve bu beni rahatsız ediyor. Yalanıma inandı mı? Yoksa meşru görünmesi için ona daha fazlasını mı anlatmalıyım?

"Babamın bir iksiri var," diye ağzımdan kaçırdım. "Midem için."

Mhen'dar, adını aldığı görevinden başını kaldırıyor ve kireç çözme işlemini durduruyor. "Ne?"

"Babamla yemeğe gideceğim, sonra da erken emekli olacağım."

"Pekâlâ."

"Böylece bugün kaybettiğim zamanı telafi edebilirim. Balık tutarak. Sular tekrar çekilene kadar devriyede değilim."

Şimdi hem o hem de oğlu bana bakıyor. Belki de çok fazla bilgi veriyorum. Karnımı dramatik bir şekilde tutarak inliyorum ve sonra bir kez daha babamın konutuna doğru yola çıkıyorum. Ancak babamı selamlamak yerine dönüp doğruca mutfaklara gidiyorum; şefin hizmetkârı yemeklerini hazırlıyor, böylece o da yönetmeye konsantre olabiliyor. Tia için bir tepsi yemek hazırlıyorum ve Cas'zor kızarmış sulu et dilimleri, en lezzetli mantarlar ve bir parça meyve daha almam üzerine hiçbir şey söylemiyor. Neden burada olduğumu, babamın kilerinden çaldığımı biliyor olmalı.

Kaç kişi biliyor, merak ediyorum. Tia her an daha az güvende.

Depo binasına dönüyorum, nöbetçi dışarıda beklerken hızla içeri giriyorum. Tia içeride, uyku minderinin üzerine kıvrılmış, yosun tüpü uyku paletinin yanına yerleştirilmiş. İçeri girdiğimde doğruluyor, gözleri kocaman.

"*Ykam bakk*," diyor.

"Sana döneceğimi söylemiştim," diyorum, sözlerini tahmin ederek. Ses tonu şaşırmış gibi ve nedense bu beni rahatsız ediyor. "Sana yalan söylemiyorum Yabancı Tia." Önünde diz çöküp başımı kucağına koymaktan başka bir şey istemediğim halde ses tonumu sertleştiriyorum. Sesi yankılanana kadar onu kendime yakın tutmak istiyorum. Her yerini okşamak ve kokusunu içime çekmek istiyorum.

Ağzında küçük bir gülümseme beliriyor ve oturmamı işaret ediyor.

Çelişkide olsam da istiyorum. Onu halkına geri götürmeliyim. Diğerlerine babamın komplosunu anlatmalıyım. Bütün gece onun yanında kalmalıyım ki rezonans gerçekleşebilsin.

Eğer olacaksa.

Bu kadar kısa sürede işler nasıl bu kadar karmaşık hale geldi?

"Uzun süre kalamam," diyorum ona, bacaklarımı katlayıp karşısına otururken bile. "Ama yemeğinizin olduğundan ve rahat olduğunuzdan emin olmak istedim. Ve kelimelerinizden daha fazlasını öğrenmek istiyorum."

Bana gülümsüyor ve odanın köşesindeki bir şeyi işaret ederek saçma sapan sözler söylüyor. İtaatkâr bir şekilde bakıyorum ve ona doğru döndüğümde elinin hareket ettiğini görüyorum. Tepsiye koyduğum küçük meyve kesme bıçağı gitmiş, şüphesiz yabancım tarafından kapılmıştı. Böyle bir şey deneyebileceğinden şüphelenmiştim ve üzülmedim. Kendini daha güvende hissetmek için bir silaha ihtiyaç duyuyorsa, bu anlaşılabilir bir durum. Onun durumunda olsam ben de aynısını yapardım.

Bu yüzden hiçbir şey söylemiyorum ve onun yerine parmak uçlarını tekrar emme şansını umarak ona bir parça meyve sunuyorum.

Eti didikliyor ve bir dilimi ısııyor, bakışları bana kilitlenmiş. "R'jaal?"

Omurgam sertleşiyor. Sorduğu ilk şeyin o olmasından nefret ediyorum. "Talibinin nerede olduğunu bilmiyorum. Benim endişem sadece senin güvenliğin içindi."

Tia uzanıp dizime dokunuyor, parmakları hafif. "*Lütfen, Rem'eb? Frmee?*"

"Size yemek getirdim. Bu gece yerleştiğinizi görmek istedim," diyorum. "Keşke kalabilseydim, ama kalamam. Size soracak o kadar çok sorum var ki. Bunun yerine, yanlış bir şey görünmemesi için düzenli görevlerimi sürdürmem emredildi. Eğer isyancılar yukarıdaki yabancılardan birinin burada yaşadığını duyarsa... olacaklardan korkuyorum."

Lanetli olduğunu düşünüp onu öldürmeye çalışabilirler. Pek olası değil. Onun yukarıdaki halkına geri gönderilmesi gerektiğini düşünmeleri çok daha muhtemel ve ben buna hazır değilim.

"Varlığınızı gizli tutmalıyız," diyorum kararlılıkla. Onunla daha önce kurduğum gergin bağ sanki tamamen yok olmuş gibi hissediyorum. Aramızdaki hissi hayal mi ettim? Bir eşe sahip olmak için o kadar çaresiz miyim ki kendimi onun üzerine itiyorum?

Tia çiğnemeyi bitiriyor ve tepsiyi kenara itiyor. Ona bir dilim meyve ikram ettiğimde başını sallıyor. "R'jaal?" diye soruyor, sesi tatlı ve

özlemle beni izliyor. "Pls?"

Ağzımı hoşnutsuzlukla düzleştiriyorum. Sürgün Kin'far'ın peşine düşüp yabancıyı ve yeni dışisini nereye sakladığını öğrenirsem, bu gece Tia'yla geçireceğim zamanın geri kalanından vazgeçmek zorunda kalacağım. Köye çok geç döner ve evime gizlice girersem, sokaklarda dolaşan muhafızlardan biri fark edecektir. Sorular soracaklardır. Nereye gittiğimi görmek için beni takip edeceklerdir. Şimdilik babamla vakit geçirdiğimi düşünüyorlar ama Kudretli Bel'eb geç saatlerde ziyaretçi kabul etmez. Oğlunu bile.

Ama Tia'ya bir kez baktığımda onu hiçbir şeyden mahrum edemeyeceğimi anladım. Yüzündeki ifade endişe doluydu. "Pekâlâ. Yemeğini ye. Sabah tepsini almak için yeni yiyecekler ve talibinle ilgili haberlerle döneceğim."

Rahatlama olabilecek bir ses çıkarıyor ve düşüncesizce öne eğilip dudaklarını yanağıma bastırıyor.

Şaşkınlıkla geri çekiliyorum, o da öyle yapıyor.

Birbirimize bakıyoruz ve dudaklarının sıyrıklarını hâlâ hissedebildiğim yanağıma dokunuyorum. Sanırım bu mutlu bir jestti ama benim halkım minnettarlığını aynı şekilde göstermez. Ve yine de... Bunu tekrar yapmasını arzuluyorum. "Bunu bir kez daha yapar mısın? Döndüğümde ve bunu hak ettiğimde?"

Tia başını sallıyor, gözleri kocaman.

"Beni talibini aramaya gönderecek tek teşviki buldun," diyorum yanağıma hüzünlü bir son dokunuşla. Sonra ayağa kalkıyorum. "Gitmeliyim. Gelgit zamanı döneceğim. Babamın muhafızları güvende olmanı sağlayacak. Korkmana gerek yok, sana söz veriyorum. İçeri girmeyecekler."

Sen sadece benim içinsin. Bunu yüksek sesle söylemiyorum ama bakışlarımdan okuyabileceğinden şüpheleniyorum.

"*Lotide?*" diye soruyor, kelimelerimi tekrarlıyor ve karıştırıyor.

"Gelgit," diye kabul ediyorum. "Yeni günün başlangıcı. Yeraltı gölündeki sular çekilir. Günün sonunda tekrar kabarırlar. Burada zamanı böyle işaretleriz."

"*Downeer?*" diye yineliyor başını eğerek.

"Dağın aşağısı."

Yavaşça başını sallıyor, yüz ifadesi düşünceli. Karanın üstünde değil de dağın altında olmasına şaşırdıysa da bunu belli etmiyor. Belki de bundan şüphelenmiştir. Tia "müteşekkir" bir hareketle çenesine vuruyor.

"R'jaal," diyor yine ve ben bu kelimedenden nefret etmeye başlıyorum.

Bölüm Sekiz

REM'EB

Sürgün Kin'far'ı ve hiçbir şeyin yetişmediği ve duvarların köyün o yöne yayılması için çok dar olduğu derin tünellerde saklandığı yeri bulmam biraz zaman alıyor. Geçmişte devriye gezerken ona rastladığım için nerede saklandığını az çok biliyorum. Doğal olarak, onu ararken yerini bulmak imkansız.

Sonunda onu bulduğumda, yukarıdan taze meyve yiyor, suları çenesinden aşağı damlıyor ve postunu parlak kırmızıya boyuyor. Bana eğlenerek bakıyor. "Sarı yeleli dişiye bakmaya mı geldin? Kahverengi yeleli olan hoşuna gitmedi mi? Yoksa açgözlüsün ve ikisini de mi istiyorsun?"

"Ondan bahsetmiyorsun," diye homurdanarak parmağımla yüzünü işaret ediyorum. "Onun hakkında asla konuşma. Konuşursan hepimizi tehlikeye atarsın."

"Bu tünellere sürgünlerden başka kimse giremez," diyor şarkılı bir sesle. "Sürgünler ve gezginler."

"O zaman onlardan çıkmayı bırakmalısın," diye hırlıyorum, hızla öfkemi kaybederek. "Bana Yabancı R'jaal'ın nerede olduğunu göster. Onun ve diğer dişinin sende olduğunu biliyorum."

"Ölmekte olan mı? Evet. Onları ayırmazdım. Birlikteyken dokunmaktan hoşlanıyorlar ve ben de bunu izlemekten hoşlanıyorum." Gözleri hastalıklı bir şekilde parlıyor

Eğlence.

İğrenç.

Sürgün Kin'far'dan nezaket beklememeliydim. Gençliğinde tünellerde devriye gezerken ortağını öldürmüş ve cesedini saklamıştı. Tek başına dönene kadar kimse onun birini öldürdüğünü bilmiyordu ve kayıp savaşçıyla ilgili hikayesi her gün değişmeye devam etti. Erkeğin cesedi sonunda bulundu ve Kin'far sürgüne gönderildi, ancak tünellerde gizleniyor ve bulabildiği her yerde sorun çıkarıyor. Babamın onu tamamen görmezden gelmesi gerekirdi ama öyle olsaydı Tia benim dönüşümü beklemiyor olurdu.

Dudaklarını tekrar yanağıma bastırdığını düşünüyorum ve kuyruğum seğiriyor.

O dudak dokunuşunu her şeyden çok istiyorum.

"Bana yabancıları göster," diyorum Kin'far'a, istediğimi elde etmek için onu kullanmak zorunda kalmaktan nefret ederek. "Ve sessiz ol."

Kendi kendine kıkırdarken bile bir elini ağzına kapatıyor, sonra dönüp dallanan bir tüneli işaret ediyor. Her adımdan nefret ederek peşinden gidiyorum ve o da beni halkımız için hiçbir değeri olmayan, kullanılmayan tünellerden oluşan kıvrımlı bir diziye doğru götürmeye devam ediyor. İçmek için su havuzları yok, toplamak için yosun yok, mantar yok. Onları burada saklamasına şaşmamalı. Birinin saklandığını bilmeyen hiç kimse buraya bakmayı düşünmez.

Bazen Sürgün Kin'far'ın bu tünellerde bize söylemediği başka neler sakladığını düşünüp endişeleniyorum.

Ama sonra daralan başka bir tünele sapıyor ve duruyor. "Burası bir süredir kullanılmıyor," diyor. "Yukarıdaki yabancılarla savaştığımızdan beri. Bu kadar çok emek harcanmışken odaları kullanmamak utanç verici görünüyordu."

Ne geveliyor bu? Onu geçiyorum... ve sonra görüyorum. Bir hücre. Etrafı metal parmaklıklarla çevrili bir hücre.

Tünellere dağılmış birkaç tane var, çoğu uzak ve uygunsuz. Sadece bir tanesi gerçekten köyümüzün içinde yer alıyor ve oradaki parmaklıklar metale defalarca sürtünen ve dokunan eller yüzünden pürüzsüz hale gelmiş. Bu parmaklıkların metali daha pürüzlü, pürüzsüz değil ve mandallı metal bir kapısı olan küçük bir yan mağarayı çevreliyor.

Metal işçiliğinden etkilendiği için Kin'far'ı suçlamıyorum. Bu, insanlarımızın kaybetmekte olduğu bir beceri. Metal işçilerinin çoğu büyük hastalık sırasında öldü ve artık daha fazla metal işçiliğine ihtiyaç yok.

Geriye kalan bizler. Demirci Gar'duk'un kimsenin onun yeteneklerine ihtiyacı olmadığından yakındığını duymadım mı?

Muhafaza küçük bir yer, tavanda yosunlardan oluşan bir yama görebilmek için yeterli ışık sağlıyor. Muhafazanın arka tarafında, birbirlerine sarılmış yabancılar var. Yabancılarınki gibi soluk mavi bir ten, soluk beyaz bir ten ve garip bir şekilde sarı bir yele görüyorum. Erkek olanın boynuzları bizimkilere benziyor ama kuyruğu ve vücudu kürkten yoksun ve sadece iki kolu var.

Dişi hem biraz Tia'ya benziyor hem de hiç benzemiyor. Bu dişinin her yeri yumuşak ve yuvarlak, dolgun kalçaları ve fazla soluk rengi var. Halkımızın kök liflerinden yapılmış sargılarından birini giyiyor ve ısınmak için erkeğe sokuluyor gibi görünüyor. Havada kulak uğultusu gibi hafif bir uğultu var ve bu uğultuyu duyduğumu fark etmem birkaç dakikamı alıyor.

"Sadece erkeğin khui'si var," diyor Kin'far alçak bir sesle, hemen arkamda. "Dişinin öldü. Gözleri donuklaştı ve zayıfladı."

Hastalık mı? Bir dirseğimin kıvrımıyla ağzımı kapatıyorum ve geri çekilip Kin'far'a bakıyorum. "Onlarda hastalık mı var? Ve sen babama söylemedin mi?"

Erkek sanki deli olan benmişim gibi gözlerini deviriyor. "O hastalık değil. İkisinde de kızarıklık yok. Başka bir şeyden dolayı hasta."

Yine de aynı havayı solumak istemediğim için bir adım daha geri çekiliyorum. Büyük Hastalık ben doğduktan kısa bir süre sonra halkımızı yok etti. O kadar çok kişi öldü ki tüm köyümüz risk altındaydı. Babamın kalan kadınlarımızın güvenliğini sağlamak için bu kadar sert önlemler almasının nedeni buydu. Hastalığın halkımıza geri dönme ihtimali olsa bile, onu geri getiremem. "Gezgin Set'nef nerede?" Kin'far'a sordum. "Onunla konuşacağım."

Daha fazlasını öğrenmeliyim.

KISA BİR SÜRE SONRA, Gezgin Set'nef tünellerden çıkıyor ve içimi rahatlatıyor.

"Hastalık falan yok," diyor küçümseyerek. "Sürgün Kin'far sorun çıkarıyor. Hepsini bu."

"Ama dişi ölüyor," diye belirtiyorum. "Gözlerinin öldüğünü söylüyor." Geldiğimden beri ikisi de uyanmadığı için bunu kendim görmedim. Belki de yüzeydeki yabancıların hepsi ağır uykuludur, ama ben daha çok Kin'far'ın yiyeceklerini kurcaladığından şüpheleniyorum.

"Gözleri ölü değil. Onun khui'si yok."

Ona kaşlarını çatarak bakıyorum, anlayamıyorum. "Bu nasıl mümkün olabilir?"

Set'nef ellerini sessiz bir şaşkınlık hareketiyle açtı. "Bilmiyorum ama gerçek bu. Erkek ve dişinin etkileşimini izledim ve erkek dişi ölüyormuş gibi davranmıyor ama onun götürülmesi gerektiği konusunda endişeli. Sanırım kaybettiğinin yerine bir khui almak istiyor."

Bir insan bir khui'yi nasıl kaybedebilir? Kalbimizin etrafına sarılmış bir tane ile doğarız. Bu hiç mantıklı değil. "O zaman hastalık yok mu? Onun gibi bir dişi daha var ve ona ya da başkalarına bir tehlike olmadığından emin olmak istiyorum."

Tia'ya aşık olabilirim ama o bana baktığında kalbim ne kadar hızlanırsa hızlansın, halkımın geri kalanının hayatını riske atmayacağım.

"Hastalık yok." Set'nef yine başını sallıyor. "Kin'far eğer dişi ölüyorsa onu ona vermemiz gerektiğini düşünüyor. Yine de erkek bu dişiye karşı çok korumacı."

Tabii ki koruyucu. Aralarında bir bağ oluştu ve artık Tia'mı benden başka koruyacak kimse yok. Talibini kaybetti... ve ben buna biraz sevinmekten kendimi alamıyorum. O artık benim. Kin'far ona dokunamayacak. Gezgin Set'nefe bakıyorum, çünkü Kin'far'ın planlarına dahil olması pek olası görünmüyor. Sessiz biri, yüzü asık ve en çok tünelleri keşfederken ya da devriye gezerken mutlu. En Hızlı Tal'nef adında herkes tarafından sevilen bir kardeşi var ama Set'nef kendini ayrı tutuyor. "Bu duruma nasıl bulaştın?"

Gezgin Set'nef'in ifadesi sakinlikten daha karanlık bir şeye dönüşüyor. "Yüzeye yakın tünellerden herhangi birinin tehlikeye girip girmediğini kontrol ediyordum. Rotalarımnda pek çok çamurlu ayak izi buldum ve birilerinin yüzeye çıktığını biliyordum. Kin'far ve babanın muhafızlarından birinin mavi olanı ve kahverengi dişiye buraya sürüklediğini gördüğümdeki şaşkınlığımı hayal edin. Sonra erkeği kafesin parmaklıklarının arkasına koyduk ve Kin'far'ın başka bir dişiye, sarı yeleli olanı çaldığını öğrendim." Başını iki yana sallıyor. "Bundan iyi bir şey çıkmaz. Yüzey halklarını kışkırtmamalıyız. Varlığımızı unutmaları bizim için en iyisi."

Haksız değil. Ancak babamın dişileri getirmeden önce Kin'far ile çalıştığını bilmek beni daha çok rahatsız ediyor. Bana yalan söylediğini. Sorunu Kin'far'ın başlattığı ve babamın da dişilerden birini benim için sahiplendiği izlenimine kapılmıştım. Saldırıyı birlikte planladıklarını öğrenmek rahatsız edici. İşin içinde başka bir erkek olduğunu öğrenmek de beni endişelendiriyor. Tia'yı tanıyan diğer herkes onun tehlikede olduğu anlamına geliyor.

Kahinin bu konuda söyleyecek bir şeyleri vardır. Sıkıntılı zamanlarda Kahin'in Görevlisi'ne danışmamız gerekir ama babam onunla konuşmamı istemiyor.

Tüm bunlar gittikçe daha karmaşık bir hal alıyor ve ben bunların hiçbirinden hoşlanmıyorum.

Hayır, bu yanlış. Tia'yı seviyorum. Onu doğru olanı yapamayacak kadar çok seviyorum ve en rahatsız edici olan da bu.

Bölüm Dokuz

TIA

Bir yabancıyı neden öptüğüm hakkında hiçbir fikrim yok. Delilik mi? Muhtemelen. Stockholm sendromu mu? Umarım değildir. Ama Rem'eb R'jaal'e ne olduğunu öğrenmeye gideceğini söylediği an o kadar rahatlardım ve umutlandım ki uzanıp onu öptüm.

Ben de onu şok ettim. Ya halkı sa-khui gibi ve sadece insanlar tarafından tanıştırılırsa öpüşüyorlar ya da ben onu üzdüm. Karanlıkta oturup onun dönüşünü beklerken bile parmaklarımı dudaklarımda gezdiriyorum. Aptalca bir hareket olmasına rağmen öpücük hoşuna gitmiş gibiydi. Eğer nefret etseydi, beni en başta kaçırın her kimse ona terk etmesi tamamen mümkündü.

Konumum böyle bir kumar oynamak için çok tehlikeli. Rem'eb'in yanında garip hissetsem bile harekete geçmeden önce düşünmeliyim. *Garip* değil, karar verdim. Sabırsızım. Sanki bir şey olmasını bekliyormuşum gibi.

İçgüdülerim bunun rezonans olduğunu söylüyor ama yanılıyor da olabilirim. Khui'm sessiz ve bu da öyle olmadığına dair bir numaralı ipucu. Ve yine de... farklı hissettiriyor. Onda tanıdığım hiç kimseye benzemeyen bir şeyler var.

Gittiğinden beri ne kadar zaman geçtiğini söylemek imkansız. Yosun parlak bir şekilde parlamaya devam ediyor ve hafif ışık beni çok rahatlatıyor. Ranzamı kapıdan en uzak köşeye taşıyorum ve sırtımı

elimdeki bıçağı tutarak duvara yaslandım. Huzur içinde uyumak saçma bir fikir gibi görünüyor ama bir noktada uyumam gerekecek. Tuhaf bronz-altın malzemeyi battaniye olarak kullanmak için vücudumun üzerine çekiyorum ve ne kadar sıcak olduğuna şaşırıyorum. Dokuma o kadar sıkı ki çok az hava geçiyor ve nasıl yapıldığını merak ederek gölgelerde parmaklıyorum.

Hangi cehennemde olduğumu merak ediyorum.

Rem'eb'in kim ya da ne olduğunu merak ediyorum. Onunla daha fazla konuşmam gerek.

Soracağım soruların ve kullanacağım el hareketlerinin zihinsel bir listesini yapmaya çalışıyorum ama o kadar yorgunum ki düzgün düşünemiyorum. "Halkınız kim?" sorusunun en iyi dokunuşlarla mı yoksa boynuz hareketiyle mi iletileceğine karar vermeye çalışırken uyuyakalıyorum. Ya da fazladan kollar. Ya da-

Kapı titreyerek ve çarparak açılıyor ve ben küçük bir alarm çığlığı atıyorum.

Rem'eb kapıyı hızla arkasından kapatır, yüzünde ciddi bir ifade vardır.

Aman Tanrım. Bu hiç iyi değil. Bıçağımı battaniyenin kıvrımlarına saklıyorum ve ayağa fırlıyorum. "Ne oldu? Ne buldun? Yaşıyor mu?"

Rem'eb duvarlara bakarak bana doğru ilerliyor. "Sesini alçalt," diye mırıldanıyor ve ellerimi iki elinin arasına alıyor. "Sana kötü bir haber vermeliyim, Tia. Üzgünüm."

Nefes alamıyormuşum gibi hissediyorum. "R'jaal öldü mü?" O iyi bir adam, isteyen herkes için elinden gelenin fazlasını yapmaya her zaman hazır ve onun öldüğünü hayal bile edemiyorum. Gözyaşlarımı geri kırıyorum. "Ne oldu?"

Y ü z ü m ü inceliyor ve sonra üçüncü bir eli kalkıp omzumu şefkatle sıkıyor. "Arkadaşın yaşıyor, ama başka bir yerde rezonansa girdi."

Keskin bir nefes aldım. Tanrım, bu dil engelinden nefret ediyorum. "Ama yaşıyor mu?" Ellerimi onunkilerden kurtarıyorum ve kalbimi okşayarak nabzın attığını göstermeye çalışıyorum. "Yaşıyor mu?"

Rem'eb bana kederli bir bakış attı. "Talibini kaybettiğin için üzgünüm, Tia. Bu haberi vermek bana acı veriyor ama onun senin için kayıp olduğunu bilmelisin."

Benim için kayıp mı? Rem'eb'i kollarından tutup -en azından ikisini- biraz sarsıyorum. "Ama yaşıyor mu yoksa öldü mü?" Yüzündeki boş ifadeyi görünce göğsüne dokunup kalp atışlarının sabit olduğunu gösteriyorum, sonra da nefes alıyormuş gibi yapıyorum. Bunların hiçbirisi ne sorduğumu anlamasını sağlamayınca, farklı bir taktik deniyorum. Bağırsaklarıma sahte bir bıçak saplıyorum ve sonra dramatik bir şekilde yere yığılıyorum. "R'jaal?"

Rem'eb'in kafasına dank eder. "Talibiniz iyi. Dağın göbeğinde, kullanılmayan tünellerin derinliklerinde eski bir hücrede esir tutuluyor. Orada sarı-adam dişiyle birlikte tutuluyor."

Titreyerek nefes alıyorum ve rahatladığım için ağlayacak gibi oluyorum. Tanrıya şükür. R'jaal her nerede tutuluyorsa, o iyi. Onunla birlikte tutuluyor.

Bekle. Kiminle birlikte tutuluyor? Rem'eb'e bakıyorum. "Sarı yeleli dişi mi?"

"İkisi de Sürgün Kin'far tarafından tutuluyor. Babam, birbirleriyle rezonansa girdiklerinden beri onun işine yaramadıklarına karar verdi. Seni aramaya gelecekleri için gitmelerine izin veremez ama onları öldürecek yüreği de yok." Duraksıyor. "Henüz."

Elimi alnıma bastırıp düşünüyorum. "Bekle, bekle, geri çekil. Kim bu sarı insan dişi?" Icehome Sahili'ndeki insanların listesini zihnimden geçiriyorum ama aklıma gelen tek sarışın başka insanlarla çiftleşmiş. Liz'in parlak sarı saçlarına ve babasının mavi tenine sahip olan Raashel var ama o henüz ergenliğe bile girmedi. O daha bir çocuk. Daisy var, ama Daisy O'jek'te yankı buldu. Hannah mı? Ama o J'shel'le eşleşti. Raven U'dron'la çiftleşti. Rezonans asla ikinci bir kişiyi de seçmez. Gezegendeki tek uygun bekar aday benim, işleri zorlaştıran da bu.

Ya da dün itibariyle öyleydim. Şimdi karşımda yepyeni insanlar var ve aklıma kadınları olacağı geliyor. Belli ki onların kabilesinden bir sarışınla takılmış. Aferin ona, zamanlaması berbat olsa da. Bu kaçıışı zorlaştıracak. Dalgınca başımı sallıyorum, zihnimde halkından bir kadının neye benzediğini canlandırmaya çalışıyorum. Dört kolu olan bir sarışın mı? Ve bir sürü vücut kılı?

Rem'eb bana hem sert hem de garip bir şekilde nazik olmayı başaran bir sesle, "Haberlerim seni üzdüğü için üzgünüm," dedi. "Bence sen çok değerli bir kadınsın. *En değerlisi*."

Ah. Beni rahatlatmaya mı çalışıyor? R'jaal için üzgün olduğumu mu düşünüyor? "Dürüst olmak gerekirse, hayatta olduğu için çok rahatladım Rem'eb." Ellerini tekrar ellerime alıp sıkıyorum. "Öğrendiğin için teşekkürler."

Aynı anda hem "teşekkür ederim" hem de "rica ederim" anlamına geldiğine karar verdiğimiz bir hareketle çenesine dokunuyor. Bir an için birbirimize bakıyoruz ve bir yabancıyla el ele tutuştüğümün belli belirsiz farkındayım. Biri

beni kaçıran insanlar. O kadar çok sorum var ki, gözlerimiz tekrar buluştuğu anda hepsi aklımdan uçup gidiyor.

"Sana bir dokuma tezgahı bulacak vaktim olmadı," diyor bana. "Belki yarın."

Kıbarlığım bana bunun önemli olmadığını söylemem gerektiğini söylüyor ama ben o kokuşmuş dokuma tezgahını istiyorum. Daha büyük ölçekte tekstil ürünleri üretebilseydik bunun bizim için ne kadar büyük bir fark yaratacağını biliyorum. El bezleri hayal ediyorum. Çocuk bezleri. Yumuşak deriden yapılmamış külotlar. Yine de talepte bulunacak durumda değilim. Tek yapabildiğim başımı sallamak.

"Sabah sana daha fazla yiyecek ve yıkanman için temiz su getireceğim," diyor ve hala ellerimi bırakmıyor. Onun yerine önümde dizlerinin üzerine çöküyor, gözleri geniş ve kurnaz. "Bir tane daha hak ettim mi?"

Önümde diz çökmüş halini görünce sarsıldım. Onun üzerinde duran ben olmalıydım ama diz çökmüşken bile iri bir adam ve boynuzları ve geniş omuzlarının genişliği onu daha da uzun gösteriyor. "Ha?"

"Yanağıma bir ağız fırçası daha." Bir elini kaldırıp o noktayı gösteriyor. "Daha önce yaptığın gibi."

Tüm o kendinden emin çapkınlığım nereye gitti? İsteği karşısında liseli kızlar gibi kıkırdama dürtümle savaşıyorum. Buna söz vermiştim, değil mi? Onu kendi tarafıma çekmeye karar verdiğimde. Yardım edemem ama ondan hoşlanıyorum. Onda takdir ettiğim bir içtenlik var, R'jaal'ın karamsarlığı yok. Bana çok daha iyi uyuyor.

Sonra da böyle bir şeyi düşündüğüm için kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum. Rem'eb düşmanımız. Flört etmeliyim ki onu kendi tarafıma çekebileyim.

Kararlıyım, eğilip yanağına tüy kadar hafif bir öpücük konduruyorum. "Beni serbest bırak, lütfen."

Gözleri kapalı ve uzanıp onu öptüğüm noktaya dokunuyor, sanki hafızasına kazımış gibi.

"Beni serbest bırak," diyorum tekrar ve gözlerini açtığı anda kapıyı gösterip dışarı çıkma işareti yapıyorum. "Beni serbest bırak ve R'jaal'i almama yardım et. O zaman seni istediğin kadar öperim."

Rem'eb'in eli yüzünden düşer. İç çeker. "Yapamam. Şimdi zamanı değil."

"Ne zaman? Zaman ne zaman?"

Sorduğum şey açık olmalı, çünkü bana cevap veriyor. "Doğru zamanı gördüğümde anlayacağım. Henüz hiçbir şeyi riske atamam. Babamın

adamlar bizi izliyor."

Hayal kırıklığıyla ondan uzaklaşıyorum. İçimden bir ses, rezonansa girdiğimizde ve onun çocuğuna hamile kaldığımda "özgürleşeceğimi" söylüyor. Ve o zaman beni neden halkıma geri götürmeyeceğine dair farklı bir bahanesi olacak. Sadece konuşup hiçbir şey yapmayabilir.

Oturup bir şeylerin olmasını beklemeyeceğim. Geçmişte bunu çok fazla yaptım. Onu itip kapıya yöneldim, niyetim ne olacağını görmek için dışarı fırlamaktı. Daha önce bir gardiyan görmemiştim. Bir süredir de duymadım. Bu gece de olmayabilir (ya da şu anda saat kaç olursa olsun). Eğer nöbetçi yoksa, istediğim zaman kaçabilirim. R'jaal'ın bir tünelde olduğunu söyledi. Sadece doğru olanı bulmam gerek.

Elbette yüzeye nasıl çıkacağımı bulabilirim. İçinde insanların olduğu bir tünel ne kadar derin olabilir ki? Oksijene, yiyeceğe ve suya ihtiyaçları olacak.

Elim kapıya dokunamadan güçlü kollar beni yakalayıp geriye doğru çekiyor. Öfkeyle tıslıyorum ve hayal kırıklığımı haykıramadan bir el ağzımı kapatıyor. Bir iblis gibi savaşıyorum ama Rem'eb'in çok fazla eli var. Çırpınarak ona tokat atıyorum. Yine de beni ellemiyor. Beni dikkatle tutuyor ve kulağıma iç çektiğinde sesi yenilgi gibi geliyor.

"Dışarı çıkamazsın, Tia. Üzgünüm. Sana izin veremem. Henüz değil."

"Ne zaman?" Talep ediyorum. "Hamile kaldığımda mı? Beni kandırdınız. Sen de beni çalanlar kadar kötüsün."

Öfkeli sözlerimi duymazdan geliyor, uçuşan saçlarımı yüzümden geriye doğru okşuyor ve sonra tekrar omzumu sıvazlıyor. "Bir sonraki yemeğinle birlikte gün doğarken döneceğim."

İsteksizce gitmeme izin vermeden önce dokunuşu tenimde kalıyor. Bu kez, o ayrıldığında, Rem'eb onu kenara itmeden önce içeri bakmaya çalışan iri yarı bir muhafızın kapının yanında durduğunu görüyorum.

Bu yüzden hâlâ tetikteyim. Bu gidişle buradan tek başıma çıkmamın imkanı yok. Bir mucizeye ihtiyacım var.

Ya da bir arkadaş.

Bölüm

On

REM'EB

Ertesi gün zor bir gündü. Hiçbir şeyi doğru yapamıyorum.

Uykumda Tia'yı hayal ediyorum, yumuşak dudakları yanağımı okşuyor, sonra boynuma, sonra da vücudumun daha aşağılarına iniyor. Elim sertleşmiş sikimin üzerinde, kalbim hızla atarken uyanıyorum. Kendime bakıyorum ve sonra dinlenme zamanımı küçük evimde volta atarak geçiriyorum. Gözlerimi kapatsam, Tia'yı tekrar göreceğim, elleri üzerimde, dudakları vücudumun yeni yerlerinde geziniyor ve odaklanamıyorum. Bu yüzden volta atıyorum.

Su saati gelgitin yükseldiğini gösterdiğinde saati sıfırlıyorum ve olta takımlarımı topluyorum. Normal rotamda olduğu gibi doğrudan göle gitmek yerine babamın evine gidiyorum. Köydeki tüm gözler üzerimdeymiş gibi hissediyorum, her hareketimi izliyor ve davranışlarımı merak ediyorlar. Bizler alışkanlıkların yaratıklarıyız, halkımız. Normalden farklı bir şekilde davranan herkes insanların konuşmasına neden olur. Uzun duvarı aceleyle geçip babamın evine doğru ilerlerken muhafızlara başımı salladığımda dikkat çektiğimi hissediyorum.

İçeri girdikten sonra eşyalarımı yerleştiriyorum, görevlinin hazırladığı yemek tepsisini alıyorum ve arka taraftan Tia'nın koruma altında tutulduğu depo binalarına doğru gözden kayboluyorum. Rüyalarım dudak fırçalarıyla doluydu ama gerçek şu ki Tia bana kızgın. İçeri girdiğimde benimle konuşmuyor ve gözleri sanki ağlıyormuş gibi şiş ve kırmızı çerçevesi. O

Getirdiğim yiyeceğe uzanmıyor ve ben de onu hayal kırıklığına uğratmışım gibi hissederek isteksizce yanından ayrılıyorum.

Ve bu gün daha da kötüye gidemeyeceği için, göle vardığımda Acı So'ran beni bekliyor. Onu görmezden gelip kayalık yamaçtan aşağıya, en sevdiğim noktaya doğru ilerliyorum ve o da oltasını alıp beni takip ediyor.

"Seninle konuşmak istiyorum, Yumruk Rem'eb," diye sesleniyor. "Konuşacak havada değilim."

Kibarca dile getirdiğim ricamı görmezden geliyor ve yanımda, onu görmezden gelemeyeceğim kadar yakınımda durmak için hareket ediyor. "Tuhaf davranıyorsun."

"Atlatamadığım bir bağırsak rahatsızlığım var," diyorum, oltamı çözmeye odaklanıyorum ki platini takabileyim. "Babamın yardımcı olan bir çayı var. Onunla birlikte yemek yiyorum."

"O zaman neden duvarın yanından koşarak geçiyorsun?" Şaşkınlıkla başımı kaldırdım. "Ne?"

Eski arkadaşımın gözleri bana bakarken dar ve şüphe dolu. "Dün biri seni duvardan aceleyle geçerken görmüş. Bu sabah, Erken An'var görev başındaydı ve bunu doğruladı. Olabildiğince hızlı bir şekilde yanından geçip gidiyorsun ve sanki orada oyalanabilecek herhangi bir dışının dikkatini çekmemek istercesine başını eğiyorsun. Ne değişti?"

Ensemdeki tüyler diken diken oluyor. "Yok bir şey."

Tia'yla tanıştıktan sonra duvarın beni huzursuz ettiğini ona söyleyemem.

"Eğer bir şey yoksa, neden acele ediyorsun? Bir eş istemiyor musun? Oğullar?" Eğiliyor

Başını kaldırdı, bana baktı, sesi rahattı. "Yoksa bu da babanın başka bir planı mı?"

Kuyruğum seğiriyor ama So'ran'ın gerçeğe ne kadar yakın olduğunu belli etmemek için elimden geleni yapıyorum. Eğer Tia'nın varlığından haberdar olsaydı, dişilerimizden birini kendine almak için duvara saldırırdı. Ya da daha kötüsü, yukarıdan daha fazla yabancıyı kaçırmak için elinden geleni yapardı. Her iki durum da halkımız için iyiye işaret değil. Sırf yalnız olduğu için kırılğan varlığımızı yok edecek. "Babamla vakit geçiriyorum çünkü tek oğluyla konuşmak istiyor. Çok fazla şüphesin. Belki de onu küçümseyenlerle bu kadar çok vakit geçirmeyi bırakmalısın. Gölgelemlerin olmadığı yerde gölgeler görüyorsun."

Birbirimize dik dik bakıyoruz, ikimiz de hareket etmiyor ya da göz temasını kesmiyoruz. Biliyorum ki önce ben kaçarsam benden şüphelenmeye devam edecek. Tia'nın varlığından haberdar olamaz. Onu kurtarmaya çalışmayacaktır.

az kullanılan tünellerden birine girip onu kendine saklamaya çalışacak. Kız ona rezonansa girene kadar onu rehin tutacaktır.

Yaptığın *bu değil mi?* diye soruyor içimden bir ses.

Görmezden geliyorum.

Sonunda So'ran doğrulur. Bakışlarını indiriyor ve gevşek kayalardan birini suya tekmeliyor. "Eğer bir şey olmadığını söylüyorsan, sana inanmaktan başka çarem yok."

"Önemli bir şey değil," diye rahatlatıyorum kendimi. "Bu seni neden rahatsız ediyor?"

"Çünkü burası durgun bir yer," diyor ve ifadesi yalvaran bir ifadeye dönüşüyor. "Bunu hissetmiyor musun? Günlerimiz şef tarafından dikte edilen aynı kalıplarla, aynı görevlerle dolu. Onun belirlediği programa göre yiyor, uyuyor ve çalışıyoruz. Her gün aynı yüzleri görüyoruz. Dişiler bir duvarın arkasında tutuluyor ve hiç görülüyor ve daha az çocuk doğuyor. En son ne zaman biri yankılandı?" Ellerini iki yana açıyor. "Yerimizde *çürüyoruz*. Tuhaf davrandığınızda tabii ki ilgimi çekiyor. Değişim ilginçtir. Tüm değişimler ilgimi çeker."

"Hiçbir değişiklik yok," diyorum ona kolayca, kuyruğum diken diken olsa bile. So'ran tahmin ettiğimden çok daha uyanık. Düşündüğümünden daha da dikkatli olmalıyım. "Midemde kötü bir yemek ısırtığı kaldı. Hepsi bu kadar."

Yüzümü incelemeye devam ediyor, bakışları sanki yalanlarımı görebiliyormuş gibi beni arıyor. Sonra başını sallıyor ve beni şaşırtarak uzanıp kolumu tutuyor. "Kendini iyi tutmalısın, Yumruk Rem'eb. Sen halkımızın son umudusun."

Söylemesi garip bir şey, özellikle de benim azılı düşmanım olan birinden. "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, babanızın kurallarından nefret eden birçoğumuz var. Onun hatalı olduğunu düşünenler. Yine de mantığını dinlemeyecektir. Onunla konuşmayı çok denedik ama nafile. Şimdi tek umudumuz onun geçmesi ve senin şef koltuğuna oturup dinlemeye hazır olman. Baban inatçı ama senin iyi bir kalbin var. Sadece... babanın kulağına çok uzun süre fısıldamasına izin verme."

Acı So'ran balık avına dönmek için uzaklaşıyor ve ben onun sözlerini merak ediyorum. Herkesin babamın yönetiminden hoşlanmadığı için ölmesini istediği doğru mu? Yoksa sadece isyancıların daha öfkeli konuşmaları mı?

Tüm bunlar beni endişelendiriyor. Halkım gözlerimin önünde parçalanıyor gibi görünüyor ve ben bu konuda ne yapacağımı bilmiyorum. Babamın sözlerini takip edebilirim.

Tia benimle rezonansa girene kadar onu dileyip esir mi tutacağım? Çocuğumu doğurana kadar onu esir tutmaya devam mı edeceğim? Sonra onu diğer dişilerle birlikte duvarın arkasına mı taşıyacağım?

Sırf onu istediğim için onu hayatıma ve halkımın köyüne mi hapsedeceğim? Ve eğer So'ran onun var olduğunu öğrenirse, isyancılar babama karşı ayaklanır mı?

Tek çözüm onu Geride Kalanlar Köyü'nden gizlice çıkarmak gibi görünüyor, ancak geçen her an bunu yapma düşüncesi bana acı veriyor. Onu bir daha asla göremeyeceğim düşüncesi beni tüketmekle tehdit eden fiziksel bir ağrıyla dolduruyor.

Hangisini seçmeliyim?

Düşünceler içinde kaybolmuş bir halde oltamı tekrar tekrar atıyorum ama hiçbir şey ısırmıyor. Gün batımında ayrılıyorum ve köydeki diğerlerine ortak yemekte katılmak yerine yine babamın evine gidiyorum. Bu sefer üzerimde daha fazla göz olduğunu hissediyorum ve duvarın önünden geçerken kendimi yavaş hareket etmeye zorluyorum. Varoluşum boyunca ilk kez, farklı bir nedenden dolayı geçerken nefesimi tutuyorum.

Diğer tarafta bekleyen biriyle yankılanmak istemiyorum. Ben Tia'yı istiyorum.

Mutfağa gittiğimde, Değerli Cas'zor orada babam için bir tepsi hazırlıyordu. Bir kase mantar çorbası dolduruyor ve sonra bana bakıyor. Kaseyi tepsiye koymak yerine bana uzatıyor. "En son ne zaman yemek yedin, şefin oğlu?"

Düşüncelerimi gözden geçirirken omuz silktim. Hatırlamıyorum. Belki de Tia bana bir dilim meyve ikram ettiğinde? Oturup bir yemeğin tadını çıkaramayacak kadar düşüncelerimin içinde kaybolmuştum. "Aç değilim."

"Yine de ye. Yüzün solgun." Kaseyi bana doğru itiyor. "Bu rezonans mı?"

Eğer öyle olsaydı, bu her şeyi daha basit hale getirir miydi? Bazı yönlerden... ve diğerlerini karmaşıktırır. Başımı sallıyorum. "Henüz bir şey yok."

"Utanç verici."

"Öyle mi?"

"Babanın planları boşa çıkarsa öyle olur." İkinci bir kâse doldurur ve tepsiye koyar.

Elimde çorbam, sessizce onu izliyorum. Babamın planlarına inanıyor mu? Kadınların hepsi bir duvarın arkasına saklanmışken köyümüzün güvende olduğunu mu düşünüyor? Yoksa isyancıların inançlarını mı takip ediyor? O mu

sadece şeflik koltuğuna oturmamı mı bekliyor? Cas'zor sadık biri ama babama mı yoksa şefliğe mi sadık?

"Ben babamla yiyeceğim," diyorum ona, kasemi tepsiye koyup o almadan önce alıyorum. "Onunla özel olarak konuşmalıyım."

"Elbette." Cas'zor kibarca başını sallar ve uzaklaşır.

Tepsiyi evin diğer ucuna götürdüğümde babamı düşünme odasında buluyorum. Küçük bir ateşin yanında oturuyor, havada yanmış mantar saplarının kokusu var. Battaniyeye sarınmış, yüzünde mesafeli bir ifade var.

Çelimsiz görünüyor. Yorgun. İsminin tam tersi, Kudretli. Bana bir zamanlar güçlü ve kuvvetli bir savaşçı olduğu ve tünellerimizi güvende tutmak için birçok metlak ve gorger ile savaştığı söylendi. Ama hastalıktan beri, kendisinin bir gölgesi oldu. Bu gece, her zamankinden daha kırılgan görünüyor. Sanki kamuflajını kontrol altında tutma zahmetine katlanamıyormuş gibi, rengi battaniyesinin tonuna uyacak şekilde akıyor.

"Üşüdün mü?" Tepsiyi ateşin yanındaki koltuğunun yanına bırakarak soruyorum. Bel'eb başını sallıyor. "Ben yaşıyım."

"Neredeyse altmış tur atmışsın." Ona bir kase çorba uzattım. "En iyi zamanlarında."

Tekrar bana baktı. "Ruhen yaşıyım. Yorgunum. İşte bu yüzden bu yabancı dışiden bir çocuk sahibi olman çok önemli. Soyumuz devam etmeli ve sen geriye kalan kadınlarımızdan hiçbirisiyle rezonansa girmedin."

İçimi çekerek elini tutuyorum ve zorla kâsesinin etrafına yerleştiriyorum. Babam bazen böyle olur. Derin bir melankoliye kapılır ve kasvetli düşüncelerinden sıyrılamaz. Bir şekilde onun pençesinden kurtulmadan önce bütün bir tur boyunca böyle kalacaktır. Şimdi hüznün onu ele geçirmesine izin vermenin zamanı değil, ama ne zaman iyi bir zaman olur ki? "Ye. Konuşmamız gerek."

"Rezonansa girdin mi?"

"Henüz değil."

Bel'eb hayal kırıklığıyla başını sallar.

"Onunla zamana ihtiyacım var," diyorum ona, böyle bir şey söylediğim için kendimden nefret etsem bile. Onun özgür bırakılması gerekiyor ama benim bunu yapmak gibi bir planım yok. Henüz değil, çünkü ondan ayrılma düşüncesine katlanamıyorum. "Ama izleniyorum."

"Meraklı aptallar," diye mırıldanıyor babam, sonra çorbasından bir yudum alıyor. "Ellerinin üzerine oturup balık tutmak için çok fazla zamanları var. Ben senin yaşındayken

Metlaklar sürekli tünellerimize gizlice giriyor, yiyeceklerimizi çalmaya çalışıyor ve bahçelerimizi tahrip ediyorlardı. Her an tetikteydik."

Yanına bir koltuk çekip ateşin başında ona katılıyorum ve kasemi elime alıyorum. "Tünellerin güvenli olduğu için özür dilemeyeceğim. Metlaklar birçok turda sorun olmadı."

"Yine olacaklar, bekleyin ve görün."

Kızgınlığımı bastırarak -şu anda birkaç hırsız metlaktan daha önemli meselelerimiz var- çorbamı olabildiğince hızlı içiyorum. "Senin için özel bir proje üzerinde çalıştığımı herkese söylemelisin."

"Ne tür bir proje?"

"Bilmiyorum. Bir şeyler var. Neden burada bu kadar çok zaman geçirdiğimi merak ediyorlar. Onlara konuşamayacağımız bir proje üzerinde kafa kafaya verdiğimizizi söyle. Cas'zor'a bu haberi yaymasını söyle. Böylece Tia ile vakit geçirirsem, sadece seninle birlikte olduğumu düşünecekler."

"Bah. Bırak merak etsinler."

"Baba," diyorum uyarı tonuyla.

Bel'eb gözlerini deviriyor. Çorbadan küçük bir yudum daha alır ve neredeyse dolu olan kâseyi bir kenara bırakır. "Peki. Onlara benim yaşlı, ölmek üzere olan bir erkek olduğumu ve atalara katılmadan önce tüm şeflik sırlarını aktarmak istediğimi söyleyeceğiz. Sonra dışınız çocuğunuzla şişmanladığında, mucizevi bir iyileşme yaşayabilirim."

"Öldüğünü herkese söylemeyeceğim."

"Cas'zor onlara söyleyecek." Bana bir el sallıyor. "Dişiye sana söylediğim mantarları vermeyi denedin mi? Hani şu khui'yi teşvik edenlerden?"

İç çektim. "Hayır, baba."

"Yapmalısın. Bunu gerçekleştirmelisin, oğlum."

Boş kâsemi yere bırakıp ayağa kalkıyorum. "Gidip dişiyle ilgilenmeliyim. Sabah geri döneceğim. Yemeğinizi bitirin."

Bana sinirli bir el sallıyor ve yine o kadar küçülmüş ve zayıf görünüyor ki içimdeki endişe alevleniyor. Acı So'ran'ın sözlerini, babamın ölmesini beklediklerini düşünüyorum. Gerçekten bu kadar zayıf mı, yoksa daha çok gösteriş mi yapıyor? Babam söz konusuyken bunu söylemek imkânsız. Cas'zor'la konuşmayı aklıma not ederek yanından ayrılıyorum.

Ama sonra. Şimdilik düşüncelerim Tia ile dolu. Döndüğümde Cas'zor artık mutfakta değildi ve onun için hemen bir tepsie yemek ve taze bir sürahi soğuk meyveli su dolduruyorum. Hala kızgın mı, merak ediyorum? Ekliyorum

Tepsiye bir parça daha meyve koydum, belki görünce yüzü güler diye. Onun için dokuma tezgahım yok ve istediği tek Şey de bu.

zgrlğ dışında.

Yarın ona bir dokuma tezgahı getirmeye karar verdim. Dokumacı Pa'zan'a bunun babamın gizli projesi için olduğunu söyleyebilirim.

Depo kulübesinin önündeki muhafız Dirençli Jon'jud, iki oğlu olan yaşlı bir erkek. O babama sadık ama oğulları değil. Babamın beni bir dişi olarak saklama kararı hakkında ne düşünüyor? Ya da koruduğu kulübenin yukarıdan gelen bir yabancıyı barındırdığını biliyor mu? TaŐıdığım tepsiye Őüpheyle bakmıyor, ben yaklaşırken kapıyı açıyor.

IŞık yosunu tüpü kapının yanında, odanın geri kalanı gölgelerle dolu. İçeri giriyorum, görünürde olmadığını fark ediyorum, muhtemelen lazımlığını saklayan gizlilik perdesinin arkasına saklanmış. DeėiŐtirmem ve ona fazladan su getirmem gerekiyor. Sanırım yıkanmak isteyecektir. Yelesinde hâlâ onu uyulŐturmak için kullanılan mantar tozunun izleri var. Ve gülümsemesini istiyorum. Belki bir kalıp mis kokulu sabun ve bir sürahi su o güzel yüzüne mutluluk getirir.

Kapı arkamdan kapanıyor ve bir adım ne ıkıyorum. "Tia? Yemek getirdim."

Arkamdaki gölgelerde bir Şey hareket ediyor. Sert bir cisim sırtımın alt kısmına batıyor, bıçak.

"*Donh moof*," diyor Tia.

Bölüm On bir

TIA

Karanlıkta tek başıma oturmama izin vermenin bir hata olduğuna saatler geçtikçe karar veriyorum. Rem'eb ve halkına karşı plan yapmaktan başka yapacak bir şeyim yok.

Eğer esir alabiliyorlarsa? Siktir et, ben de alabilirim.

Lazımlığı çevreleyen küçük paravanın arkasına saklanıyorum - sanırım tuvaletin yeraltı barbar versiyonu - ve bıçağımı tutarak bekliyorum. Bunu yaparken Rem'eb'e karşı tutabileceğim en iyi noktayı düşünüyorum. Belli ki en akıllıca yer boynu ama oraya ulaşamıyorum. Ön tarafının iyi bir fikir olması için çok fazla kolu var, bu yüzden sırtının küçük kısmını tercih ediyorum. Onu kontrolüm altına aldıktan sonra, beni R'jaal'a götürmesini isteyeceğim ve birlikte olduğumuzda yüzeye geri dönmenin bir yolunu bulabiliriz. Arkadaşım olmadan gitmiyorum.

Rem'eb'in nihayet kulübeme dönmesi sonsuza kadar sürecektir gibi görünüyor ve döndüğünde de eskisi gibi giyinmişti; sarımsı altın rengi bir etek, sandaletler ve çıplak bir göğüs, gür saçlarını yüzünden uzakta tutan birkaç dekoratif boncuk. Tepsisindeki bir şey lezzetli ve sıcak kokuyor ama ben onun yerine elimdeki bıçağa odaklanıyorum ve o öne çıkıp kapı kapandığında saldırıyorum.

Bıçağı sırtının küçük kısmına saplamak ve arkasına geçmek çocukça bir kolaylık. "Kımıldama."

Rem'eb tıpkı söylendiği gibi hareketsiz kalır. "Önce yemek tepsisini yere koyayım mı?"

Tepsi mi? Kaçmadan önce bir şeyler yemek ister miyim? Gücüme ihtiyacım olabilir. Tereddüt ediyorum.

Rem'eb'in uzun kuyruğu elime çarparak bıçağı elimden düşürüyor. Nefesimi tutarak yere yuvarlanmadan önce yakalamaya çalıştım ama uzaylı beni iki koluyla yakaladı, tepsi hâlâ diğer elindeydi.

Beni kendine doğru çekiyor ve bir kolu omuzlarıma ve boynuma dolanarak beni sıkıca tutuyor. Yakına eğiliyor, ağzı tehlikeli bir şekilde kulağıma yaklaşıyor. "Bıçağı sana kendini güvende hissetmen için bıraktım, Tia. Beni bıçaklayabilesin diye değil."

Ses tonunda tehdit yok. Sadece basit bir öfke var, sanki onun bağırsaklarını deşmeye ve onu rehin almaya çalıştığım için sinirlenmiş gibi. Kavrayışının içinde kıvranıyorum, kurtulmaya çalışıyorum ve tepsiyi akıcı bir hareketle yere bırakıyor, eylem ikimizi de eğse bile gitmeme asla izin vermiyor. Daha sert çırpınıyorum ve o da dengesini kaybediyor. İkimiz de yatağımın üzerine yuvarlanıyoruz ve yere düşmeyeyim diye beni korumak için etrafımda kıvrılıyor.

Başımın dönmesi durduğunda, beni sımsıkı tutarken göğsünün üzerine yayılmıştım. Nefesim kesiliyor, sıcak bir eli sırtımın alt kısmında gezinirken bile umutsuzca onu itmeye çalışıyorum. Rem'eb bana bakıyor, bakışları büyülenmiş gibi.

"Tüm insanların bu kadar sevimli mi?" diye soruyor, sesi boğuk. "Sana her baktığımda ciğerlerimdeki nefesi çalışıyorsun."

Nabzım tepki olarak atıyor. Bu sadece iltifat değil. Etrafımızdaki havada asılı duran o elektrik yükü. Teninin sıcaklığını, karşımdaki cüssesini ve beni sanki gelmiş geçmiş en iyi şeymişim gibi izleyen o sorgulayan, zeki gözlerini hissedebiliyorum.

Kurtulmak için savaşıyor olmalıydım. Bunun yerine, eğilip onu öpmek için karşı konulmaz bir dürtüyle savaşıyorum.

"Senin khui'n de benimki kadar sessiz mi?" diye soruyor. "Çünkü sana baktığımda sanki uğulduyor gibi hissediyorum. Ama sonra göğsüme dokunuyorum ve her şey sessizleşiyor. Anlamıyorum. Demek ki beni büyüleyen sen ve güzelliğin olmalısın, sevgili Tia."

Lanet olsun, görünüşe göre pohpohlanmaya çok yatkınım. Çünkü onu öpeceğim. Öne doğru eğiliyorum, burnum onun çok daha büyük olan burnuna değiyor ve nefesimin dudaklarında gezinmesine izin veriyorum. Gerginliği hissedebiliyorum

İri gövdesindeki yapı, beni bu kadar yakından izlemesi, bakışlarının gözlerimden ağızıma kayması.

"Bunu bana karşı kullanma, tamam mı?" Fısıldıyorum ve sonra ağızımı onunkinin üzerine sürüyorum.

Sadece bir öpücük. Bu gezegene geldiğimden beri pek çok erkekle öpüştüm. Bir süreliğine, Dünya'dan sürüklendiğime dair endişelerimi ve umutsuzluğumu erkek çocuklarının ve flört partnerlerinin kollarında boğacağımı düşündüm. O öpücükler keşif amaçlıydı. Hafif. Eğlenceliydi. Bazıları kötüydü. Hepsinin hiçbir anlamı yoktu.

Yine de bu... bu her şey demek.

Dudaklarım onunkilere sadece hafifçe değiyor ama yine de vücudumun sarsıldığını, kalçalarımın arasında sıcaklığın titreştiğini hissediyorum. Ağız yumuşak, öyle olacağını biliyordum. Yumuşak ve hafif tatlı, nefesi hoş ve sıcak. Öpücükten etkilendiğini belli eden nefesinin yumuşak kesikliğini seviyorum. Dil yok, yoğun bir öpüşme seansı yok ama yine de kendimi tamamen harap olmuş hissediyorum.

Tekrar geri çekiliyorum, böylece gözlerine bakabiliyorum.

Rem'eb yutkunuyor, en az benim kadar sarsılmış görünüyor.

"Anlamıyorum." "Bu bir öpücük-"

"Seninleyken böyle hissediyorsam neden göğsüm hala sessiz?"

Oh. Neden söylediği her şey kulağa inanılmaz romantik geliyor? Neden lanet olası bir düşman olmak zorunda? "Seni bir daha öpmemeliyim," diye fısıldıyorum, eğilip tam da bunu yaparken bile. "Beni görmezden gel."

Elbette sözlerimi anlamıyor. İnliyor, elleri sanki bana dokunmak istiyormuş ama beni bölmek istemiyormuş gibi tenimde seğiriyor. Bu anın kontrolü tamamen bende ve belki de aptalın tekiyim ama devam etmek istiyorum.

Dudaklarımı aralayıp dilimin ucunun ağızına değmesine izin veriyorum. Tepki olarak seğiriyor, bir eli beni kendisine daha sıkı kenetlemeden önce yan tarafıma yumruk atıyor.

"Seni öpmeye devam edebilir miyim?" Alt dudağını ısıırıyorum ve sonra izin bekleyerek ona bakıyorum.

"Devam et," diye nefes alıyor ve "teşekkür ederim" anlamında çenesine dokunmak için uzanıyor. Bu tam olarak bir evet değil, ama kendi başına büyüleyici.

Alt dudağını tekrar ısıırıyorum ve sonra ağızını kendi dudağımla tamamen kapatıyorum. Bu sefer, onu öptüğümde, o da beni öpüyor. Biraz tereddütlü ama ben onu öpmeye ve yumuşak zevk sesleri çıkarmaya devam ettikçe o da büyüyor

Daha rahat, daha az emin. Dilimi tekrar ağzının kenarına değdirdiğimde dudaklarını aralıyor. Ve dilimle onu kızdırdığımda, şaşkınlıkla geri çekiliyor.

"Beni yaladın."

Eğildim ve burnunun ucunu şakacı bir şekilde yaladım. "Ben yaptım." Rem'eb'in gözleri ateşle doldu. "Seni yalayabilir miyim?"

Cevabım ağzımı tekrar onunkine bastırmak oldu.

Bir elini saçlarıma doluyor, dilini dilime sürerken beni dikkatle tutuyor. Boğazından kısık bir zevk sesi çıkarıyor ve öpücüğü derinleştiriyor, beni her saniye artan bir coşkuyla dilliyor. Artık hafifçe öpölmüyorum... Yutuluyorum.

Ve bitmesini istemiyorum.

Sonunda ayrıldığımızda ikimiz de nefes nefese kalmıştık. Rem'eb bedenlerimizin arasına uzanıyor ve bir an için bir şeyler hissedeceğini düşünüyorum. Onun yerine elini kalbinin üzerine koyuyor ve kaşlarını çatıyor. "Hızlı atıyor ama rezonans değil. Hâlâ anlamıyorum. Benim olduğunu biliyorum."

Garip bir şekilde onun nasıl hissettiğini anlıyorum. Aramızdaki bu gerilim, bu beklenti, sanki bir rezonans olmalıymış gibi geliyor. Khuis'ımızın sessizliği şaşırtıcı. "Belki de beni serbest bırakmanı bekliyordur?"

Başını eğerek sözlerimi anlamadığını gösteriyor ve göğsüne otururken bile kapıdan çıkma taklidi yapıyorum. Ayrılmaktan her bahsettiğimde olduğu gibi sinirlenmek yerine düşünceli görünüyor. "Belki de sorun budur. Vücudun dağın tepesi yerine altında olmaktan hoşlanmıyor."

"Yani beni serbest bırakacak mısın? Ve R'jaal'ı?"

Yüzünde karanlık bir ifade belirliyor -kıskançlık. "Seni henüz özgür bırakamam. Ne de talibini." Elleri sahiplenici bir şekilde kalçalarıma kayıyor ve beni kendisine doğru tutuyor. "Bugün bana kelimelerinden daha fazlasını öğretecek misin?"

Konu değişikliği, hem de çok ince olmayan bir değişiklik. Pekala, uzun bir oyun oynayabilirim. Flört ederek onu kendi tarafıma çekmeye çalışabilirim. Bu tür şeylerde oldukça iyiyimdir (Croatoan'da birkaç yıl saklandıktan sonra paslandığımı tahmin ediyorum). Rem'eb'i bana aşık etmek için romantizm mi? Çocuk oynacağı.

Ben de ona doğru eğildim ve ağzımı onunkine sürttüm. "Öp."

"Öp," diyor hevesle, sesi ağır aksanlı ve beni başka bir öpüşme seansı için aşağı çektiğinde, ben de varım.

Kendime özgürlüğüm için diyorum. Başka bir şey için değil.

BİR SÜRE ÖPÜŞÜYÜRÜZ, sadece dudaklar ve dillerle birbirimizi keşfediyoruz ve itiraf etmeliyim ki bu oldukça hoş. Rem'eb asla daha fazlası için baskı yapmıyor, sadece öpüşmekten memnun. Sanki her bir öpücük, aldığına şaşırdığı özel bir hediyeymiş gibi davranıyor ve bu oldukça sevimli. Düşmanın sevimli olduğunu düşündüğüm için kendimden nefret etmeliyim ama kendime onu yanımda istediğimi hatırlatıyorum.

Bana birkaç (fantastik) öpücüğe mal olacaksa, buna değer.

Bir süre sonra karnım gurulduyor. Rem'eb isteksizce bana son birkaç öpücük veriyor ve yemek yemem gerektiğini hatırlatıyor. Ayrılıyoruz ve Rem'eb tepsinin yanına yerleştiğim anda bana yaklaşıyor. "Bunu dene," diyor bana bir ısırık uzatarak. "Bir de bunu."

Adam beni sürekli elle mi besleyecek? Gülmekten kendimi alamıyorum. Geçmişte erkeklerle flört etmişim ama bu gezegendeki hiçbir erkek bu kadar takıntılı davranmamıştı. Tamam, belki ben öyleydim ama o da takıntısına biraz içerlemiş görünüyordu, bu da her şeyi mahvetme eğilimindeydi. Bu sadece güzel hissettiriyor. Bana seçme parçalar vermesine izin verdim ve küçük ortak kelime dağarcığımızı tazeledik.

Birkaç el hareketiyle adını soruyorum. Neden ona "Yumruk" deniyor?

"Bir şefin oğluna geleneksel olarak 'Yumruk' denir, tıpkı şefin geleneksel olarak 'Kudretli' olması gibi. Babam yöneten kişidir ve ben de onun kanunlarını uygulayan yumruğum." Ancak bu ihtimal onu pek heyecanlandırmışa benzemiyor ve babasından bahsettiğimiz anda ifadesi belirsizleşiyor.

Konuyu başka bir şeye, dokuma tezgahına getiriyorum. Bu onun dilinde hatırladığım bir kelime ve bunu sorduğumda, diline hakimiyetimden memnun bir şekilde parlıyor. "Unutmadım. Yarın, söz veriyorum."

"Yarın," diye yineliyorum, benim kelimem yerine onunkini kullanarak. "Sakın unutma."

Biraz daha dil pratiği yapıyoruz ve bir babası (şef olan) olduğunu ve kardeşi olmadığını öğreniyorum. Annesi ölmüş. Bana ailem hakkında sorular soruyor ve bu beni biraz üzüyor.

"Hepsi öldü," dedim ona. Bu doğru. Daisy'nin söyledikleri doğruysa, Dünya çoktan yok oldu ve sadece uzak bir anı olarak kaldı. Şimdi ve buraya odaklanmalıyım. Bu yüzden bir parça yiyecek kaldırıp ona soruyorum. "Nedir bu?"

"Ateş kertenkelesi," dedi bana. "En sevdiğim."

Sorduğuma pişman oldum, iki kat daha fazla çünkü çok lezzetliydi. Parmaklarımdaki yağı yalayıp az önce ne yediğimi düşünmemeye çalışıyorum ve Rem'eb'in açlıktan ölmek üzere olan bir adam gibi hareketlerimi izlediğini fark ediyorum.

Bana getirdiği yemekten bir parça uzatıyorum ama başını sallıyor. "Ben yedim. Sadece düşünüyordum da... gitmeden önce ağız dokunuşlarını tekrar yapabilir miyiz?"

Saçlarımı kendinden emin bir şekilde savurup en flörtöz gülümsememi takınırken bile yüzüm ısınıyor. "Öpüşebiliriz."

"Yarın sana bir dokuma tezgahı getireceğim," diye söz veriyor.

Gülümsemem biraz duraksıyor. Sevgimi bu kadar paralı hale getirme düşüncesinden hoşlandığımdan emin değilim. Eğer farklı bir zamanda ya da yerde olsaydık ve Rem'eb beni esir alan kişi olmasaydı...

Ama öyle. Bu konuda üzülmenin bir anlamı yok. Ben de ona nazlı bir bakış attım. "Loom yarın, evet."

Bölüm On iki

REM'EB

O gece Tia'nın saklandığı yerden çıkarken takip edildim.

İlk başta bir şey olmadığını düşünüyorum. Saat geç oluyor ve köyümüzün çoğu uyuyor ama gecenin her saatinde uyanık olan birileri var. Tünellerde yürüyen muhafızlar var. Mevcut projeleri hakkında düşünmeden duramayan dokumacılar. Balıkların en iyi gelgitte değil de gelgit düşüşünde ısırıldığına yemin eden balıkçılar. Bu yüzden sokaklarda başkalarının yanından geçerken onlara başımı sallıyorum ve hiçbir şey düşünmüyorum.

Düşüncelerim Tia ve onun tatlı, güzel ağzıyla dolu. İki ağız ve iki dilin nasıl bu kadar yoğun bir zevk yaratabildiğini merak ederek kendi ağzıma dokunuyorum. Düşüncelere dalmışken sandaletim yüksek kaldırım taşlarından birine takılıyor ve tökezliyorum. Kendi kendime kıkırdayarak, kemerin üzerindeki bağcıkları düzeltmek için eğiliyorum ve göz ucuyla küçük bir hareket fark ediyorum. Döndüğümde orada kimse yoktu. Yolculuk için ışık sağlayan hafif yosunlu fenerler, binalar arasındaki gölgeleri karartıyor ve derinliklerindeki herhangi bir şeyi veya kimseyi gizliyor.

Ensemdeki tüyler diken diken oldu. Kesinlikle hayal görüyorum.

Yürümeye devam ediyorum, kasıtlı olarak konutuma giden yoldan farklı bir yol izliyorum, diğerlerinin arasında kalabalıklaşıyorum. Bahçelere doğru gidiyorum.

Bunun yerine, biri sorarsa kafamdaki sıkıntılı düşüncelerden arınmak için ortam değişikliğine ihtiyacım olduğunu söylemeye karar verdim. Babam için endişelendiğim tamamen gerçek dışı değil. Ama düşüncelerim çok daha fazla Tia'ya odaklanmış durumda.

Tia ve onun pembe, davetkar ağzı.

Bel hizasında, eski, yıkık dökük bir duvarla çevrili bahçelerin kenarına kadar geldim. Yere düşmüş bir taşı alıp duvarı ve nereye geri dönebileceğini düşünüyormuş gibi yapıyorum, o sırada birinin bir kez daha gölgelerin arasına girdiğini görüyorum, sadece gözümün ucundaki dalgalanma bana birinin orada olduğunu ama kamufle olduğunu söylüyor.

Yani takip ediliyorum. Bu benim hayal gücüm değil. O zaman nereye gittiğimi biliyorlar mı? Tia'nın varlığını biliyorlar mı? Yoksa sadece merak mı ediyorlar?

Önemli değil. Beni takip etmelerine gerek yok. Buna izin verilemez. Dönüp o kişinin peşinden gölgelerin içine doğru ilerliyorum ve iplikçilerin evlerinin arasındaki sessiz sokağa giriyorum. Orada, teni gölgelerle uyumlu bir şekilde benek benek olmuş, tanıdık, şok beyazı bir yele ve iki boynuzun arasına bir kertenkelenin arka yelkeni gibi tünemiş üç düğüm görüyorum.

Eski dostum ve şimdi düşmanım olan Acı So'ran. Onu yakaladığımı fark ettiğinde, sanki tekrar gölgelere kaçmak istiyormuş gibi sarsılıyor ve sonra benimle yüzleşmeye karar veriyor.

"Neden beni takip ediyorsun?" Ses tonumu eşit ve sakin tutuyorum.

Omuzlarını geriye atarak doğruldu. "Sadece yürüyüş yapıyorum."

"Ara sokakta mı? Bu saatte mi? İplikçi Vol'don'un evinin yanında mı?"

"Evet," diyor So'ran kel bir sesle. "Nerede yürüdüğüm konusunda neden bu kadar endişelisin?"

Hiçbir şey söylemiyorum. Cevap veremiyorum. Sadece gözlerimi ona dikiyorum ve bu sefer doğruca evime doğru ilerliyorum. Şefin oğlunun, halkım için önemimi göstermek için büyük şefin kulübesinin yakınında bir konut edinmesi gerekiyordu. Yine de böyle bir şey yapma düşüncesi - kendimi her gün birlikte çalıştığım ve avlandığım diğerlerinden üstün tutmak - yanlış geliyor. Köyümüzdeki diğer yetişkin erkeklerin arasında bir ev tuttum. Evimde fazla vakit geçirmiyorum. Eşim yok, ailem yok ve sanat ve zanaat konusundaki becerim de zayıf. Eğer bir oymacı olsaydım, belki de evim İplikçi Vol'don'un gibi projelerle dolu olurdu. Ben bir balıkçı olduğum için

Kancalarında asılı çeşitli ağlar, özenle bağlanmış birkaç misina ve duvarı gururla süsleyen bir çerçeveye gerilmiş en büyük balığın derisi var. Kullanılmayan ateş çukurunun yanında bir taburem var, çünkü dağın altında sıcaklık nadiren değişiyor ve yemeklerimin çoğunu ana ocakta ya da babamla birlikte yiyorum. Yatağım için bir palet var, üstündeki kumaş süssüz ve bezemesiz. Vol'don'un evini ve giydiği kumaşlara işlediği vahşi, yaratıcı desenleri düşünüyorum.

Benim varlığım sıkıcı. Görevsel bir görev. İlginç biri değilim. Ben bir şefin oğluyum, ama daha fazlası değilim.

Sessiz göğsümü dalgınca ovuyorum. Tia'nın bende yankı bulmamasının nedeni bu mu?

Bu yüzden mi khui'm şarkı söylemiyor?

Yoksa onu tutamayacağımı bildiği için mi?

Sessiz köye bakıyorum ama bu sefer gölgelerde kimseyi göremiyorum. Huzursuzluğum devam ediyor ve yatağıma girdiğimde kulübemin tavanına bakıp merak ediyorum. Eğer yarın ölürsem, Yas Tutan Spa'jar benim için şarkılar söyleyecek ve yas törenlerini yönetecekti. Ama sıra en değerli eşyalarımı yakıp benimle birlikte bir sonraki yolculuğuma göndermeye geldiğinde, neyi yakacaklardı? Ne göndereceklerdi?

Birkaç ağ mı? Yeleme taktığım boncuklar beni Bel'eb'in ilan ediyor.

Oğlun mu?

Hiçbir şey gibi hissettirmiyor. Ve ilk defa, bir gün

Tia'nın elini tutup beni yukarıdaki güneş ışığına götürmesine izin verseydim ne olurdu?

Ertesi gün babama asilerden biri tarafından takip edildiğimi söylediğimde bana pek yardımcı olmadı.

"Ama dişi yankılanıyor mu?"

Çenemi sıkıyorum. "Henüz değil."

"Bah." Bel'eb ateşine doğru dönüyor. Onu gelgit sırasında bıraktığım yerde oturduğunu ve aynı battaniyeye sarılmış olduğunu fark etmeden edemiyorum. Hareket etmedi mi?

"So'ran'ın beni takip etmeyi bırakmasını nasıl sağlayacağız? Bunu bir olaya dönüştürmeden mi? Etrafta gizlice dolaştığım gerçeğinin tüm köyü alarma geçirmesini istemiyorum."

Babam sanki khiu'min sessiz kalması benim suçummuş gibi huysuzca, "Dişi ile rezonansa girseydin bu sorun olmazdı," diyor. Boşta kalan eliyle çenesindeki tüyleri okşuyor, düşünüyor. "Eğer takip ediliyorsan, ondan uzak durmalısın."

"Ne? Hayır!" Bu berbat bir fikir.

Ama babam bana sert bir bakış attı. "Eğer görülecek bir şey olduğunu düşündükleri için takip ediliyorsan, onlara öyle bir şey olmadığını kanıtla. Onları senin izinden uzaklaştıracağız. Onlara Set'nefe uzak bahçe mağaralarından birinde bir kertenkele istilasına karşı yardım ettiğini söyleyeceğim. Birkaç gün içinde geri dönebilirsin ve onlar da hiçbir şeyin ters gitmediğini anlayacaklardır."

Bir avuç gün mü? Tia'dan ayrı mı? Sonsuzluk gibi geliyor. Bu yapmak istediğim son şey.

Ve yine de... benim seçimim ne? So'ran onun var olduğunu öğrenirse... bu köyümüzdeki kırılgan barışı yok edebilir.

Yine de onu geride bırakma düşüncesi acı veriyor. "Ona yemek ve su getiren benim. Ben yokken bunu kim yapacak?"

"Yapabilirim. Onunla rezonansa girme şansım yok."

Bu fikirden ben de hoşlanmadım. Babam kendine bakmayı unuttuğu melankoli dönemlerinden birine girmiş gibi görünüyor. Tia'ya bakmayı unutmasını istemiyorum. "Senden şüpheleneceklerdir," diye öneriyorum. "Belki de başka biri?"

Bana sinirli bir bakış fırlattı. "Wa'duk the Blade-maker o zaman. Beş tur önce duvarın arkasındaki bir dişiye yankılandı. Ona yiyecek getirebilir ve ben de teşvik olarak eşini ziyaret etmesini sağlayabilirim."

Babama bakıyorum, sözlerinden dolayı hayal kırıklığına uğramış ve mutsuzum. Wa'duk'tan bahsetmek bana burnumun dibinde bir dişi olduğunu ve Wa'duk'un onunla vakit bile geçiremediğini hatırlatıyor. Ayrıca babamın onun adını bile bilmemesi beni rahatsız ediyor. Biz o kadar kalabalık bir halk değiliz. Her ismi bilmeli. Şef olarak görevi bu.

"Belki de senin yokluğun yankı uyandırır," diyor babam sinsi sesiyle, acı sözleriyle beni keserek. "Onun khiu'sine seninkini özlemesi için bir şans ver. Ne de olsa şu anda yaptığın şey onu cezbediyor gibi görünmüyor."

Benim bir yabancından çocuk doğurmamdan başka bir şey umurunda mı? "Peki ya hayır dersem?"

Babam doğruldu, değişiklik olsun diye eski haline döndü. "Ben şefim. Benim sözüm kanundur. Bunu hatırlasan iyi edersin, yoksa seni kayırmayı bırakır ve dişini daha değerli bir erkeğin önüne atarım."

Ona kaşlarını çatıyor, göğsümün içinde kabaran kızgınlıkla savaşıyorum. Beni incitmek için kelimeler kullandığını biliyorum çünkü benden memnun değil. Çünkü o *mutşuz*. Cas'zör birçok kez, herkesi kendisi gibi mutşuz etmek istediğı için saldırıldığını söylemiştir.

Ama şefiniz aynı zamanda babanız olduğunda bunu hazmetmek zor oluyor. "Birkaç günlüğüne gideceğim," diyorum yavaşça. "Ama döndüğümde Tia burada olmaz ve beni beklemezse, köydeki herkese ne yaptığını anlatacağım."

Ben gidene kadar birbirimize ters ters baktık.

Bölüm
On üç

TIA

Günler Sonra

Ben unutuldum.

Bazı nedenlerden dolayı Rem'eb beni ziyarete gelmiyor. Hücreme ilk kez bir yabancı girdiğinde, Rem'eb'e ne olduğunu ve bu yeni kişinin kim olduğunu merak ederek paniğe kapılıyorum. Ama adam gözlerimin içine bakmıyor, sadece elindeki yemek ve su tepsisini hızla bırakıp çıkıyor. Bir sonraki yemeğe kadar zaman acı verici bir şekilde yavaş geçerken, yine Rem'eb mi yoksa yabancı mı olacak diye diken üstündeyim.

Yine Rem'eb değil de başka bir adam olunca şaşkınlığım yerini endişeye bırakıyor.

Rem'eb en azından benimle konuştu. Bu diğer adam sohbet etme çabalarımı görmezden geliyor. Bu durum kendimi daha da yalnız hissetmeme neden oluyor ve boş yere bıçağımı arıyorum ama yok. Rem'eb onu almış olmalı ve ben de öpüşürken dikkatim dağılmıştı. Ugh. Görünüşe göre kendimin en büyük düşmanıyım. Ama artık yeni bir bıçak ummaktan başka yapılacak bir şey yok. İçeri giren adama kesici hareketler yapmaya çalışıyorum ama o beni tamamen görmezden geliyor.

Kapıya koşmayı düşünüyorum ama dışarıda başka bir nöbetçi olduğunu görebiliyorum, omzunun dış hatları kapı aralığında görünüyor. Yapmak zorundayım

iki iri yarı, dört kollu yabancıyı geçtim... sonra ne olacak? Nereye gideceğimi bilmiyorum.

Ama bir gün daha geçip Rem'eb beni ziyarete gelmeyince, ona da kötü bir şey olmasından endişeleniyorum. Pekâlâ, R'jaal ve Rem'eb'i kurtarmam ve buradan siktir olup gitmem gerekecek. Sorun değil. Bunun gerçekleşmesi için ne yapmam gerektiğini düşünüyorum. Muhteşem bir şekilde örülmüş battaniyeden ip oluşturmak için şeritler mi koparayım? Tuvalet kavanozumla birinin kafasına vurup sonra da bağlamak mı?

Aslında bu iyi bir fikir olabilir. Bana yemek getirmek için odaya giren bir adamı görevden alabilirsem, muhtemelen diğerini atlatabilir veya beni kovalamaya zorlayabilirim. Hızlıysam, çabucak kaçabilirim. Sadece nereye gideceğim konusunda bir fikre ihtiyacım var.

Bu sefer tepsiyi getirdiğinde karşı duvarda bekliyorum, böylece kapıdan dışarı bakıp dışarıda ne olduğunu görebiliyorum. Gölgesi ama yeraltındaysam bu beklenen bir şey. Ayrıca ürkütücü bir şekilde Croatoan binalarıyla aynı şekle sahip bir bina kümesine benziyor. Ama bu tür bir düzenle başa çıkabilirim. Eğer Croatoan'daki gibi inşa edilmişse, evler bir ana yol boyunca sıralanmış ve korunmak için bir kanyona sıkıştırılmış. Eğer bir yeraltı kanyonundaysak, bir çıkış yolu var demektir. Her nasılsa.

Ve yüzeye çıkmanın bir yolu olmalı, çünkü beni oradan kaçırdılar.

Muhafız tepsisini bırakarak kapıya doğru ilerliyor. Tam ben "Rem'eb nerede?" diye sorarken kapıyı kapatıyor.

Cevap yok, beklediğimden değil.

Yemek için oturuyorum, çünkü gücüme ihtiyacım olacak. İçinde bir mantar parçası yüzen bir fincan çorba var ve onu içmek için elime alıyorum. Tadı dilime acı geliyor ama kendimi hepsini bitirmeye zorluyorum. Açlıktan ölürsem etrafta dolaşarak fazla uzağa gidemem. Bana meyve getirilmemiş, sadece daha fazla kurutulmuş mantar var ve bir tanesini elime aldığımda bile elim... ağır geliyor.

Yavaş.

Artık boş olan çorba bardağını elime aldım ve dibinde kireçli bir kalıntı vardı. Tadının farklı olmasına şaşmamalı. Bunun baharat olduğunu sanmıyorum. Sanırım bana ilaç verildi.

Bu lanet olası pislikler. Yemin ederim... onlara bunu ödeteceğim... uyanır uyanmaz...

Bölüm

On dört

REM'EB

Babama itaat edemem.

Hissettiğim kemirici açlık dayanılmaz hale gelmeden önce iki gelgit şelalesi boyunca Tia'dan uzaktayım. Gezgin Set'nefe bahçe mağaralarının derinliklerine gitmeyi planladığımı ve birkaç gelgit şelalesi boyunca dönmeyeceğimi söylemiş olmama rağmen erken dönmek için sebepler buluyorum.

Ama uyuyamıyorum. Yemek yiyemiyorum. Tia'yı düşündüğüm için hiçbir şeye odaklanamıyorum. Söz vermeme rağmen ona dönmediğim için korkuyor mu? Babam onu başka bir yere mi sakladı? Daha rahat bir yere mi? Yoksa isyancılar onun varlığını öğrendiler ve şimdi bile onu yüzeye geri mi taşıyorlar?

Yoksa duvarın arkasında mı?

Her ne ise, uzak kalamayacağımı biliyorum. İçimdeki bu boş arzu onu terk etmeme izin vermeyecek. Etrafıma aldırmadan lav tünellerinde yoluma devam ediyorum. Tek bildiğim onun yanına gitmem, köye dönmem ve yüzüne tekrar bakmam gerektiği.

Ona duyduğum bu açlık bir yankı mı? Göğsümdeki sessizlikte bile mi?

O kadar dikkatim dağılmıştı ki neredeyse Gezgin Set'nefe çarpıyordum. Sırtında bir çantayla başka bir tünelden geliyordu ve ikimiz de geriye doğru sarsıldık ve

şaşkınlıkla birbirlerine bakıyorlar.

"Erken dönüyorsunuz," diyerek bariz olana işaret ediyor.

Normalde kapalı olan yüzünde garip bir şekilde suçlu bir ifade var. "Öyleyim. Uzak kalamam. Geri dönüp dişi kontrol etmeliyim."

"Mmm." Dikkati dağılmış görünüyor. "Sence tehlikede mi?" "Tehlike... değil." Tam olarak değil. Sadece ondan uzakta olamayacağımı biliyorum. onu. "Peki ya diğerleri? Sarı-adam dişi ve erkek?"

Set'nef'in ifadesi hoşnutsuzluğa dönüşüyor. "Sürgün Kin'far onları çok yakından izliyor. Bundan hoşlanmıyorum."

Bu duyguyu bilirim. "Şefe şikayet edeyim mi? Onu görevinden aldırayım mı?"

Diğer erkeğin yüz ifadesi tekrar kapanıyor. "Hayır. Kin'far'ı ben hallederim. Şefi bu işe karıştırmayın."

İlginç. Ona iyi dileklerde bulunarak başımı sallıyorum ve en büyük mağaranın göbeğine sıkışmış köye doğru yolculuğa devam ediyorum.

Köye döndüğümde neredeyse diğer kardeşle karşılaşıyordum. En Hızlı Tal'nef, Set'nef'in küçük kardeşi ve kardeşler birbirlerine çok yakın. Tal'nef açık ve rahat tavırlarıyla köyde çok seviliyor ve ben de onu yorgun bir memnuniyetle karşılıyorum. "Aceleyle nereye gidiyorsun dostum?"

Şaşırtıcı bir şekilde, yüz ifadesi kardeşininki kadar ketumlaşıyor. "Kardeşim Gezgin Set'nef ile daha uzak mağaralardan birini ziyaret ediyorum," diyor bir süre sonra, büyük bir yükü omuzlayarak. "Orada başka bir bahçenin kurulma potansiyeli var."

Gitmek istiyormuş gibi görünüyor, tam da bu yüzden kalmasını sağlıyorum. Kollarımı göğsümün üzerinde kavuşturuyorum ve yorgunluğumu görmezden geliyorum. "Başka bir bahçe mi? Bana daha fazlasını anlat."

"Oh." Tal'nef bana göz kırptı. Çantasını tekrar ayarlıyor, kuyruğu seğiriyor. "Tam olarak nerede olduğunu bilmiyorum. Set'nef onu gezerken bulduğunu söyledi ve benim fikrimi almak istedi. Birkaç gündür kardeşimle vakit geçiremedim, bu yüzden onunla yolculuk etmeyi dört gözle bekliyorum.

Hepsi bu kadar."

Ayaklarının üzerinde kayarken ona bakıyorum. "Çantan kısa bir yolculuk için çok büyük."

Bana verdiği gülümseme kurnazca değil. "Eğer gerçekten bahçe için iyi bir yer ise, tohumlama ekibi için mağaraya fazladan malzeme bırakacağız."

Kulağa zararsız geliyor. Mantar yetiştirmek için yararlı olabilecek bir mağarayı keşfetmek için daha derin bir tünele yolculuk

halkımıza çok mu? Mantıklı. Ekipler düzenli olarak mantar toplamak ve bir sonraki hasat için yeniden tohum atmak üzere daha uzak mağaralara gidiyor. Her zaman daha fazla yiyecek yetiştirecek yerler arıyoruz.

Ama Tal'nef'in tavrı şüphelerimi artırıyor. Set'nef'in tedirginliği de eklenince kardeşlerin neyin peşinde olduğunu merak ediyorum.

Yabancı R'jaal'i ve onun sarı-adam dişisini serbest bırakacaklar mı? Gezgin Set'nef'in sessiz ve yalnız bir tip olduğunu biliyorum ama aynı zamanda doğru olanı yapmaktan çekinmeyecek iyi bir erkek. Tal'nef daha genç ve kardeşinden bile daha ciddi. Eğer Tia'yı serbest bırakacak olsaydım, şimdi bunun için mükemmel bir zaman olurdu. Onu kardeşleri ve talibiyle birlikte yüzeye geri gönderebilirim.

Bu düşünce bile ruhumu tırmalıyor.

Gitmesine izin veremem. Henüz bırakamam. Ona tekrar bakmaktan, gözlerinin içine bakmaktan başka bir şey düşünemezken olmaz. Dudaklarını ve dilini kendi dudaklarımla o garip "öpücükte" buluşturmak çok zevkliydi.

Bu benim bencilliğim ama umurumda değil. Tia güvende, saklandı. Kin'far tarafından tehdit edilmiyor. Birkaç gün daha geçtikten ve birlikte zaman geçirdikten sonra, belki...

Tekrar göğsümü ovuyorum. Belki de ondan ayrı olmaktan duyduğum bu endişe daha fazlasına dönüşecek.

Tal'nef'e sert bir sesle "Yolculuğunda iyi şanslar," diyorum ve köyün derinliklerine doğru ilerliyorum.

Önce evime dönmeyi, elimi yüzümü yıkamayı ve yeni kıyafetler giymeyi düşünüyorum. Yapmalıyım. Uyumalı ve bir şeyler yemeliyim.

Yine de ayaklarımı babamın evine doğru giden yolda buluyorum.

Çabucak ziyaret edeceğim, diyorum kendime. Babamın büyük evinin arkasındaki depolara girip Tia'yı göreceğim. Babamın adamları tarafından beslenmeli. Ne de olsa onun ölmesini istemiyor. Rezonansa girebilmemiz için onu canlı istiyor. Şu anda kendimi huzursuz hissetmem için hiçbir sebep yok.

Babama ya da ona en yakın olanlara güvenmemem dışında bir sebep yok. Eğer Sadık Cas'zor'u daha fazla dinleseydi, bu bir şey olurdu. Onun yerine, Sürgün Kin'far'ın kulaklarını saçmalıklarla doldurmasına izin veriyor.

Babamın evinin arkasına geçiyorum ve kalbim göğsümde duruyor. Deponun dışında nöbet tutan kimse yok. Küçük binaya doğru koşuyorum, ne bulacağımı biliyorum ama yine de kendim görmeliyim. Kapı

Tia'nın hücresinin kapısı tek bir itmeyle açılıyor ve artık boş olan içeriye bakıyorum.

Yatağı gitmiş. Ona güven veren ışıklı yosun tüpü gitmiş.

Tia da gitti.

Bu babamın planının bir parçası mı? Bana yalan söyleyip onu çalmak için mi? Eğer onu duvarın arkasına koyduysa.

Hırıltımı bastırarak babamın evine doğru koştum. Kapıdan içeri daldım, koridordan geçip özel odasına girdim. Bu sefer ateşin yanında oturmuyor, tek başına bir yemek minderinin üzerinde oturmuş, bir kase kremalı sosun içinde bir mantarı sürüklüyor. Bana tiksintiyle bakıyor. "Sana birkaç gün dönmemeni söylemiştim."

"Nerede o?" Hırladım. "Gitti."

"Biliyorum," diyor babam sakince. "Onu ben taşıdım. Asilerin etrafı koklamasından hoşlanmadım. Cas'zor'un odasında. Derisini kamufle edemediğini biliyor muydun? Her zaman aynı kahverengi tonunda."

Sıcak öfke yine içimi kavuruyor. Onu başka bir erkeğin odasına mı koymuş? Bir öfke sesini daha bastırarak evin içinde bir kez daha ilerledim ve Cas'zor'un babamın hizmetkârlığını üstlendikten sonra taşındığı arka odalara yöneldim. Kapıyı çalmadan odaya daldım, acelem yüzünden neredeyse kapıyı kırıyordum. Cas'zor'un odasında Tia'nın uyku paletine uzanmış olduğunu gördüm. Onun uyku paleti.

Ve Cas'zor'u odanın uzak tarafındaki bir taburede oturmuş, kollarını göğsünde kavuşturmuş halde görüyorum. Perişan görünüyordu ve beni gördüğüne hiç şaşırılmamıştı. "Şefin Yumruğu. Ne zaman döneceğini merak ediyordum."

"O neden senin yatağında?" Yatağın yanına eğilirken ona hırlıyorum. Saat henüz geç değil ama Tia derin bir uykuda. Uyandırmak için yanağına dokunuyorum ama kıpırdamıyor. Ağzı açık, gevşek duruyor ve yüzünden bir damla salya akıyor. Dehşete kapılarak Cas'zor'a bakıyorum. "Ona ilaç mı verdin?"

"Baban yaptı," diyor açıkça. "Öğrendiğimde çok sinirlendim ve onu koruyabilmem için odama getirilmesinde ısrar ettim."

"Onu neye karşı koruyacaksın?"

"Baban. Ona o kadar büyük bir doz verdi ki, istediğimden daha uzun süredir uyuyor."

"Neden ona ilaç verdi? Kaçamazdı." Tia'nın gevşek bedenini kollarımın arasına alıp yüzünü nazikçe okşuyorum. "O bir tehdit değil."

"Sanırım ona eskilerin khui'yi güçlendirdiğini söylediği yaprağı verdi. Rezonansı teşvik eden bir yaprak. Ama bu onu sadece uyutuyor."

Yani babam Tia'ya ilaç verdi, böylece döndüğümde kızışmış bir obur gibi dokunuşumu arzulayacaktı? Dişlerimi sıkıyorum, öfkeliyim. Babamın anlattıklarına inanmalıydım ama ben Cas'zor'a inanıyorum. O erkeklerin en onurlusudur. "Babam bana asilerin onun yerini öğrendiğini söyledi."

Cas'zor'un sesi yorgun geliyor. "Yalanlar. Seni bana karşı kışkırtmaya çalışıyor. O burada güvende değil Rem'eb. Onun yanından ayrılmadım çünkü babanın yemeğini kurcalamayacağına güvenmiyordum. Onu eşin olarak istiyor olabilir ama onun ne istediği umurunda değil Rem'eb."

Onu yakınımnda tutarken, yumuşak nefesini enseme hissedebiliyorum. Bu bana onun burada olduğunu, hayatta olduğunu ve kollarımda olduğunu hatırlatıyor.

Ama burada, halkımın köyünde kalırsa onu güvende tutamam. Babamı tanıyorum. Şimdi bana Tia'yı verebilir, ama rezonansa girdiğimiz ve çocuğumla dolduğu an, onu diğer dişiler gibi duvarın arkasına itecek ve bunun onun güvenliği için olduğunu söyleyecek. Bu düşünce beni şiddetle öfkeliendiriyor.

Tek tehdit babam da değil. Asiler onun varlığını öğrenirse kimse güvende olmaz. Halkına ihanet eden babam değil. Sadece iki küçük silahı ve kırılgan bir yapısı olan Tia da değil. İsyancılar yabancılara yukarıdan saldırıp onları ele geçirebileceklerini öğrenirlerse dişileri çalınacak olan yukarıdaki halkı da. İsyancılar ayaklanacak ve arka lar ın d a k i her şeyi yok edecekler.

Bu böyle devam edemez. "Tia'yı köyden çıkarıp kendi halkına geri götüreceğim," diyorum Sadık Cas'zor'a. "Ve onunla birlikte gitmeliyim. Beni durduramazsınız."

"Seni durdurmayı planlamıyorum," diyor. "Size yardım edeceğim. Aslında, bir fikrim var..."

Bölüm

On beş

TIA

Uyanmak bir mücadeledir. Belirsiz bir bilinç ile tekrar uykuya dalmak arasında gidip geliyorum. Gerinmek ve dönmek istiyorum ama mesanem dolu hissediyor ve beni uyandırıyor. Ya da öyle yapmaya çalışıyor. Gözlerimi açmak zor oluyor ve sonunda başardığımda, tam gözlerimin arasına bir baş ağrısı saplanıyor.

İnledim, tekrar sıkarak kapattım.

"Şşşt," diyor kulağымda tanıdık bir ses. "Seni yakaladım."

Rem'eb. Vücudumda bir zevk ürpertisi dolaşıyor, duyularım uyanıyor.

Birinin kollarına sarıldığımın, başımı sıcak, geniş bir göğse yasladığımın belli belirsiz farkındayım. Mesanem dışında hiç rahatsız değilim ve tekrar uykuya dalabilirim. Aslında, belki de...

"Tekrar batıyor, Rem'eb. Yaprığı kullan." Farklı bir ses.

Burnuma bir şey çarpıyor ve ardından keskin bir koku geri tepmeme neden oluyor. Öksürüyorum, ancak baş ağrım daha da şiddetleniyor.

"Uyan, Tia," diye yalvarıyor Rem'eb. "Yakında gitmeliyiz." Gitmek mi?

Zihnimde yankılanan ve son uyku sersemliğini de üzerimden atmamı sağlayan bu kelime. Rem'eb'in nazik kavrayışına karşı koyarak gözlerimi açmaya zorluyorum. Odadaki ışık loş ama yine de gözlerimi acıtıyor. Üzerimde bir battaniye olduğunun belli belirsiz farkındayım ama gözlerim odaklandığında buranın benim hücrem olmadığını anlıyorum.

Çok etkilendim.

"Sakin ol," diyor Rem'eb, eli kolumda gezinirken.

Rem'eb bana dokunduğunda hissettiğim tatlı, filizlenmekte olan beklenti duygusunun yerini panik alıyor. "Hangi cehennemdeyim ben?"

"Yavaş hareket et Yabancı Tia," diyor Rem'eb o rahat sesiyle. Yanmış mantar kapağına benzeyen bir şeyi başka birine uzatıyor. "Artık tamamen uyandı."

Başka bir uzaylının -dört kollu yer sakinlerinden bir diğeri- beni izlediğini görmek için bakıyorum. Rem'eb'den daha yaşlı görünüyor, ifadesi her şeyden çok boyun eğmiş. Aynı şekilde giyinmiş ama vücut kürkü Rem'eb'in kırmızımsı kürkü yerine koyu gri gibi görünüyor. Boynuzlarının dibine birkaç tane boncuk takmış, bir tanesi de gür saçlarını yüzünden geriye doğru çekiyor. Bana bakışında her şeyden çok yorgunluk var.

Yine de Rem'eb'e biraz daha yaklaşıyorum, çünkü bunun kim olduğunu bilmiyorum.

"Sakin ol," diyor Rem'eb yatıştırıcı bir sesle. "Sadık Cas'zor bize yardım ediyor. Bu riskli, ama onunla rezonansa gireceğini sanmıyorum."

Yankılanmak mı? Bu adamın bana yankı yapmasından çok bana tecavüz edeceğinden ya da beni öldüreceğinden korkuyorum... ama şimdi yeni bir korkum var. Harika. İkisinin arasına bakıyorum ve dilimle dudaklarımı ıslatıyorum. "İşemem lazım."

Neyse ki Rem'eb bu kelimeyi tanıyor. Yabancıya -Cas'zor'a- bakar ve başını sallar. "Onu bir süreliğine yalnız bırakmalıyız."

"Bu akıllıca mı, Şefin Yumruğu?" Cas'zor isteğimden şüphelenmiş görünüyor. "Elbette." Rem'eb'in ifadesi biraz şaşkın olsa da ayaklarını. "Tia'ya güveniyorum. Gel."

İkisi de odadan çıkıyor ve ben de odada bir sürahi su ve el yıkamak için bir kap buluyorum. Kendimi rahatlattıktan sonra, bir tür silah bulmak için odayı arıyorum. Ya da aramaya çalışıyorum. Uykumda bana verdikleri şey yüzünden ellerim uyuşmuş ve karıncalanmıştı. Yanlışlıkla taştan bir kâseyi devirdiğimde kapı tekrar açılıyor ve Rem'eb içeri bakıyor.

Dikkatini dağıtmak için zayıf bir gülümsemeyle yere yığılmış gibi yapıyorum. "Tia!" Rem'eb yanıma koşuyor, beni tekrar ayağa kaldırıyor ve

Belime doladığı güçlü bir kolla beni destekliyordu. "Yürüyecek kadar iyi değil misin? Seni taşıyayım mı? Fazla zamanımız yok."

"Zaman mı? Ne için zaman?" Ona muhtemelen sarılmam gerekenden biraz daha fazla sarılıyorum ve bunun tek nedeni bacaklarımın titremesi ve yavaş tepki vermesi değil. Beni tutmasına izin vermek iyi hissettiriyor. Doğru hissettiriyor. Sanki göğsüm her an yankılanmaya başlayabilirmiş gibi.

Bunun olmasından korkuyor muyum yoksa bu ihtimal beni heyecanlandırıyor mu bilmiyorum.

"Köyümden kaçıyoruz," diyor Rem'eb alçak bir sesle. "Seni yukarıdaki bahçeye geri götürüyorum."

Yukarıdaki bahçe mi? "Meyve mağarası mı?"

Ne sorduğumu bilmediğini bilsem de başını sallıyor. "Seni bulduğumuz yerde. Ve talibini de geri alacağız."

Mutlu bir ses çıkarıyorum ve yerimde zıplıyorum. Yanağını mutlulukla öpme -ya da daha fazla öpme- dürtüsü içimden geçiyor ve kendimi bunu yapmamaya zorluyorum. Eğer onu öpersem, bir daha asla duramayabilirim ve bu gerçek, geçen her anla birlikte daha da ağırlaşıyor.

Eğer bir hafta daha burada kalırsam, hiç kuşku yok ki onunla rezonansa gireceğim. Bu içgüdüsel bir tepki, içgüdüsel bir his. Khui'mde bir şeyler oluyor. Rezonansa hazır değil, henüz değil, ama sanki bir şey bekliyormuş gibi hissediyorum. Daha önce hiç olmadığım bir şekilde onun varlığına karşı tetikteyim.

"Yürüyebiliyor musun?" diye tekrar soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Bu yanıttan memnun görünüyor ve teninin rengi etrafımızdaki gölgelerle eşleşecek şekilde sessiz ve koyu bir renge dönüşüyor. Aynı renkte kalan tek şey cafcaflı altın peştamalı, boynundaki pençeli kolye ve parlak kırmızımsı yelesi. Ama bir bakışta? Fark edilmeden gözden kaybolması için yeterli olabilir.

Birkaç adım atmayı başarıyorum ve sonra odadan büyük, kasvetli bir odaya benzeyen bir yere çıkıyoruz. Ortasında şırıl şırıl akan bir fiskiye'nin bulunduğu bir su havuzu var, etrafı her şekil ve büyüklükte mantarlarla çevrili. Bir çeşit bahçe olduğunu fark ediyorum. Tavan, kapının yapıldığı aynı garip malzemeden yapılmış, karmaşık örgülü dekoratif bir kafesten başka bir şey değil ve kafesteki deliklerden tepedeki kayayı görebiliyorum. Odanın kenarında birkaç taş bank bulunuyor.

Duvarlar ve odanın baş köşesinde, yetkili kişiye aitmiş gibi görünen büyük bir koltuk. Arkasında çift yıldız patlamasına ya da ikiz güneşlere benzeyen dokuma desenli altın bir sancak var.

"Gel," diyor Rem'eb, koluna girip beni odaya doğru götürürken. "Bu gelgit sonbaharında gidebildiğimiz kadar uzağa gitmeliyiz."

Yabancı tekrar gelir -Cas'zor- ve büyük bir çanta ile bir çeşit su tulumuna benzeyen uzun bir tüp taşır. İkisini de Rem'eb'e verip omzuna yerleştiriyor. "Acele et."

"Bizimle gelmeyeceğine emin misin?" Rem'eb adama sorar. "Ne yaptığınızı öğrendiklerinde herkes çok öfkelenecek."

"Ben doğru olanı yaptım," diyor bize sert bir sesle. "Bırakın kızsınlar."

Rem'eb tereddüt eder, açıkça kararsızdır.

"Şu anda mantıklı bir sese ihtiyaçları var," diyor Cas'zor. "Ve dışının senin yardımına ihtiyacı var."

Rem'eb bana bakıyor ve bu onu kararlı kılıyor. Başını salladı, çantasını omzuna yerleştirdi ve matarasını başına geçirdi. "Gidebildiğimiz kadar hızlı gideceğiz. Teşekkür ederim Cas'zor. Bunu unutmayacağım."

"Dikkatli olun." Rem'eb'e başıyla selam verip yanımızdan ayrılıyor.

Rem'eb tekrar elimi sıkıyor. "Gel. Seni talibine götüreceğim ve sonra ikinizi de yüzeye döndüreceğiz. Senin için çok hızlı hareket edersem bana söyle. Acele etmeliyiz."

Sonra beni arkasından çekiştirip odadan hızla çıktı, ben de peşinden sürüklendim.

İlk başta bacaklarım karıncalanıyor ve ayakkabım olmadığı için endişeleniyorum ama mağaranın zemini pürüzsüz görünüyor ve parke taşlı bir sokak var. Ona ayak uydurabiliyorum ve hareket ettikçe kendimi daha güçlü hissediyorum. Yine de etrafıma aval aval bakmamak için kendimi zor tutuyorum.

Bu uçsuz bucaksız mağaralarda koca bir şehir var.

Baktığım her yerde, tıpkı Croatoan'dakiler gibi, taş tuğlalardan yapılmış kare evlerden daha çok var. Gerçi burada o kadar çoklar ki hepsini sayamıyorum. Ana cadde boyunca düzgün sıralar halinde dizilmişler ve Rem'eb beni bu caddeye doğru çekiyor. Buradaki kulübelerin görebildiğim kadarıyla çatıları yok ama bana o kadar tanıdık geliyorlar ki bu manzara içimi acıtıyor. Yine de kapı çerçeveleri evdeki gibi deri kaplı mahremiyet perdeleri değil. Burada tıpkı eski hücremdeki gibi garip bir şekilde yapılmış kapılar var ve hatta bazıları metalden yapılmış gibi görünüyor.

Aynı garip dalgalı camdan yapılmış ışık tüpleri caddenin kendisi boyunca yer alıyor ve yüksek tavanda soluk bir ışık parlıyor - sanırım daha çok garip yosun.

Durup onları incelemek istiyorum ama zaman yok. "Herkes nerede?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum. Rem'eb hiçbir zaman etrafında hareketli bir şehirden başka bir şey olduğunu belirtmedi ama burası ıssız ve korkunç görünüyor. "Gecenin bir yarısı mı?"

Benim sessiz ses tonumla dönüyor, hiç durmuyor. "İnsanlar" anlamında bir el hareketi yapıp yürüyen bacak taklidi yaptıktan sonra bir kapı aralığını gösterdiğimde başını sallıyor. "Herkesin nerede olduğunu mu merak ediyorsun? Uyuyorlar."

"Uyuyor musun?"

"Sadık Cas'zor gerçekten de sadık. Ortak güvece bir şeyler kattı ve şimdi bütün gece mışıl mışıl uyuyacaklar... İşte bu yüzden gün doğmadan gitmiş olmalıyız."

Adamım, bu insanlar bir sürtüğü uyuşturmaya bayılıyorlar. Bir ürperti ile biraz hızlanıyorum. "Kaç kişi?" O beni anlamadan önce iki kez tekrarlıyorum. Ona karşı dürüst olmak gerekirse, olabildiğince hızlı bir şekilde yürüyoruz, bu yüzden birkaç jestimi kaçırırsa anlarım.

"Belki yüz," diyor Rem'eb. "Büyük hastalıktan sonra geriye kalan tek şey biziz."

Büyük bir hastalık mı? Daha fazla soru sormak istiyorum ama zamanlama ve aramızdaki dil engeli beni sorularımın üzerine oturtuyor.

Rem'eb bu bölgedeki son birkaç evin yanından hızla geçerek, aynı tuğlalardan yapılmış uzun bir duvara benzeyen şeye doğru ilerliyor. Şaşırtıcı bir şekilde, duvar daralarak mağarayı ve şehrin kendisini ikiye bölüyor. Duvar, Croatoan'dakilere benzeyen oymalarla süslenmiş ve bu insanların bir zamanlar orada yaşayanlarla akraba olduklarına dair aklımda hiçbir şüphe bırakmıyor.

"Burada bir muhafız olabilir," diye uyarıyor Rem'eb beni. "Eğer varsa, bırak onunla ben ilgileneyim."

Sanki bu onur için onunla dövüşecekmişim gibi? Hiç sanmıyorum.

Rem'eb beni geride bırakıyor ve yeraltı köylerini ikiye bölen garip duvara yaslanıyorum. İlerlerken onu izliyorum, iri bedeni cüssesine rağmen zarif ve sessiz. Sandaletleri kaldırım taşlarında hiç ses çıkarmıyor ve duvarın öbür tarafına geçtiğinde içimde bir endişe dalgası hissediyorum. Gözden kaybolması beni rahatsız ediyor.

Bir an sonra köşeden bakıp bana bir işaret yapıyor ve ben de ona katılmak için çabalıyorum.

Duvarın uzak tarafındaki büyük bir kapının önünden geçiyoruz, ön tarafta bir nöbetçi nöbet yerinde uyuyor. Kapının dışında büyük bir parmaklık var, bu bana garip geliyor. İçeride neyi kilitli tutuyorlar? Belki de hayvanları? Son birkaç gün içinde yediklerimden ne yetiştirilebileceğini düşünmeye çalışıyorum. Kertenkele olabilir mi? Ama yediklerimin hepsi küçüktü.

"Gel, yola devam etmeliyiz," diyor Rem'eb elimi bir kez daha tutarak. "Yakında tünellerde olacağız."

"Kapının arkasında ne var?" Aceleyle geçerken elimle işaret ederek soruyorum.

Ona son bir kez bakıyor ve sonra beni ters yöndeki bir tünele götürüyor. "Burası dişilerin tutulduğu yer."

Bekle... Ne?

"Dişiler mi?" Tekrar ediyorum, onun kelimelerini kullanarak. Elimi onunkinden çekiyorum. "Dişileriniz neden içeri alınmıyor?"

Duraksıyor, önce duvara sonra da bana bakıyor. "Sorun nedir?" "Neden.

Senin. Kadınların. Arkasında. Kilitli bir kapı mı?" Ben yapıyorum Sesimi alçaltmak için elimden geleni yapıyorum ve her kelimedede parmağımı rahatsız edici kapıya saplarken sefil bir şekilde başarısız oluyorum. "Bunun ne kadar boktan olduğunun farkında mısınız? Neden mahkûmlar?"

"Gel," diyor, tekrar elime uzanıyor ve vermediğimde kaşlarını çatıyor, öfkeli hareketlerimi anlamaya çalışıyor. "Ben de bu konuda mutlu değilim ama açıklayacak zaman yok. Benimle gel, seyahat ederken sana daha fazlasını anlatacağım."

Kollarımı göğsümde kavuşturup ona ters ters bakıyorum.

Bu açıkça Rem'eb'i tedirgin ediyor. Endişeli bir şekilde bir ileri bir geri adım atıyor. "Tia, diğerleri bütün gece uyumayacak. Eğer kaçacaksak, bu şimdi olmalı. Tek yapmamız gereken diğerlerine gittiğimizi haber vermek. Sana daha fazlasını anlatacağım ama benimle yürümelisin. Eğer yakalanırsak, tekrar gitmenize yardım etme şansım olmaz."

Tereddüt ediyorum, ama sabırsızca uyuyan gardiyana bakıp elini tekrar uzattığında avucumu onunkine vuruyorum. Bu kadınları -bu *mahkûmları-geride* bıraktığım için dünyanın en kötü insanıyım. Ama kendini kurtarmadan kimseyi kurtaramazsın ve şu anda Rem'eb benim buradan çıkış biletim.

Umarım diğer taraftaki o yüz­süz kadınlar onları geride bıraktığım için beni affederler, çünkü kendimi affedeceğimden emin değilim.

Başka bir tünelden aşağıya koşuyoruz ve binalar kayboluyor. Başka bir tünel ve duvarlar artık pürüzsüz değil, ayaklarımın altındaki yol artık taş döşeli değil. Yeraltı şehirlerinin daha az gezilen kısımlarına girdiğimiz açık ve biz ilerledikçe gerginliğin bir kısmı Rem'eb'in omuzlarını terk ediyor gibi görünüyor. Tekrar tekrar arkamıza bakıyor ama diğerlerinden ayrılan üçüncü bir tünele geldiğimizde biraz daha rahat nefes alıyor gibi görünüyor.

Tünel labirentindeki bir sonraki çatalı işaret ederek, "Arkadaşınız o yöndeki bir hücrede tutuluyor. Yakında orada olacağız."

Elimi onunkinden çektim. "Yalnız yürüyebilirim."

Rem'eb irkildi ve ben de ona düşerken tekme atmışım gibi hissettim. "Sanırım dışarıdan bakan biri için bu adil görünmüyor. Halkımın büyük bir kısmı duvardan hoşlanmıyor. Ama büyük hastalıktan sonra babamın kararıydı. Görünüşe göre hastalık yayıldığında ilk önce kadınlar yakalanıyor ve daha kötü oluyordu. Kimse onları koruyamazdı. Eğer bir erkek hastaysa, ona yakın olan her dişi hastalanırdı. Khui yavaş yavaş ölür, hasta kişi de kısa bir süre sonra onu takip ederdi. Babam kadınların hastalığı biz erkeklerden kaptığını düşünüyordu. Tüm erkekleri köyün uzak tarafına, kadınları da diğer uçtaki evlere taşıttı ve iki gruba birbirlerinden ayrı durmalarını söyledi. Kimse hastalanmadı ve böylece babam tüm halkını güvende tutmanın tek yolunun - kadınlar ve erkekler

-onları ayırmaktı. Köyde bir duvar inşa edildi ve kadınlar bir ön odaya yiyecek ve eşya getirdiler. Kendi su kaynakları var. Bizden tamamen ayrı bir hayat yaşıyorlar."

"Bu çok boktan," diyorum ona, şok olmuş bir şekilde. "Peki ya aileler?" Bir bebeği sallama hareketi yapıyorum.

"Rezonansa izin var," diyor, ilerliyor ve tekrar yürüyor, hikayenin geri kalanını duymak (ve dışarı çıkmak) istiyorsam beni takip etmekten başka seçenek bırakmıyor. "Her şey çok düzenli. Köyün tüm erkekleri günde birkaç kez duvarın önünden geçiyor. Eğer rezonans başlarsa, dişi diğerlerinden ayrılır ve diğerlerinden ayrı bir eve getirilir, böylece birlikteliklerini kutlayabilirler. Dişi doğurduğunda ve rezonans tamamlandığında, duvarın arkasındaki güvenli yere geri gönderilir. Çocuk doğduğunda, eğer erkekse, ayrılabilir kadar büyüdüğünde babasına verilir."

Koşarak yanına gidip koluna dokunuyorum. "Bunun çılgınlık olduğunun farkındasın, değil mi?"

Sözlerimi anlamıyor olabilir ama ses tonumu anlıyor. Rem'eb başını sallıyor ve yüz ifadesi melankolikleşiyor. "Kimse bu düzenlemeden memnun değil ama duvar inşa edildiğinden beri dişiler artık hastalanmıyor. Ya bu olacaktı ya da hepsinin ölmesine izin verecektik. Babamın başka seçeneği var mıydı?"

"Şifacıya ne dersin?"

Başını bana doğru eğiyor, yavaşlıyor. "Seni işaretlemiyorum."

"Bir şifacı, bilirsin..." Ellerimi göğsüne koyar gibi yapıyorum ama bu onun kafasını daha da karıştırıyor. Birkaç kez şifacının ne olduğunu anlatmaya çalıştıktan sonra pes ediyorum. "Tamam, boş ver, ya şifacınız yok ya da dil engeli umduğumdan daha büyük."

"Halkım ruhen de bölünmüş durumda," diyor Rem'eb. "Babamın şeflik koltuğundan indirilmesinden başka bir şey istemeyen asiler var ama onun yerini kim alacak? Ve eğer dişilerin aramızda özgürce dolaşmasına izin verirsek, bu onların gözlerimizin önünde ölmelerini izlemeye değer mi? Cevap yok."

"Ya da kadınları erkeklerden daha çok etkileyen bir şey olabilir mi? Hormonlarla mı ilgili? Regl gibi mi?" Dudağımı çiğniyorum, düşünüyorum. Doktor değilim, sıkıcı olduğu için lisede sağlık dersini bile bitirmedim ama bunun mantıklı bir açıklaması olmalı. Kızamık Dünya'da insanları öldürdüğünde, kadınları tek başına bırakmadı. Döndüğümüzde Veronica'yla konuşmam gerekecek. Belki yardımcı olabilecek bir bitki vardır.

"İşte bu yüzden saklandın," diye devam ediyor Rem'eb, sesi yumuşak. Yürümeyi bıraktı ve beni hem lanetli hem de özlem dolu gözlerle izliyor. "Eğer isyancılar babamın benimle rezonansa girmesi için bir dişi sakladığını bilselerdi ayaklanırlardı."

Bu yüzden mi ayrı tutuldum? Geri çekiliyorum. "Tamam, her şeyden önce, bu çok iğrenç-"

"Ve gitmene izin vermeliydim," diye devam ediyor Rem'eb, yüz ifadesi daha da perişan. "Bunun yanlış olduğunu biliyorum ama sana bir kez baktım ve kalbim yerinden çıktı."

Lanet olsun. Nasıl oluyor da her zaman ona olan kızgınlığımı bu kadar çabuk yatıştıran bir şey söylüyor?

"Bencil olmak istiyorum," diyor bana. "Ama senin pahasına değil. Bu yüzden seni özgür bırakmalıyım... senden vazgeçmek anlamına gelse bile."

"Benimle gelebilir misin?" Teklif ediyorum, bunu yaparken kendimi biraz deli gibi hissediyorum. Bu adam beni kaçıran kişi. Bir nevi. Neden burada kalmasını istiyorum ki?

"Geri dönmeliyim. Halkımın bana ihtiyacı var. Bu istediğim en son şey olsa bile." Üzgün görünüyor.

"Ne istiyorsun o zaman?"

Ne istediğimi anlamıyor. "Aramızdaki bu bağ. Hissediyor musun?" Bana yaklaşıyor ve bir parmağını çenemde gezdiriyor.

Bu başka bir adam olsaydı elini tokatlardım.

Ama Rem'eb olduğu için ve onun bahsettiği bağlantının aynısını hissettiğim için, bu küçük dokunuş beni açlık ve istekle dolduruyor.

Yani evet, hissediyorum. Tüm bunlar tam bir karmaşa olsa da hissediyorum.

"Halkımla birlikte kalmanı istemem gerektiğini biliyorum," diye mırıldanıyor yüzümü yukarı kaldırarak. "Ama tek düşünebildiğim sensin. Ve seni üzecek hiçbir şey yapmam."

"Seni öpmeyeceğim," diyorum ona, kollarının çemberine doğru yaklaşıırken bile.

Ben berbat bir insanım çünkü onu yine de öpüyorum. Ve bundan çok fazla zevk alıyorum.

Bölüm
On altı

TIA

Uzun süre öpüşmeyiz tabii ki. Aptal değiliz, sadece azgınız. Kaybedecek zamanımız yok ve birkaç tünel daha geçtikten sonra metal parmaklıkları olan ve içinde bir adamın uyuduğu garip duvarlarla çevrili bir mağarayla karşılaşıyoruz.

Rem'eb sıkıntılı bir ses çıkarır. "Çok geç kaldık. Çoktan gittiler."

"Kim gitti?"

"Gezgin Set'nef ve diğerleri. Talibin R'jaal'ı serbest bıraktı." Oh. Kahretsin. Mağaranın içini işaret ediyorum. "Kim o?"

"Muhtemelen Sürgün Kin'far. O iyi bir erkek değil. Kilit altında kalması ve açlıktan ölmesi herkes için daha iyi olur." Ama yine de kapının kilidini açtı. "Ben bile bu kadar zalim olamam."

"Hayır, sadece kadınları kilit altına alıyorsunuz," diye mırıldanıyorum ve sonra bu konuda bir sürtük gibi hissediyorum, çünkü sorun tam olarak o değil. Sorun babası ve kadınları erkeklerden ayırmak dışında hastalığı nasıl önleyeceklerini bilmemeleri. Herkes bunu kabul ederse sorun yok ama kapıdaki kilit seçme şansını ortadan kaldırıyor. Bu beni kızdırıyor.

"Gel," diyor Rem'eb, elimi tutup beni peşinden sürükleyerek. "Diğerlerine yetişmek istiyorsak daha hızlı gitmeliyiz. Eğer takiplerini durdurmak için arkalarından bir tünel çökertirlerse, seni yüzeye çıkarmamızın hiçbir yolu kalmaz. Bu tünellerde sadece birkaç yol biliyorum."

Sözleri beni hızlandırıyor, çünkü istediğim son şey kalmak. Hayatımı bir duvarın arkasında yaşamayacağım. Zaten iki kez terk edildim ve bunun tekrar olmasına izin vermeyeceğim.

Stacy'nin sesinin zihnimde söylediği gibi, bela her zaman üçlü olarak gelir.

Kafamdaki Stacy'ye çenesini kapatmasını söyledim. Kimsenin hayatında böyle bir olumsuzluğa ihtiyacı yok.

TÜNELLERDEN GEÇİYORUZ ve Rem'eb benimle olduğu için çok mutluyum. Tek başıma asla başaramazdım. Kıvrılıp dönüyorlar ve bazen bir tüneli kapatan bir sepet var, ona o yolun iyi olmadığını söylüyor. Sepetin ne anlama geldiğini bilmiyorum ama ne zaman yan yatmış bir sepet görsek, "Külün yanında" gibi bir şeyler mırıldanıyor ve sonra farklı bir yöne gidiyoruz.

İçinden geçtiğimiz tünellerin hepsi de kullanılmıyor. Bazıları mantar filoları yetiştiren bahçeler. Bazılarında sarkıt ve dikitlerin arasında hareket eden çeşitli vahşi yaratıklar var. Birinde, tavanda hareket eden yılan benzeri şeylerin bizi görmezden gelmesi için çok sessiz olmamız gerekiyor. Bir diğerinde ise yüksek bir yoldan gitmek zorundayız çünkü alçak yol, tünelin içini kesen ve tüm tüneli fırına çeviren *lav nehrine* çok yakın. O bölgeden tamamen uzak duruyoruz.

Birkaç kayalığa tırmanıyoruz. Sülfür kokan bir yeraltı kaynağının yanından geçiyoruz. Sarmaşıklarla kaplı başka bir uçurum ve yüzeye yaklaşıyoruz. Bunu söyleyebilirim çünkü içerisi belirgin bir şekilde soğuyor. O uçurumun tepesine vardığımızda yorgunluktan titriyorum ve Rem'eb'in beni taşımasına fazlasıyla hazırım.

Çantasını yere bırakıyor. "Gelgit düşene kadar burada dinleneceğiz. Biraz uyuduktan sonra yola devam edebiliriz. Şimdilik dinlenmen gerek."

Dramatik bir şekilde kendimi tünelin pürüzsüz zeminine bırakıp kollarımı ve bacaklarımı iki yana açıyorum. "Tanrıya şükür."

Benim maskaralıklarım karşısında eğlenerek ofluyor. İtiraf etmeliyim ki köyünden (ve tutsak olduğum gerçeğinden) uzaklaştıkça kendimi eski halime daha çok benzetiyorum. Endişelerim yavaş yavaş azalıyor, çünkü Rem'eb beni eve, yüzeye geri götürüyor.

Eğer anlaşırsak, benimle gelmesi gerekecek. Ama o köprüyü oraya vardığımda geçeceğim. Şimdilik sadece rahatlamak ve zavallı ayaklarımı dinlendirmek istiyorum. Bağdaş kurup oturuyorum, ona deri külotumu gösterip göstermemeyi umursamıyorum, çünkü bana yeni giysiler verilmiş gibi değil. Muhtemelen çok kötü kokuyorum ama Rem'eb kibarca hiçbir şey söylemedi. Bir ayağımı kaldırıyorum ve tabanı yürümekten kızarmış ve acımış olduğu için yüzümü buruşturuyorum. Ovalıyorum, Rem'eb'in çantasını yere bırakıp bir hasır açmasını, ardından parlak hardal rengi battaniyelerden birini silkeleyip paletin üzerine yerleştirmesini izliyorum.

"Yatak senin," diyor bana ve daha önce geçtiğimiz "bahçelerden" topladığı tabak büyüklüğündeki mantarlardan birkaçını çıkarıyor. "Aç mısın? Susadın mı?"

"Evet ve evet." Bir elimi uzattım.

Hızlıca ve sessizce yiyoruz ve bol bol su içiyorum. Yine de hiç yeterli gelmiyor. Mağaralar alışık olduğumdan daha sıcak ve sanki bütün gün terlemişim gibi hissediyorum. Karnım doyduğunda Rem'eb su hariç her şeyi paketliyor. Düşünüyor ve sonra bana uzatıyor. "Doyana kadar iç. Buradan çok uzak olmayan bir yeraltı nehrini geçeceğiz ve mataramızı orada dolduracağız."

"Senden hoşlanmamak gerçekten çok zor, biliyor musun?" diyorum ona, kabı geri çekip içindeki her değerli damlayı boşaltırken. "Sana kızmaya çalıştığım bile yapamıyorum."

"Konuşuyorsun ama sözlerini bilmiyorum Yabancı Tia," diye sesleniyor, sesi hafifçe şarkı söylüyor.

"Yine mi yabancıyım?" Ona şakacı bir bakış fırlattıktan sonra artık boş olan matarayı uzatıyorum.

O da bana gülümsüyor, yüz ifadesi biraz utangaç. "Rahat mısın?"

"Şimdi çok daha iyiyim." Ayak parmaklarımı oynatıyorum ve mutlu bir şekilde iç çekiyorum. "Kıyafetlerimi değiştirdiğimde daha da mutlu olacağım ama şimdilik bu kadar yeter."

"Ateş yakmayacağız. Bu mağara dumanın kolayca dağılmasına izin vermeyecek kadar dar. Yeterince ısınabilecek misin?"

Çok sıcakladım. Belki karnım tok, belki de keyfim yerinde ama başımı sallayıp yanımdaki yatağa vurarak onu yanıma davet ediyorum.

Tereddüt ediyor. "Nöbet tutmalıyım."

"Hayır, gelip benimle oturabilirsin," diyorum ona, sesim tatlı. Beni anlayamayacağını bildiğim için açıklama işini ses tonuma bırakıyorum. "Nasıl olsa burada her şey yankılanıyor. Bir mil öteden geleni duyarız."

Rem'eb bir süre daha duraksadıktan sonra bana katılmak için hareket etti. "Emin misin?"

Başımı sallıyorum ve yatağı tekrar okşuyorum.

Yanımda oturuyor, iri vücudu neredeyse tüm paleti kaplıyor. Yine de aldırmiyorum. Rahat etmeye çalışarak bana yaklaşıyor, ben de omzumla onu dürtüyorum, hâlâ gülümsüyorum. Kendimi iyi hissediyorum. Mutluyum. Hafif.

Biraz oynak. Muhtemelen aramızdaki bu garip bağlantıyla bir ilgisi vardır. Tam olarak rezonans olmayan ama her an olabirmiş gibi hissettiren.

Onu dürttüğümde bana doğru eğiliyor, bir elini kaldırıp diğerini dizine koyuyor. Bakışları uzun, çıplak bacaklarımda geziniyor ve ben onun incelemesi altında ayak parmaklarımı oynatıyorum. "Sandaletin yok," diye dikkat çekiyor.

"Yok," diye kabul ediyorum. "Bana hiç getirmedi."

"Ağrıyorlar mı? Senin için ovayım mı?" Bakışları benimkilere kayıyor ve yüzüne o utangaç ama flörtöz ifade geri geliyor. Bu onda garip bir şey çünkü çok büyük ve sert görünüyor, ama kalbimi eritiyor. Sadece birazcık.

Bir ayağımı kaldırarak, eğer isterse ayaklarıma masaj yapabileceğini belirtiyorum.

Muhtemelen bir hatadır. İri bir el çok daha küçük olan ayağımı sardığı an, bir nefesi ısııyorum. Daha önce hiç ayakla ilgili bir şey yaşamamıştım ama onun dokunuşu son derece erotik hissettiriyor. Sakince ve derinlemesine yoğurmaya ve tabanımı ovmaya başladığında hiçbir şey söylemiyorum, ta ki ben onun ellerinde tam bir macun olana kadar. "Beş ayak parmağı," diye mırıldanıyor bir noktada, eğlenerek. "Hepsi de küçük." "Bu doğru." Sesimi hafif ve havadar tutmaya çalışıyorum ama başarısız oluyorum. Oh, ben Başarısız. Şu anda o adamla sevişmek istiyormuşum gibi konuşuyorum.

Daha fazlasını söylemesini bekliyorum ama bir ayağıyla işini bitiriyor, onu kalçasına dayıyor (gerçekten büyük, kalın bir kalça) ve sonra diğeriyle çalışmaya başlıyor. Ben patladım

Parmağını ayak parmaklarımın arasına sürttüğünde kıkırdıyor ve görevinin üzerine eğilirken bile gülümsüyor. "Gıdıklanıyorum."

"Evet, öyleyim." Ayrıca gerçekten çok tahrik oluyorum. Belki de bu kadar büyük olmasına rağmen kendini benimle ilgilenmeye bu kadar adanmış olmasındandır. Belki de kollarında gördüğüm gücü bana karşı değil de beni korumak için kullanıyor. Belki de rezonans olacak.

Her neyse, sonunda ayağımı yere vurduğunda hayal kırıklığına uğradım. Ayak parmaklarımı kıvırıyorum, kendimi daha iyi hissediyorum ve teşekkür etmek için çeneme dokunuyorum.

"Biraz uyumalısın. Burada ne kadar kalabileceğimizi bilmiyorum." Rem'eb uzun, dolambaçlı tünelden aşağıya endişeli bir bakış atıyor.

Yine de henüz tam olarak uyuyacak gibi hissetmiyorum. Hala çalındığım göğüs bandı ve kısa eteği giymiş olarak uzanıyorum ve yanımdaki mindere vurarak onu tekrar bana katılmaya davet ediyorum.

Bu sefer tereddüt bile etmedi. Rem'eb yüzünü bana dönerek yanıma uzandı.

Ona gülümsüyorum, yüzünü inceliyorum. Yüzünün etrafında bir aslan yelesi gibi uzanan ve dekoratif boncuklarla tutturulmuş kırmızı, kalın kürkü. Zeki gözleri beni büyük bir bağlılıkla izliyor. Yüz hatları bir insanınkinden daha keskin, daha sert ama işine yarıyor. Onu narin elmacık kemikleriyle hayal edemiyorum. Yüzünü bu kadar keskin bir şekilde tanımlayan kesici düzlemleri varken olmaz. Elimi uzatıp parmak ucumu ağır kaşlarından birinin üzerinde gezdiriyorum. "Keşke gerçek bir konuşma yapabilseydik."

"Seninle yüzeyde kalmak için her şeyimi verirdim," diyor aniden.

"Oh?"

"Seni güvenli bir yere götürdüğümde, ayrılmalıyız. Ama keşke..."

Parmağımı burnunda gezdirerek şeklini öğreniyorum. Köprünün üzerinde, şimdiye kadar hiç fark etmediğim bir çıkıntı var. "Ne diliyorsun?"

"Keşke benim eşim olsaydın," diye mırıldanıyor. "Aptalca bir dilek, ama bir türlü vazgeçemediğim bir dilek."

"Kalabilirsin," diye teklif ediyorum, sesim sadece bir fısıltı. Çenesine doğru ilerliyorum, biraz daha yaklaşıırken parmağımı çenesinde gezdiriyorum. "Tia ve Rem'eb, sonsuza dek birlikte ve tüm o caz. Dünyayı fethetmek... ya da sadece güzel bir hayat yaşamak. Büyütülecek bir şey değil."

Tereddüt ediyor ve sonra çıplak kolumu okşamak için uzanıyor. Benim hafif dokunuşlarımla aynı şey değil - eli kocaman ve bir tutucu eldiveni giyen biri tarafından nazikçe okşanmaya benziyor. Ama yine de seviyorum. I

Ellerinin büyüklüğünü ve tenimin üzerinde dans eden nasırlarını seviyorum. Parmaklarının bana karşı sıcaklığını seviyorum. Ne kadar dikkatli olduğunu ve bana kırılgan bir kelebekmişim gibi bakmasını seviyorum.

"Babam iyi değil," diye itiraf ediyor Rem'eb. "Kolayca üzüntüye kapılıyor ve bazı günler yatağından çıkmıyor. Ve halkım da parçalanmış durumda. Şeflik koltuğuna oturduğumda bir şeyleri değiştireceğimi umarak çok şeye katlanıyorlar. Ben babamın tek varisiyim, soyumuzun sonuncusuyum. Onların güvenliğinden ben sorumluyum.

"Eğer ben gidersem, reisliği kime devredeceğini bilmiyorum. Geride kalan bizleri yok edecek biri olacağından endişeleniyorum. Bu yüzden bencil olsam ve seninle kalmak istesem de yapamam." Diğer eli dizimi sıyırırken bile başparmağı omzumu okşuyor ve ben kısa bir süre (ve yaramazca) o büyük ellerinin dördünü de üzerimde kullansa nasıl olurdu diye merak ediyorum. "Yüzeyin neye benzediği umurumda bile değil. Sadece senin yanında kalmak istiyorum. Senin hakkında daha çok şey öğrenmek istiyorum."

Oh. Sözleri içimi acıtıyor. Ben de bunu istiyorum. Bunu elde edemeyecek olmamızdan nefret ediyorum. İşler bu haldeyken olmaz.

Elini elime alıp kalbimin üzerinde gezdiriyorum. "Ama ya yankılanırsak? İkimiz de bir şeyler hissediyoruz."

Bakışları göğsüme, elini tuttuğum yere düşüyor. Göğüslerimin arasında, göğüs dekolteme sokulmuş. Bu kasıtlı mıydı? Muhtemelen. Pişman mıyım? Zerre kadar değil.

Çok yavaşça elini yana, göğüs ucuma doğru yönlendiriyorum.

Rem'eb'in bakışları tekrar benimkilerle buluşuyor, tam o sırada eli göğsümün üzerinde kenetleniyor.

Nefesim kesiliyor, içime sıcaklık doluyor. Bir iniltiyle bir elimi kalın yelesine sokuyorum ve onu öne doğru çekerek ağzını benimkine kilitliyorum. İnliyor ve sonra öfkeyle öpüşüyoruz, ağzı ağızla benimkinin üzerine eğiliyor. Sırt üstü kayıyorum ve o da üzerimde hareket ederek göğsümü kavırıyor ve yoğuruyor. Başparmağı derinin arasından meme ucumun üzerinde kayıyor ve ben zevkle inleyerek onu daha sert öpüyorum.

Deriyi indirip göğüs ucumu iyice okşayabilmek için göğsümü açtığı anda iniltim bir iniltiye dönüşüyor. Vücudumda hiç böyle bir açlık ya da ihtiyaç hissetmemiştim. Geçmişte öpüşmüş ve oynaşmışım ama hiçbirisi bir sonraki anda daha fazlasını elde edemezsem ölecekmişim gibi hissettirmemişti. Şu anda mı? Ağzını ağrıyan meme ucuma koymazsa dünyanın sonu gelecekmış gibi hissediyorum.

"Lütfen Rem'eb," diye fısıldıyorum öpücükler arasında. "Tanrım, seni istiyorum."

Alt dudağımı ustalıkla yalıyor ve göğsümün ucunu okşamaya ve kızdırmaya devam ediyor, meme ucu gerginleşip ağrıyana kadar onunla oynuyor. İnliyorum, yukarı doğru yükselirken bile başını aşağı doğru yönlendiriyorum ve neredeyse göğsümü ağzına sokuyorum.

"Tia," diye nefes alıyor ve sonra dili göğüs ucumda, kolları etrafımda ve sadece bu yüzden boşalabilir miyim diye merak ediyorum. Bacaklarımı kollarından birinin etrafına kilitleyip kalçalarımın arasına çekiyorum ve ona doğru sürtünüyorum. Boğazından kısık sesle hırlıyor. "Bana neye ihtiyacın olduğunu söyle, ben de sana vereyim. Açlığını nasıl dindireceğimi söyle."

"Sadece... orada... kal," diyorum ona, bir şekilde eteğimin altına girmiş olan kalın ön koluna doğru sallanırken bile. Koluna yapışmış olmam ve ona karşı utanmazca sürtünmem umurumda değil. Tek umursadığım, tenimin altında bir cehenneme dönüşen bu yangını hafifletmek.

Rem'eb göğsümün ucunu hafifçe ısıyor ve acıyla karışık zevk şoku nefesimi kesiyor ve bana keskin, hızlı bir orgazm yaşıyor. Boşalıyorum, inliyorum ve ona karşı sallanırken bile başını göğsümde sıkıyorum. Nefes alabildiğimde ise içimdeki ateş sönmüş gibi hissetmiyorum. Aksine, alevler körüklenmiş gibi hissediyorum.

Bu rezonans olmalı. Diğerleri rezonansın, eşiniz sizi hamile bırakana kadar hiçbir dokunuşun yeterli olmadığını hissettirdiğini söylememiş miydi? Hiçbir orgazm seni hamile bırakmak isteyen bir khui'yi yatıştıramaz. Bu kesinlikle öyle hissettiriyor.

Yine de göğsümü ovuşturduğumda kalbimin *sadece* çarpmasına şaşırmadım ve sadece biraz hayal kırıklığına uğradım. Anladım. Eğer bu bir rezonanssa, bir şey bekliyor demektir. Neyi, bilmiyorum. Ama henüz başını göstermemeye kararlı.

Rem'eb yüzünü açıkta duran göğsüme sürtüyor, gözleri tahrikten ağırlaşıyor. "Küller adına, çok güzel kokuyorsun."

Kendimi iyi hissettiğim için boğazımdan küçük bir zevk sesi çıkarıyorum. Ağzının ve ellerinin tenimdeki hissini seviyorum, sanki bana dokunmaya doyamıyor. Bu bende ona dokunma isteği uyandırıyor. Ona da benim yaşadığım deneyimi yaşatmak istiyorum.

Ve, tamam, ne paketlediğini görmek istiyorum. Çünkü her yeri kocaman ve o eteğin altında ne saklıyor olabileceğini düşünmek bile beni ihtiyaçtan kıvrandırıyor. Elimi göğsünden aşağı kaydırıyorum ve ona ağzı açık bir öpücük veriyorum, bu partiyi devam ettirmeye hazır olduğumu bilmesini sağlıyorum.

Rem'eb bir elini eteğimin altına kaydırarak kalçamı sıkıyor. "Ağzımı her yerine sürmek istiyorum," diyor bana, sesi düzensiz. "Bana izin verecek misin?"

"Aslında aynı fikirdeyiz," diyorum ona şakacı bir şekilde, parmak uçlarımin eteğini tutan kemere sürtünmesine izin vererek. "Devam edebilir miyim?"

Ve beni anlayamayacağını bildiğimden, göğsünden aşağı kayıyorum, kavrayışından sıyrılıyorum ve karnından aşağıya doğru öpüyorum.

Nefesi boğazında düğümleniyor, bana kendimi güçlü ve lezzetli hissettiriyor. Bir eli omzumda kasılıyor, diğeri ise sanki beni rahatsız etmekten korkuyormuş gibi sırtıma doğru çırpınıyor.

Kıkırdıyorum ve verdiği yanıtta cesaret alarak aşağı doğru öpmeye devam ediyorum. "Aynı fikirde olduğumuza sevindim."

Rem'eb'in midesi ben aşağıya doğru öperken titriyor.

Bölüm

On yedi

TIA

Başındaki, kollarının ve bacaklarının altındaki gür yeleye rağmen, omuzlarındaki ve göğüs kafesindeki kalın post, düz karnında baştan çıkarıcı bir iz bırakacak şekilde inceliyor. Öpmeye devam ediyorum ve sonra bir elimi göğsüne koyup her yerini keşfedebilmek için onu sırt üstü yatırıyorum. Kemerini çözerken resmen salyalarım akıyor, ben çözdükçe kuyruğu seğiriyor. Bu gezegende kadınların dedikodusunu yaptığı en büyük şeylerden biri erkeklerinin ne kadar donanımlı olduğudur. Belki bu beni bir beden kraliçesi yapıyor, ama Rem'eb'in kesinlikle ciddi bir ateş taşımasını istiyorum. Bunu düşünmek bile beni heyecanlandırıyor. Ve Sa-Khui erkeklerinin mahmuzları var. Bu adamın ne gibi görkemli heyecanları olacak? İskoç eteği düşüyor.

...ve hayal kırıklığı içinde sızlanmamak için kendimi zor tutuyorum.

Rem'eb'in aleti... sönük. Ne bir çıkıntı, ne bir çıkıntı, ne de ekstra özel bir şey var. Penisi uzun ve biraz ince, sünnet derisi şişkin bir başa kadar uzanıyor ve normalden biraz daha büyük olan ucu özellikle kalın bir balıkçı yaka gibi kavırıyor.

Oh. Welp.

Sonra hayal kırıklığımı üzerimden atıyorum. Önemli olan aletin ne kadar büyük olduğu ya da onunla birlikte gelen aksesuarlar değil, onu nasıl kullandığı ve nasıl

beni boşaltıyor. Beni bir kere boşalttığı için, onu da boşaltmaya kararlıyım.

Bu yüzden ona boğucu bir gülümseme veriyorum, elimi dar şaftının tabanına sarıyorum ve başını ağzıma alıyorum.

Hemen nefesi kesilir ve geri çekilir. "Bekle... Tia. Fırfırım."

Oh, bu ilginç bir kelime. "Fırfırım, hmm?" Dilimin ucunu aletinin alt tarafında gezdiriyor, başını çevreleyen sert çemberle alay ediyorum. "Bu senin fırfırım mı?"

Gözleri büyük bir zevkle geri döner. "Sen... onu ağzına sokman gerektiğinden emin misin?"

Bu da uyarıldığım başka bir konu; uzaylı erkekler, bir kadın onlara oral seks yapmaya çalıştığı anda utanıyorlar. Çok şirin. Zevkle kıkırdamak istiyorum. Kendimi güçlü, seksi ve kontrol altında hissediyorum ve onu ağzımla boşaltmaktan başka bir şey istemiyorum.

Dilimi tekrar aletinin başına değdiriyorum ve sonra tamamını ağzıma alıyorum. Ona kendini çok iyi hissettireceğim.

Rem'eb tıslıyor, vücudu kasılıyor. "Ben... Dayanabilir miyim bilmiyorum..."

Seksi anlaşma sesleri çıkararak, aletini çalıştırmaya devam ediyorum, ağzımın içine daha derine çekiyorum ve dilimi alt tarafı boyunca kullanıyorum. Ağzıma boşalmasını istiyorum. Mesele de bu zaten. O şişkin başını daha derine, alabildiğim kadar geriye itiyorum.

Rem'eb yine boğuk bir ses çıkarır. "Tia... açılıyor..."

Bunun ne anlama geldiğini merak edmeden aleti balon gibi şişiyor. Sanki biri ağzımın içinde bir şemsiye açıyor ve sonra kafası daha derine giriyor, boğazımın arkasına doğru itiyor ve sonra ağzımı boşalmayla dolduruyor.

İrkilerek sarsıldım ama kapana kısıldığımı fark ettim. Aletinin şemsiyesi ağzımdan çıkmıyor. Çok büyüktü. Panikle bir ses çıkardım ve o da geri çekildi.

"Bekle," diyor çabucak. "Fırfırımın geri çekilmesini beklemeliyiz! Çekmek sadece ikimize de zarar verir."

O saçlarımı ve pantolonumu okşarken ellerimi kalçalarına dayayarak inliyorum, beni rahatlatmaya ve aynı anda orgazmdan geri dönmeye çalışıyor. Neyse ki birkaç darbeye gelmiyor gibi görünüyor - sanki yükü bir kerede boğazımın derinliklerine gönderdi ve şimdi ağzımı genişçe uzatan devasa bir dong gibi hissettiren şeyle baş başa kaldım.

"Sana sahibim," diye fısıldıyor çenemi okşayarak. "Fazla uzun sürmez, benim tatlı Tia'm. Bunu yapacağını hiç düşünmemiştim... fark etmemiştim... bu benim ilk seferimdi." Bakışlarını indiriyor, utanmış görünüyor. "Daha uzun sürmesini umuyordum." Mırıldanmaktan korkarak bacağını garip bir şekilde okşuyorum, yoksa ağzımda daha da büyüyecek. Acaba penisle boğulup ölmek mümkün mü?

Histerik bir şekilde gülme dürtüsü yükseliyor ve beni kesinlikle, kesinlikle öldürecek bir kıkırdama nöbetine girmemek için her şeyimi harcıyorum.

Sonsuzluk gibi gelen bir süreden sonra Rem'eb tüm vücudunu titretiyor ve sonra aleti artık sızlayan çenemden kurtuluyor. İnleyerek geri çekiliyor ve ben de tükürüğümle ıslanmış, biraz gevşek duran, ters çevrilmiş bir şemsiyeye -ya da bir piston- benzeyen şeyi bir an için görebiliyorum.

Ne oluyor lan? "Fırfır" dediğinde bunun sikinin başının etrafındaki hassas çıkıntı için kullanılan süslü bir kelime olduğunu düşünmüştüm. Bu anlama geleceğini hiç düşünmemiştim. Anatomisinin bu kadar *yabancı* olması beni biraz şaşırttı.

Şaşırdım ve biraz da meraklandım.

Ona bakıyorum ve yarı sarkık aletini işaret ediyorum. "Dokunabilir miyim Bu mu?"

Bana sözsüz bir baş sallama hareketi yapıyor, yüzünde gergin bir ifade var. Açıkça görülüyor ki

Daha önce onunki gibi bir aletle karşılaşmadığımı fark ettim. Benim tam bir ucube olduğumu düşünüyordu. Kıkırdama dürtüsü beni tekrar vuruyor, ama onu geri boğmayı başarıyorum.

Kafamın içindeki ses, bugün çok fazla boğulduğumu söylüyor ve sadece bir öksürük beni histerik bir eğlence homurtusu vermekten kurtarıyor. Beni uyarmıştı.

Dikkatli parmaklarımla artık kıvrılmamış olan "fırfır" a dokunuyor ve onu inceliyorum. Sanki sünnet derisi piston tipi bir mühür oluşturmak için uzamış ve şimdi bile yavaşça geri çekiliyor. Dilimi ağzımın çatısında gezdiriyorum, boğazıma boşalırken lanet çenemi nasıl çatlattığını düşünüyorum. Rem'eb keşfime tepki veriyor, ben onu öğrenirken üzerinde küçük ürpertiler dolaşıyor. Şerefine, elimi tekrar mastürbasyon yapmak için kullanmaya çalışmıyor, sadece memnuniyetimi keşfetmeme izin veriyor. Parmağımı aletin başına sürüyorum ve sanki ileri doğru itip bir kez daha boşalmaya çalışıyormuş gibi tekrar şişiyor.

Tanrım, ben de sahildeki diğer uzaylılar gibi ekipmanında "ekstralar" olmadığı için hayal kırıklığına uğramıştım. Varsaymamın karşılığı bu işte. Elimi indirdim ve yüzündeki endişeli ifadeden nefret ederek ona baktım.

Aletini işaret ediyorum. "Benim geldiğim yerde erkeklerin böyle sıkleri yok."

"Daha önce hiç penis gördün mü?" diye soruyor, sözlerimi tahmin ederek.

Bir şekilde suratımı asmamayı başarıyorum. "Bir ya da iki kez. Bu şekilde değil." Tekrar yerine oturmakta olan firfırına dokunuyorum. "*Bu* çok yeni."

"Ben sizin erkeklerinizden farklıyım," diye tahmin ediyor ve ifadesi gergin kalıyor. "Bu kötü bir şey mi? Bu yüzden mi tam olarak rezonansa giremedik?"

Kendini kötü hissetmesini istemiyorum. Başımı sallıyorum ve tekrar vücuduna doğru ilerleyerek yanağına bir öpücük konduruyorum. "Hiçbiri kötü değil. Sadece varsaymıştım ve varsaymak hakkında ne derler bilirsin."

"Keşke seni anlayabilseydim, Tia."

Yanağını tekrar öpüyorum ve gülümseyerek "teşekkür ederim" anlamında çeneme dokunuyorum. Bu bizim evrensel "İyisin" işaretimiz olmaya başladı.

Bunu yaptığım an gülümsüyor.

Bölüm

On sekiz

TIA

Nazik, aralıksız bir dokunuşla **uyandım**. Bu Rem'eb. "Tia, uyan. Takip ediliyoruz."

Şemsiye hayallerinden sıyrılarak irkildim ve dik oturdum. "Takip edildin mi?"

Arkamızdaki tünellere bir göz atıyor ve ben yataktan kalkar kalkmaz yatağı yuvarlıyor. "Takip edileceğimizi biliyordum ama bu kadar çabuk olacağını düşünmemiştim. Acele etmeliyiz."

Küçük kampımızı topladıktan sonra büyük çantasını sırtına atıyor. Sonra bir an düşünüyor ve tekrar geri çekiyor.

"Her şey yolunda mı?" Ayak parmaklarımı oynatarak soruyorum. Ayakkabısız seyahat ettiğim için ayaklarımın tabanı ağrıyor ama yapacak bir şey yok. "Çantan çok mu ağır?"

Rem'eb çantasından bir şey çıkarır. "Eğer bizi yakalarlarsa, senin önden gitmeni istiyorum." Bana bir kemer uzattı. "Bunu tak."

Yapıyorum ve daha belime dolanmadan, ona mantar uyku tozundan keseler takıyor. Onlardan üç tane alıyorum ve sonra bana dar, uzun bir kumaş tüpe benzeyen bir şey uzatıyor, içinden birkaç garip çubuk çıkıyor ve ipler birbirine dolanıyor. "Oklar mı?"

Kayışı başımın üzerinden geçirip tüpü sırtıma yerleştiriyor. "Bu senin istediğin dokuma tezgahı. Ne olursa olsun sende bir tane olduğundan emin olmak istedim."

Oh.

Bu kadar tatlı olduğu için ağlayacak gibi hissediyorum. Rem'eb bunun benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve işte bana bir dokuma tezgahı aldı ve ona ne olursa olsun uzaklaşmamı istiyor. Yüzündeki ifade çok ciddi ve eminim ki halkı onu yakaladığında hiç de mutlu olmayacaklar.

Kalbim acıyor. Geri dönecek çünkü kendini sorumlu hissediyor. Benden vazgeçecek - rezonanstan vazgeçecek - çünkü onlara karşı bir görev duygusu hissediyor. Onun adanmışlığına hayran olsam da, aynı zamanda hayal kırıklığına uğradım. Peki ya ben ne olacağım? Neden beni seçmiyor?

Neden kimse önce beni seçmiyor? Neden biri ya da bir şey her zaman benden daha önemli?

Böyle düşünmek bile bencilce geliyor, çünkü onun halkının iyiliğini istediğini biliyorum. Yine de geçmişimden yaralar taşıyorum. Bu bana ailemi çok fazla hatırlatıyor. Annem çok aranan bir savunma avukatıydı, babam ise Kongre ile yakın çalışan bir lobiciydi. Elbette benimle ilgilenmelerini istiyordum ama onlar dünyayı değiştirmek için geç saatlere kadar çalışırken ben yemek odasında tek başıma yemek yemekten nasıl şik yet edebilirdim? Onlar dünyayı daha iyi bir yer haline getirmeye çalışırken? Onlardan benimle zaman geçirmelerini istemeyi düşünmek bile bencilce geliyordu. İlgi kırıntıları için yalvarmak, bir sorun olduğum için Croatoan'a g nderilmeme çok benziyor. O geçmiş yaralar hâlâ duruyor. Kahretsin, onlar benim şimdiki zamanımın da yaraları, çünkü R'jaal ve benim dışımda herkes yankılanmış gibi görünüyor.

Ve R'jaal görünüşe göre esaret altında başka birini bulmuş. Ben de buldum sayılır ama o kendi halkını bana tercih ediyor.

Evet, her şey acıtıyor ve dokuma tezgahının hediyesi bana, eğer beni seçerse birlikte mutlu olabileceğimizi kanıtlıyor. Her zaman hayalini kurduğum hayata ve aileye sahip olabilirdik. Harika bir eş olurdu, düşünceli ve şefkatli ve boğazım özlemle düğümleniyor.

Bu dünya neden bu kadar adaletsiz?

Çok sevdiği dokuma tezgâhını omzuma yerleştiriyor ve sonra yüzümü okşuyor. "Hızlı hareket etmeliyiz. Sana  nden koşmanı söylersem, bunu yapmalısın. Anladın mı?"

Başımı sallıyorum, gözyaşlarımı geri kırıyorum. Göğsümdeki "inşa" hissi bugün her zamankinden daha güçlü. Sanki göğsümde patlamaya hazırlanan bir baloncuk varmış gibi hissediyorum.

Rem'eb beni öpüyor ve sonra koşmaya başlıyoruz. Beni birbiri ardına dolambaçlı tünellerden geçirirken ellerimi sıkıca kavıyor. Tek düşünebildiğim bunun adil olmadığı. Onu tam bulmuşken kaybediyor olmam. Beni yeraltı labirentinde yönlendirirken, başka bir gruba rastlayana kadar bu bencilliğe karşı savaşıyorum.

Bu R'jaal.

İlk rahatlamam kısa sürede şaşkınlığa dönüşüyor. Sağlıklı ve hayatımda hiç görmediğim tuhaf sarışın bir insan kadınla ilgileniyor. R'jaal'ın yanında Rem'eb'in köyünden birkaç ata daha var ve hepimiz çabucak tanıştık. Gezgin Set'nef, kardeşi En Hızlı Tal'nef ve Görevli Noj'me adında çekici, heyecanlı bir kadın atayla tanışıyorum. Herkes çok kibar ve bizimle karşılaştıkları için çok şaşkınlar.

R'jaal hemen liderliği ele alıyor ve durumu bana açıklıyor. Ona ve Rosalind'e (garip sarışın) kaçmaları için yardım ediyorlar ve ataları Icehome'un sahil topluluğuna katılmayı planlıyor.

Geri dönmek isteyen sadece Rem'eb, ironik çünkü kalmasını istediğim tek kişi o. Ve R'jaal insan kadını öpüp dokunurken, rezonansın sancıları içinde kaybolurken, o korkunç adaletsizlik hissi karnımda yanmaya devam ediyor.

Rem'eb kararından vazgeçirilemez. Dehşete düşmüş görünüyor, evet, ama gitme zamanının geldiğine karar verdiğinde fikrini değiştirmeyeceğini söyleyebilirim. Görev benden daha önemli.

Siktir et hepsini.

Gitmesine izin vermek yerine, kafasına vurdum.

Bu işe yaramadığında, yüzüne mantar tozu üflerim ve bu onu dümdüz eder. Diğerleri bunu kamu yararı için yaptığımı düşünsün. Rem'eb nereye gittiğimizi kimseye söylemesin diye grubumuzu 'kurtardığımı' düşünsünler. İşin aslını biliyorum - bunu bencil olduğum için yapıyorum. Çünkü onunla rezonans istiyorum. Onu yanımda istiyorum. Icehome'a benimle dönmesini istiyorum.

Ben de esir alabilirim.

Bölüm On dokuz

TIA

Grubumuz meyve mağarasından çıkıp karların içine doğru kaçarken Rem'eb'in bana attığı ihanete uğramış, incinmiş bakışları **görmezden geliyorum**. Kaçmak için mücadele ediyor, bu yüzden adamlar onu bağlayıp bizimle birlikte sürüklüyorlar ve suçluluk duygum her geçen dakika daha da artıyor. Yine de başka seçeneğimiz yok.

Rem'eb benimle gelmeli, çünkü birbirimize uyum sağlayacağımızı biliyorum.

Biliyorum işte.

Hem ben hem de tuhaf sarışın Rosalind, asi grubumuzu giydirmeye yardım ediyoruz. Üç "Ata" ile ilk kez tanışıyorum. Gri renkli ve kasvetli bir ifadeye sahip olan Gezgin Set'nef var. Küçük kardeşi Hızlı Tal'nef zayıf bir yapıya sahip ve yüzünde endişeli bir ifade var. Bir de gümüşü bir yelesi ve parlak gözleri olan Görevli Noj'me var. Yabancılarla tanıştığı için heyecanlı görünüyor, yüzünde heyecanlı bir gülümseme var. Yine de birbirimizi tanımak için vaktimiz yok. Yapılması gereken ayakkabılar, ayarlanması gereken sargılar ve güdülmesi gereken insanlar var. Noj'me her şeyden o kadar etkileniyor ki yanlışıyla uzaklaşıp duruyor. Set'nef her şeye bakmak için duraksıyor. Zavallı Rosalind benimkine yapışmadığı zamanlarda R'jaal'ın yanına yapışıyor.

Eminim bu hepsi için çok fazla. Bu yüzden lider olmak için elimden geleni yapıyorum. İnsanların üstlerinin örtülü olduğundan ve hiçbir uzuvlarının donmayacağından emin oluyorum.

R'jaal ihtiyacımız olan malzemelerle dolu bir sonraki avcı mağarasını bulmak için ileride keşif yaparken, onlara kalın kar yığınları arasında dolaşmamalarını öğretiyorum. Mağaraya vardığımızda Rosalind'e nasıl ateş yakılacağını göstermeye karar veriyorum. Soğuğa, kasvetli güneş ışığına, sert rüzgara o kadar alışmışım ki artık hiçbirisi bana rahatsız edici gelmiyor. Ama ataların (ve zavallı Rosalind'in) şok olmuş yüz ifadelerinden anlaşılıyor ki Not-Hoth'u kabullenmek çok zor.

Stacy'nin Croatoan'da benim için yaptığı gibi ben de onlar için bir rehber olabilirim; sabırlı, yardımsever ve pratik.

Mağaraya doluşuyoruz, atalarımız titriyor ve ödünç aldıkları kürklere sarılıyorlar. Hava bana oldukça güzel geliyor ama ben bile bunun meyve mağarasının ılık iç kısmından ve Rem'eb'in halkının tünellerinin durgun sıcaklığından aşırı bir sıcaklık düşüşü olduğunu kabul ediyorum. R'jaal tatlı su bulmak için dışarı çıkıyor ve ben de mağaranın arka tarafında yuvadaki yavru kuşlar gibi toplanmış olan diğerlerine bir göz atıyorum ve sorumluluğu almam gerektiğine karar veriyorum.

"Noj'me," diye başlıyorum, dört kolu ve gümüşü yelesi olan zayıf, sevimli genç uzaylı kadını işaret ederek. "Mağaranın arkasındaki malzemeleri karıştır ve kürkleri ara. Rulo yapılmış olacaklar. Herkes için yatak yapalım."

Noj'me sa-khui uzaylı dilinin bir kısmını konuşabiliyor, bu yüzden telaffuzumun bozuk olduğunu bilmeme rağmen onların kelimelerini kullanıyorum. "Deriler... yataklar için," diye yavaşça tekrarlıyor, anladığından emin olmak için. "Bizim için, değil mi?"

"Evet," diye kabul ediyorum ve Set'nef ile Tal'nefi işaret ediyorum.

"Anlat onlara."

"Ben söylerim!" Bana gülümsüyor, belli ki macerasını seviyor. Açıklamak için kardeşlere döndüğünde, onu duymazdan geliyorum ve Rosalind'e dönüyorum.

Yüzündeki ifade en az diğerleri kadar kaybolmuş ve sanırım buz gezegeninin bu kadar soğuk olacağı hakkında hiçbir fikri yoktu. Yine de R'jaal muhtemelen buranın bir buz gezegeni olduğundan bahsetmemiştir. Onun için burası sadece kendi gezegeni. Yüzündeki o geyik bakışını tanıyorum ve ona yardım etmek istiyorum.

Gülümsüyorum ve duvardan sarkan yangın fitillerini çekiyorum. Gemiden kurtarılan metal parçalarının içinde bol miktarda magnezyum var, bu yüzden onları ateş yakmak için kullanıyoruz ve artık hemen hemen her mağarada buna benzer bir şey var. Ben de uzun bir süre boynuma bir tane taktım, ancak pek avcı olmadığım için ateşleyiciye ihtiyaç duyacağım bir yerde asla bulunmayacağımı düşünerek bıraktım. Ha. Şaka yaptım. Çırpıcıları ona uzattım. "Hiç ateş yaktın mı, Rosalind?"

Gözleri kocaman ve başını sallıyor.

"Tamam, artık burada olduğuna göre ilk öğrenmek isteyeceğin şeylerden biri bu. Çoğunlukla soğuğa alışacaksın ama ateş sadece ısınmak için değil, pek çok şey için kullanışlıdır. Pratik yapabilmen için bir ara sana bir vurucu alacağız ama şimdilik mağaradakini kullanacağız. Bir ateşleyici ve bir yuva çıra isteyeceksin."

"Forvet. Tinder. Anladım." Rosalind'in sesi titrek ama giderek güçleniyor.

Güzel. Belki R'jaal ve ben onu meşgul edersek, burada sıkışıp kaldığını anladığında depresyona girmez. Burada mahsur kalmanın acısını yaşarken kendimi mümkün olduğunca çok uzaylı erkekle öpüşmeye verdim ama sanırım bu onun için bir seçenek olmayacak.

Erkekleri öpmeyi düşünmek bana Rem'eb'i düşündürüyor. Ona dönüp bakıyorum, Tal'nef'in ayaklarının dibinde elleri arkadan bağlı oturuyor. Bugün onu Tal'nef taşıdı çünkü Rem'eb'in mağaralara geri dönmeyeceğine güvenemedik ve şu anda kızgın olması gerektiğini biliyorum.

Ben olsaydım, onu kaçırdığım için şu anda kendime çok kızgın olurum.

Gözlerimiz buluştu ve bana kızgın, ihanete uğramış bir bakış attı. Bana yardım etmeye çalışıyordu ve ben onu esir aldım. Kızgın olmasını tamamen anlıyorum. Bir noktada, birkaç dakika yalnız kalacağız - ve belki de dil çipi takıldığında konuşabileceğiz - ve bunu neden yaptığımı anlayacak. Şimdilik bana sessizce bakıyor, iplerin arasında dönüp duruyor. Uzun, kabarık kuyruğu taş zemine sertçe çarpıyor, sinirli.

Ve üzgün hissediyorum. Acı bir hayal kırıklığına uğradım çünkü benimle kalmak istemesini sağlayacak kadar çekici değilim. Kafamın içindeki o korkunç ses *başka ne var ki diyor*.

Gözlerimi Rem'eb'den kaçırıyorum çünkü özür bile dileyemiyorum. Yaptığım şey için üzgün değilim. Sadece aramızdaki flört bittiği için üzgünüm.

"Gidip onunla konuşmak ister misin?" Rosalind fısıldar.

Başımı sallıyorum, çünkü söyleyecek çok şey var ve aramızda yeterince ortak kelime yok. "Sadece ateş üzerinde çalışalım."

R'jaal geri döner, doldurma ve Giriş. ve Mağara, ve Rosalind onu görünce hemen canlanır, yanakları pembeleşir.

Nedense bu beni rahatsız ediyor. "Tamam," diyorum dikkatini bir kez daha çekmek için biraz daha yüksek sesle. "Buralarda bir kese olacak ve içinde

İçinde kurutulmuş deniz otu var ve çıra olarak işe yarıyor. Küçük bir yuva yapmak istiyoruz-"

Ve durakladım.

Göğsüm garip hissediyor. Hissettiğim o garip baloncuk da patlamış gibi ve damarlarıma sıcaklık yayılıyor. Sıcaklık ve nabzımın ağır, sabit bir şekilde atması bunu takip ediyor.

THUD. THUD. THUD.

Kalbim göğsümde çarpıyor, nabzım da onunla birlikte atıyor. Sonra, nabzım üç özel yerde odaklanıyor gibi görünüyor - meme uçlarım ve doğrudan uyluklarımın arasında. Sistemimi dolduran uyarılma karşısında şok olmuş bir halde Rem'eb'e bakıyorum.

Gözlerimiz buluştu.

Tanrım, yelesi dağınık ve suratı asık olsa bile çok iyi görünüyor. Bir elimi göğsüme koyuyorum, khui'min şarkısının vuruşunu hissediyorum, ama asıl yapmak istediğim şey ona doğru sürünmek ve onu öpmek. Her tarafını yalayacağım. Bacaklarımı kucağına kaydırmak ve onun tuhaf ama bir o kadar da çekici şemsiye aletini vücuduma yerleştirmek ve açıldığında nasıl bir his verdiğini görmek...

İşte bu. Beklediğimiz şey buydu. Başından beri hissettiğimiz şey.

Omuzları çöküyor ve bakışlarımı kırarak benimkiyle yüksek sesle yankılanan göğsüne bakıyor. "Beni çözebilirsin," diyor yenilmiş bir ifadeyle. "Onu terk etmeyeceğim."

Onu engelledim. Bunun planının bir parçası olduğunu şimdi anlıyorum. Aramızda bir rezonans bekliyordu. Bunca zamandır ikimiz de bir şeyler hissediyorduk. Ama Rem'eb halkını terk etmek istemedi, bu yüzden beni götürüyor. Rezonanstan önce, çok geç olmadan benden kurtulmak istedi. Onun gözünde asıl bir şey yaptığından eminim, ama kendimi yeniden istenmeyen biri gibi hissediyorum ve bu canımı acıtıyor.

Rezonans hayatımın en mutlu anı olmalıydı ama bunun yerine çeşitli şeyler hissediyorum: kızgınlık, incinme, acı ve haklılık.

R'jaal bana bakıyor ve kararımı görmek için bekliyor.

"Yapın. Bir noktada ona güvenmek zorundayız," diyorum.

Set'nef R'jaal'a bakıyor ve o başını sallayıp bir hareket yaptığında yeni eşimin bağlarını çözüyor. Rem'eb ellerini önüne doğru çekip bileklerini ovuşturuyor, yankılanan şarkıyla zonklarken bile bakışları bana dönüyor. Benimki o kadar yüksek ki kulaklarımda davul çalıyor gibi hissediyorum ve hem Rem'eb'in kemiklerinin üzerine atlamak hem de duygularımı incittiği için yanağına bir tokat atmak istiyorum.

Rem'eb ayağa kalkarken ben ateş çukurunun yanında çömelmiş, sopalarımı sıkıca kavramış bir halde kalıyorum. Ayağa kalkıyor, geriniyor ve sonra yanıma gelip bana elini uzatıyor.

Çocukça davranıp elini tokatlayarak uzaklaştırmanın bir anlamı yok. Bunu ben istedim. *İstedim*. Hâlâ da *istiyorum*. Sadece bu konuda birazcık mutlu olmasını istedim, hepsi bu. Ama bir yetişkin gibi davranmalıyım. Bu yüzden başımı salladım, sopaları Rosalind'e uzattım ve ayağa kalktım. "Rem'eb'le konuştuktan sonra ateş dersimize devam edeceğiz." Dönüp zarifçe elimi onunkinin içine koyuyorum. "Dışarı çıkalım mı?"

Bana baktı ve sonra başını çevirdi. "Görevli Noj'me, çeviri yapmak için bizimle gel."

Harika. Çünkü şu anda ihtiyacım olan şey bu, ben azgınlıktan kıvranırken başka birinin bize bakması. Her an daha da zorlaşsa da gülümsemeye devam ediyorum.

Mağaradan çıkıyoruz ve serin hava yüzüme çarpıyor, rahatlamış gibi hissediyorum. Karın içine adım attığımızda hem Noj'me'nin hem de Rem'eb'in soğuktan nefes nefese kaldıklarını ve irkildiklerini fark ediyorum. Elbette yanlarında kürklü sargılar getirmemişler ve güneş battığında sıcaklık daha da düşüyor. Rem'eb'in bacakları çıplak, eteği ve sandaletleri bu tür bir hava için iyi değil. Başımı sallayarak yakındaki bir kayanın üzerine birlikte oturmalarını işaret ediyorum. "Burada bekleyin, ben kürk getireyim."

Noj'me'nin tercümesini duymadan oradan ayrılıyorum ve geri döndüğümde ikisi de oturmuş, ayakları karların dışındaki kayaya dikkatlice tünemiş durumda. Yanımda birkaç battaniye getirmiştım ve hemen birini Rem'eb'in omuzlarına, diğerini de bacaklarına sarıyorum. Onunla ilgilenmeme şaşırmış görünüyor, sanki ona bakmak isteyeceğim hiç aklına gelmemiş gibi.

Sanırım kafasına vurduktan sonra bunu hak ettim.

Noj'me'yi de kundakladıktan sonra bir adım geri çekilip yeterince örtülü ve sıcak olduklarından emin oluyorum. "Bir süre sonra soğuğa alışacaksınız," diye onları rahatlatıyorum ve ikisine de baş parmağımla onay veriyorum. "Sonunda kendinizi çok iyi hissedeceksiniz."

Acımasız sezon başlayana kadar, ama o köprüyü oraya vardığımızda geçeceğiz.

Sonra kollarımı kavuşturup onlara bakıyorum ve ne söyleyeceğimi düşünmeye çalışıyorum. Üzgün hissetmediğim halde onu kaçırdığım için özür mü dilemeliyim? Keşke hiç yankılanmasaydık mı deseydim? Çünkü ben öyle hissetmiyorum. Bu durumdan memnunum.

an. Sevindim. İçimde kırık dökük bir Şey yok. Vücudum sadece doğru adamı bekliyordu.

Ve her Şey yolunda olmadığı halde yolundaymış gibi davranmaktan yoruldum. Bu yüzden kollarımı kavuşturup çenemi kaldırıyorum. "Dürüst olacağım, eğer benden bir özür bekliyorsan, bir süre daha bekleyeceksin."

Bölüm Yirmi

REM'EB

Dışarı çıkarken **Tia** battaniyeleri benim ve Noj'me'nin etrafına sarıyor. Hava karanlık ve inanılmaz bir şekilde rüzgâr öncekinden daha da soğuk. Yukarısı tuhaf, soğuk, açık ve sonsuz, hava sürekli yüzüme çarpıyor. Aşağıdan gelen sıcacık sıcaklık gitmiş ve burası tenime değdiğinde eriyen beyaz tüylerle kaplanmış.

Buz, Noj'me bana daha önce söylemişti. Donmuş su. Dilimle biraz tadına baktım ve öyle görünüyordu. Yukarının soğuk olduğunu ve dünyanın soğuk beyaz bir maddeyle kaplı olduğunu biliyordum ama bunun su olduğunu fark etmemiştim. Dahası, üzerimizde bir mağara tavanı yokken gökten nasıl düştüğünü de bilmiyorum.

Ama şu anda bunların hiçbirinin önemi yok çünkü Tia'ya rezonansa giriyorum.

En çok umut ettiğim ve en çok korktuğum şey buydu. Artık birleştik. Artık halkımın bana ne kadar ihtiyacı olursa olsun, kendimi ondan kolayca ayıramıyorum. Ondandırılmayı düşünmek bile bana fiziksel acı veriyor, sanki khui'm sadece bu düşünceyle bile tutuklanıyor. Bağlarım çözüldüğü anda Tia'nın üzerine atlamak istedim. Yüzümü onun yumuşak tenine sürmek ve kalçalarının arasına girerek fırfırımı onun derinliklerinde açmak.

Elbette yapmıyorum. Kendimi kontrol ediyorum, ona dokunmamak için üşüyen tenimi ter kaplasa da. Kokusu önceden çok güzeldi-

Artık bağımlılık yapıyor. Tüm bu süre boyunca kalbim çarpıyor, khui'm şarkı söylüyor ve horozum dalgalanıyor. Fırçam açılmakla tehdit ediyor ve sertçe nefes alıyorum.

Tia'nın eski talibi yabancı R'jaal buna nasıl dayanıyor bilmiyorum. Artık bir khui'si olan sarı yeleli dışisinin üzerinde geziniyor, bu beni çok rahatlatıyor ama benim hissettiğim kadar telaşlı görünmüyorlar. Bunu saklamakta daha mı iyiler? Yoksa rezonans onları farklı mı etkiliyor? R'jaal'ın dışisinin yakın zamana kadar khui'si olmadığı için mi?

Rezonans en azından *benim* için çıldırtıcı.

Tia dışarıda konuşmayı önerdiğinde rahatladım.

Evet. Dışarıda. Birlikte yalnız kalabileceğimiz bir yere. Dondurucu karda bile ona dokunabileceğim ve onu örtebileceğim bir yer. Onu yere yatırabileceğim ve...

...ve Noj'me yorumlamak için bizimle geliyor.

Hiç bu kadar küçük bir sebepten dolayı başka birine bu kadar içerlememiştim.

Elbette bize katılması akıllıca olur. Tercümanlık yapacak. Yine de Tia'ya yapmak istediğim şeyler hiçbir kelime gerektirmiyor. Ağzımı tekrar onunkine bastırmak istiyorum. Dilinin benimkine karşı hareketini tatmak istiyorum. Beni nereye kabul edeceğini görmek için bacaklarının arasına dokunmak istiyorum. Daha önce zevk aldığı gibi bana sürtünmesini istiyorum, ama bu sefer ellerimin her yerde olmasını istiyorum, böylece onunla birlikte hissedebileyim.

Bir elimi gözlerime götürüyorum. Görevli Noj'me bizim yerimize konuşurken nasıl konsantre olabilirim ki?

Dışarı çıkıyoruz ve soğuk hava yüzümüze tokat gibi çarpıyor. Noj'me irkiliyor ve Tia garip, akıcı kelimeler mırıldanıyor ve mağaranın içine geri dönüyor, diğerleri de hareketli havanın dışında toplanıyor. Bir süre sonra kucağında yığınla kürkle geri dönüyor ve her birini etrafımıza sararak ısınmamızı sağlamak için büyük özen gösteriyor.

Bu noktada sikim tamamen sertleşti ve ona uzanmak istiyorum ama cesaret edemiyorum. Eğer yaparsam, tüm kontrolümü kaybedeceğim. Bu yüzden iki yumruğumu kürklerin altında sıkıp dişlerimi sıkıyorum ve yeni eşimi izliyorum, khui'm göğsümde zonkluyor.

Tia bir adım geri çekilip bana bakıyor, yüz ifadesi gururlu bir meydan okumaya dönüşüyor. "*Haimgonnabe awnest, ifurspecting han poloshee from may, yergonnabee waitinhawile.*"

Sözleri akıcı bir saçmalık. Yorumlaması için Noj'me'ye bakıyorum.

Noj'me bilge bir ses tonuyla, "Dürüst olacağını söylüyor ve özür diliyor," diyor.

Tia kekeliyor. "*Dafuk? Snotwutteye tatall diyor!*"

Kaşlarımı çatıyorum, çünkü Tia Noj'me'nin açıklamasından memnun görünmüyor. Başımı iki yana sallıyorum. "Neden bir özür dilemek gerekiyor? Bu bir rezonans. Böyle olacağını biliyorduk."

İki küçük eliyle el kol hareketleri yaparak yine bir dizi kelime sıralıyor. "*Haimnawtgonna palloshies fur hittinyew because yewbelonk wifmehanna dohithagain.*"

"Kafana tekrar vuracağını söylüyor," diye yorumluyor Noj'me. "Belki de bu onun türünün bir çiftleşme ritüelidir."

Tia saf bir hayal kırıklığı sesi çıkarıyor ve başını ellerinin arasına gömüyor. Derin, açıklayıcı bir nefes alıyor ve sonra önümde dizlerinin üzerine çöküyor. Önce bana, sonra kendine işaret ediyor. "*Daha az tri dis hagain. Bana güveniyorsun, Rem'eb.*"

"Senin ona ait olduğunu söylüyor."

Bunu el hareketlerinden anlayabiliyorum. İçimde hem suçluluk hem de özlem yükseliyor. "Bunu istemediğimi sanma, sevgili Tia'm. Bu başıma gelen en güzel şey. Ama halkımın bana ihtiyacı var. Ben Şef'in Yumruğu'yum ve görevim halkıma karşı. Onları terk edemem, özellikle de köyümüz zor durumdayken. Anlıyor musun?"

İfadesi düşüyor ve ellerimi soğuk ellerinin arasına alıp tekrar konuşuyor.

"Neden onu seçmediğini, ilk onu seçtiğini bilmek istiyor." Noj'me bana sitem dolu bir bakış attı. "Bırak da insanlarımız kendi savaşlarını kendileri halletsin. Onlar aptal gibi davranmaya kararlıysa kimseyi kurtaramazsınız."

Aptallar var ama ben Cas'zor ve kardeşini de düşünüyorum. Bir eşten başka bir şey istemeyen So'ran'ı ve sadece eşiyile birlikte olmak isteyen Wa'duk'u düşünüyorum. Eşine üç kız vermiş ve hiçbirini görmemiş olan Yalnız Am'ar'ı. Yalnız evinde, ateşin başında tek başına ölümü bekleyen babamı. Onların da bana ihtiyacı var. "Lütfen benden seçim yapmamı istemeyin."

Daha fazla kelime söylüyor, hepsi de sert.

Noj'me'nin sesi yorum yaparken sitem dolu. "Eğer önce onu seçmezsen, o seni kendine aşık edecek."

Ve Tia'nın gözleri ateş ve kararlılıkla dolu.

Güçlü olmaya ve halkıma dönmeye karar vermiş olsam da kalbim özlemle çarpıyor. Bunu benim için zorlaştıracak ve hain khui'm bu fikri çok seviyor. Düşüncesi bile bedenimi ağrıtıyor.

Kendimi ona meydan okurken buldum. "Söyleyeceğin hiçbir şey halkıma sırtımı dönmeme neden olamaz."

Noj'me alaycı bir ses çıkarır. "Sana *kelimelerle* kur yapmayı planladığını sanmıyorum, Yumruk Rem'eb."

Öyle bile olsa. Güçlü olmalıyım. Kararlı. Tia'nın eğlenen gözlerine bakıyorum ve yüz ifademi sabit tutuyorum. "Geri dönmek zorunda olmam seni daha az istediğim anlamına gelmez."

Tia öne doğru ilerleyerek aramızdaki mesafeyi kapatıyor. Yüzümü ellerinin arasına alıp bana bakıyor, gözleri duygu dolu. Sonra Noj'me'ye dönüyor. "*Kinnwi haffa momint.*"

Noj'me ayağa kalkıyor, kucağından kürkler dökülüyor. "Ben içeri dönüyorum. Dışarısı çok soğuk ve ikinizin çiftleşmesini izlemek istemiyorum. Bazı şeylerin tercüme ihtiyacı yoktur."

Bu konuda hemfikiriz. Tia dans eden gözlerle beni izliyor, başparmakları yüzümü çevreleyen çene kürkü tutamlarını okşuyor. Khuilerimiz neşeye o kadar yüksek sesle şarkı söylüyor ki sanki tüm dünya şarkılarla doluymuş gibi hissediyorum. Hayatım buna bağlı olsa bile buradan kıpırdayamazdım.

"Rem'eb," diye fısıldıyor Tia, eğilip dudaklarını hafifçe dudaklarıma değdiriyor. Ağzında bir gülümseme beliriyor ve ona bakmak bile hoşuma gidiyor. Onun benim olduğunu bilmek... yankılanmanın yok olması ne kadar sürerse sürsün. Sonra onu terk etmeliyim ve bu düşünce içimi parçalıyor. bıçak gibi.

Yüzümü öne doğru çekip göğüslerine doğru sürüklüyor ve ben inleyerek kollarımı ona doluyorum. Tia soğukla savaşmak için kalın bir deri tabakasıyla kaplı, boynundan dizine kadar onu saran bir vücut sargısı var ve bu yüzden onun güzelliğini bakışlarıma açamıyorum. Göğüslerinin ucundaki, çok hassas olduğu anlaşılan o nefis kahverengi tepeleri ısıramıyorum.

Tia anlayamadığım başka kelimeler mırıldanıyor ama şu anda kelimelerin bir önemi yok. Bir elimi böğründe gezdiriyorum, çenemi göğüslerinin kabarıklıklarına sürterken bile giysinin içinden arka tarafını okşuyorum. "Benim güzelim."

Boğazında bir zevk sesi mırıldanıyor ve eli kucağımdaki kürklerin altına giriyor. Tia hemen sikime gidiyor, giysilerin arasından okşuyor. Doğrudan bir dokunuş olmasa da, bunu tüm vücudumda hissediyorum ve firfırlarımın kabarmasına neden oluyor.

Tia başımı çeviriyor ve küçük dişleriyle kulağımı ısırarak nefesimi kesiyor. Sanki beni tam burada tatmin etmeye karar vermiş gibi.

kucağıma sürünecek ve böylece çiftleşebileceğiz. Bu düşünce beni inletiyor ve kalçalarımı onun eline doğru sallayarak bana dokunmaya devam etmesi için onu cesaretlendiriyorum. "Benim eşim. Benim mükemmel, sevimli eşim."

Ağzını benimkine yaklaştırıyor, eliyle giysilerimin arasından sikimin çıkıntısına bastırıyor. Sonra burnumun ucunu öpüyor.

Ve düzelir. Gülümser.

Ve mağaraya geri döndü. Ben gülüyorum.

Tia bana cesaretini gösteriyor. Artık benim tutsağım olmadığını ve benim ya da khui'min iradesine boyun eğmeyeceğini gösteriyor. Bu aramızda bir oyun olacak - kimin istediğini önce alacağını görmek için bir itme ve çekme. Ona kafayı takana kadar benimle uğraşmayı planlıyor.

Etkilendim.

Dürüst olmak gerekirse, bir dışiden ne bekleyeceğimi bilmiyordum. Onları sadece, rezonansın gerçekleşmesi çok uzun sürdüğünde bir eşle kısa bir süre kalmasına izin verildiğinde bir anlığına görmüştüm. Elbette Görevli Noj'me'yi de gördüm ama o köyde değil Kahin'le birlikte yaşıyor. Tia'nın etrafında olmak bana onun da herhangi bir erkek kadar zeki ve cesur olduğunu öğretti. Ne istediğini biliyor ve onu elde etmek için bir planı var.

Ona olan saygım her geçen gün artıyor.

Gerçekten, eğer bu aramızda bir savaş olarsa, o zaman bunu dört gözle bekliyorum. Eğer Tia, pes etmeden önce sonsuza kadar onun yanında kalacağımı ilan etmem için beni kızdırmayı planlıyorsa... Kendimden son derece keyif alacağım.

Ayrıca güzel eşimi baştan çıkarmayı da planlayacağım. Ben herhangi bir vaatte bulunmadan önce teslim olursa, rezonansı gerçekleştirebiliriz ve o zaman halkıma dönmekte özgür olurum. Bu özel savaşı kazanma düşüncesinden hoşlanmıyorum ama kazanmalıyım. Eğer işler asilere ve babama kalırsa, hiç kimse için daha iyiye gitmeyecek. Babamın bana yanında ihtiyacı var ve halkımızı daha fazla parçalamadan önce mantığın sesi olmalıyım.

Tia'nın okşamalarına boyun eğmem. Tadını çıkar, evet. Teslim ol, hayır.

Ağır bir iç çekişle, ağrıyan sikimi ayarlıyorum. Yakın zamanda rezonans tatmini olmayacak. Böylesi daha iyi. Her homurtumuzu dinleyen bir mağara dolusu insan varken eşime sahip çıkmak istemiyorum. Yalnız kalmaya ihtiyacımız var. Birbirimizin aklını başına getirmek için zamana ihtiyacımız var.

Onu baştan çıkarıp beni istemesini sağlamak için zamana ihtiyacım var.

Bu yüzden beklemeliyim. Rezonansa girmek için bu kadar bekledim.
Tia'yı talep etmeden önce birkaç gün daha bekleyebilirim.

Aletimdeki ağrı bana bunun çok ama *çok* zor olacağını söylüyor.
uzun birkaç gün.

Bölüm

Yirmi Bir

TIA

Birkaç gün sonra

"Aman Tanrım. Geri dönmüşsün!" Angie bana sarılmak için koşturuyor, bir yandan da yürümeye yeni başlayan bir çocuğu kucağına alıyor. Glory annesinin bacağına tutunmuş, başparmağını emiyor ve biz kucaklaşırken bana kararsız bir bakış atıyor. "Çok endişelendim! Hepimiz endişelendik!"

"Kaçarken yardım aldık," diye Angie'yi rahatlatıyorum, geri dönüşümüze şaşırmış ve memnun olmuş bir halde.

Dehşet dolu bir ses çıkarıyor. "Kaçmak mı? Neyden kaçmak?"

Bir başkası yanımdan geçerken sırtıma cesaret verici bir şaplak atıyor. Strong-Arm'dan biri. Hah. Bu bir hafta önce Croatoan'dan döndüğüm zamana hiç benzemiyor. O zaman ejderhanın sırtından inmiş, kendimi dramatik bir şekilde I'rec'in kollarına atmıştım (çünkü iyi bir girişi severim) ama az önce başka birinin eşini öptüğümü fark ettim.

Berbat. Kabus gibi.

Ama bu sefer farklı. Bu sefer herkes bana sarıldı. Beni ve R'jaal'ı geri dönmüş olarak gördükleri için çok rahatladılar ve atalardan birkaçını yanımızda getirmiş olmamız bile onları o kadar rahatsız etmedi - Görevlioj'me, En Hızlı Tal'nef, Gezgin Set'nef ve grubun arkasında duran ve bana yankılanan zavallı, tatlı Yumruk Rem'eb.

Arka planda kükreyen okyanusa ve hatta tepesinde parlayan güneşe hayret ederken bile göğsü benim için şarkı söylüyor.

Deri ve kürk giyen Icehome ailelerinden oluşan kabile etrafımızı sararken Angie beni tekrar sıkıca sarıyor. Daha önce benimle nadiren konuşan insanlar tarafından omzum sıvazlanıp eve hoş geldin deniyor ve herkesin sağ salim döndüğümüz için rahatladığı belli oluyor. "Herkes çok endişeliydi," diyor Angie tekrar. "Ve *daha fazla* insanı geri getirdiğinizi düşününce! Başka klonlar da mı var?"

Kucağından çekiliyorum. "*Daha fazla* klon mu?"

"Oh, evet. Çok uzun zaman oldu," diyor Angie gülümseyerek. Bir an sonra sahildeki en yakın arkadaşım Nadine tarafından kenara itiliyor.

Nadine ciyaklıyor ve bana uzun uzun sarılıyor, gülüyor ve onun heyecanına kapılmamak mümkün değil. "Yemin ederim iyiyim," diyerek onu rahatlatıyorum. Yine de özlenmek iyi hissettiriyor. Birkaç hafta önce geri döndüğümde böyle bir karşılama almadığıma eminim. O zaman herkes beni nasıl karşılayacağını bilmiyordu. Ama bunu düşünmemeye çalışıyorum. Yüzüme parlak bir gülümseme yerleştiriyorum. "Bu klonlar da neyin nesi? Daha fazla klon mu?"

Nadine yüzünü buruşturur. "Kızım. Nereden başlıyoruz?"

"Başlangıçta," diye şaka yapıyorum. "Klonlar mı? Daha fazla a'ani gibi mi?" Aklıma Nadine'in eşi Thrand ve onun "kardeşi" Vordis geliyor, her ikisi de uzaylı bir ırkın klonlarıydı.

"*İnsan* klonları gibi," diye düzeltiyor Nadine ve onun yanında Angie başını sallıyor. Nadine yüzümü inceleyerek devam ediyor: "Klon olan bir grup insan ve birkaç gladyatör eklentisi daha ele geçirdik. Mardok'un eski bir arkadaşı onları bıraktı ve siz ortadan kaybolduğunuz sırada bulundular."

Kimseye sormadan daha fazla yabancıyı mı bıraktık? Bizimle yaşamaları için yabancıları kapımıza mı bıraktılar? En azından bu, daha önce hiç görmediğim Rosalind'in gizemini açıklıyor. "Tanrım, Niri bunu yapmamalıydı."

"Oh, kibar ol," diyor Angie. "Gidecek başka yerleri yoktu."

"İyi davranıyorum," diye itiraz ediyorum. "Bu bizim için olduğu kadar onlar için de haksızlık."

Bir grup yabancıyı üzerimize salıp onları benimsememizi bekleyemezsiniz."

Tabii bunu söylerken bile Rem'eb'i ve onun burada bizimle yaşamasını nasıl istediğimi düşünüyorum... Ona bakıyorum. Bakışlarımla karşılaşüyor ve çenesi gerilmiş bir halde hızla başka tarafa bakıyor. Sanırım onun kızgınlığını hak ediyorum ama bu canımı acıtıyor.

Nadine gülerek, "Bilmiyorum, bu gezegende yaptığımız şey biraz da bu," diyor. "İnsanlar geliyor ve onlara nasıl hayatta kalacaklarını öğretip ailelerimize kabul ediyoruz."

Haklı. Belki de pek hoş karşılanmadığım için hassasımdır.

Yüzüme bir gülümseme iliştiriyorum, çünkü başka kimsenin aynı fikirde olacağından emin değilim. Birlikte mahsur kaldığım insanların arasında kendimi yabancı gibi hissettiğimi itiraf etsem, bana hayal gördüğümü, deli olduğumu, beni sevdiklerini söylerlerdi...

Ama gönderilen tek kişi bendim. Etrafım gülen yüzlerle çevriliyken bile kendimi biraz istenmeyen ve bu gerçeğe içerlemiş hissetmemek zor.

Nadine saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor ve buklelerimin dağınıklığına bakarak dudak büküyor. "Seni çok yormuşlar gibi görünüyorsun. Sana iyi davrandılar mı? Bu yeni gelenlere güvenebilir miyiz?"

"Bu yüklü bir soru ve muhtemelen beraberinde bir hikâye de gerekiyor," diyorum ve onun benimle uğraşmasına izin veriyorum. "Ama onlara güvenip güvenemeyeceğimize gelince? Eğer şu anda bizimle sahildeyseler, onlara güvenebiliriz."

"Bu ilginç bir cevap ve artık mutlu sonla bittiğini bildiğim bu hikâye hakkında daha fazla şey duymak için sabırsızlanıyorum." Nadine bana gülümsüyor ve başını eğiyor. "Flor ve ben seni muhtemelen daha sonra diğer yeni gelenlerle tanıştıracacağız, ama şimdilik neden gelip bizimle ateşin yanında oturmuyorsun?"

"Oh, evet!" Angie bana yürümeye başlayan çocuğunu uzatmaya çalışıyor. "Şu anda yemek yapıyor olmalıydım! Hepinizin ortaya çıktığını görünce dikkatim dağıldı. Violet'i bir dakikalığına alabilir misin?"

Normalde kucağıma almayı çok istediğim bebeğin görüntüsü bile beni biraz panikletiyor. Rem'eb'e bakıyorum ve hemen khiu'm yüksek sesle şarkı söylemeye başlıyor, sanki rezonans sancıları içinde olduğumuzu hatırlıyor gibi. Bunca zamandır şarkı söylüyordu ama herkes birbirinin üzerine konuştuğu için duymak da imkânsızdı.

Şu ana kadar. Nadine'in gözleri büyür ve Angie nefesini tutarak bebeğini kendine doğru çeker.

Göğsümü ovuşturuyorum ve arkadaşlarıma buruk bir gülümseme veriyorum. "Başka biriyle oturmalıyım. Tüm bunlar onun için çok zor olacak. Daha önce hiç yeryüzüne çıkmamıştı."

"Hangisi?" Angie, R'jaal ve Rosalind'in hemen arkasında kümelenen ataları tarayarak soruyor.

Kalmak istemeyen kişi, diye bağırmak istiyorum ama bu uzun süre doğru olmayacak. Onun benimle kalmak istemesini sağlayacağım. İçten içe acı çeksem bile, yaralı ve hüzünlü olmanın bir faydası olmaz. "Onun adı Rem'eb. Yumruk Rem'eb."

Nadine, "Buradayken Rem'eb Dostça El Sıkışma'yı yapsa iyi olur," diye uyarıyor.

"Bu sadece bir isim," diyorum onu savunarak. Khui'm daha da yüksek sesle mırıldanıyor ve içimdeki muhtaçlık hissi büyüyor. "Bana karşı nazik ve koruyucu olmaktan başka bir şey yapmadı."

"Ben de seni koruyorum," diyor Nadine, yüzüme araştıran bir bakış atarak. Sonra bana tekrar sarılıyor. "Ama devam et. Rezonansın nasıl bir şey olduğunu biliyorum. Bunu bir sır olarak mı saklamalıyız?"

"Bunu bir sır olarak saklamanın mümkün olduğunu sanmıyorum," diye itiraf ediyorum. "En iyisi herkese söyleyeyim. Daha sonra gelip konuşmak için seni bulacağım, söz veriyorum."

Nadine başını sallar ve Angie ile bakışır. İçimden bir ses Rem'eb ve benim bu gece çok fazla dedikodunun kaynağı olacağımızı söylüyor ama bu beklenen bir şey. Arkadaşlarımdan ayrılıp insan grubunun arasından geçiyorum, hepsi beni durdurup sağ salim döndüğümüz için ne kadar rahatladıklarını, Taters'la tanışıp tanışmadığımı, Flor'la erkeğimi çaldığı için mi hâlâ konuşmadığımı ve ataların ne tür bir uzaylı olduğunu biliyor muyum? Herkes ailevi bir şekilde meraklı ama ben uzaklaştıkça Rem'eb daha da huzursuz görünüyor. Set'nef'in yanında grubun kenarlarında kalıyor. Set'nef kalabalığın içinde olmaktan rahatsız görünüyor. Rem'eb sadece bunalmış görünüyor. Sanki gerçek olduklarına inanmıyormuş gibi etrafına bakmaya devam ediyor. Anlıyorum. Uzaydaki bir buz gezegeninde mahsur kaldığımın farkına ilk vardığımda gerçekten çok zorlanmışım.

Böylece Bek ve Elly'yle (daha çok Bek'le) yaptığım konuşmadan sıyrılmayı başardım ve Rem'eb'in yanına gittim. Set'nef bana rahatlamış bir bakış attı ve yaklaştığım anda sanki Rem'eb'i terk etmemek için geride kalıyormuş gibi çekip gitti. Yeni eşimle yalnız kaldım ve ben yaklaştıkça khuilerimiz daha yüksek sesle şarkı söylüyor. Bu büyüleyici bir duygu, biz birbirimize yaklaştıkça göğsümde yükselen o yoğun uğultu.

Rem'eb'e elimi uzatıyorum ve birden sanki tüm sahil birlikte hareket etmemizi izliyormuş gibi hissediyorum, bu an o kadar yoğun ki.

Elimi tutuyor ve bana katılmak için bir adım öne çıkmak yerine elimi çekiştirerek beni kendine doğru çekiyor. Küçük bir şaşkınlık çığlığı atıyorum ve düşüyorum

göğsüne yasladım. Kolları beni sarıyor ve sonra sıcak, koruyucu bir kucaklamayla sarılıyorum. Rem'eb eğilip saçlarımı kenara itiyor ve kulağıma fısıldıyor.

"Büyük altın canavara karşı güvende miyiz?"

Bir kıkırdamayı engellemek için dudağımı ısırıyorum. Ashtar ortaya çıktığında Rem'eb'in çok olduğunu söylemek çok hafif kalır. Ashtar'ın hem bir ejderha hem de bir insan olduğunu iki kez açıkladım ama Rem'eb onun değiştiğini görmediği için bunun tam olarak kaydedildiğini sanmıyorum. Ashtar bizi avladıktan sonra ortaya çıktığında hepsi panikledi. Rem'eb bu yüzden mi sahilde bu kadar tedirgin görünüyor? Gökyüzü ardına kadar açık olduğu ve başka bir ejderhanın üzerimize çullanabileceğini düşündüğü için mi?

"Her şey yolunda," diye onu rahatlatıyorum. "Burada güvendesin." Çeneme dokunuyorum ve sonra ona baş parmağımı kaldırıyorum, öğrendiği bir başka işaret de "her şey yolunda" anlamına geliyor.

Dört elinden birini kaldırıyor ve bana da bir başparmak işareti yapıyor.

"Aç mısın? Yemek yiyelim mi?" Bir el hareketiyle yemek yiyormuş gibi yapıyorum ve o da başını sallıyor. Sessizleşti, benim Rem'eb'im. Onu ateşin yanına götürüyorum, elini sıkıca tutuyorum. O da bir elini omzumda tutuyor ve üzerimde gezinmesi hem sahiplenici hem de çok hoş bir his. Belki tuhaf biriyim ama bana her zaman bu kadar yakın olmak istemesi hoşuma gidiyor.

Angie'nin bize uzattığı iki kase yemeği alıyoruz ve yemek için grubun kenarlarına doğru ilerliyoruz. Flor grubun ortasına geçip ateşin yanında grubun merkezinde bulunan R'jaal ve Rosalind'e tüm "tatları" ve "yenileri" tanıtmaya başlarken biz kaselerimizden bir yudum alıp sessizce dinliyoruz. Zavallı Rosalind tamamen bunalmış görünüyor ama R'jaal'in göğsü kabarmış ve kadınıyla gurur duyuyor. Aferin ona.

Flor'un kadınlardan birinin elinden tutup onu grubun önünde tanıtmasını izliyorum. Duygularımı gözden geçirirken, I'rec'le rezonansa girdiği için ona hâlâ kızgın olup olmadığını merak ediyorum. Belki sadece iki hafta oldu ama o andan bu yana milyonlarca yıl geçmiş gibi geliyor. Gerçekten de günlerdir I'rec'i ya da onun yeni rezonans eşini düşünmedim. Yani hayır, artık onlar için üzülmiyorum, sadece bir araya gelmelerinin bu kadar kolay olmasını kıskanıyorum. Sadece rezonans, bum, hikayenin sonu. Drama yok, herkes mutlu.

Güzel olmalı.

Flor ilgiyi ve şakaları seviyor ve Dawn adında birini tanıtırken kalabalığı güldürdüğünde hiç şaşırmadım. Flor kendini sevdirmekte her zaman iyidir ve *neredeyse* Rem'eb kadar şokta görünen yeni klonlara hoş geldin demek için harika bir kişidir. Muhtemelen bir noktada kendimi onlara tanıtmalıyım.

Ama şu anda tek düşünebildiğim Rem'eb ve tüm bunların ne kadar bunaltıcı olduğu. Yeni bir dünya, yeni bir hava ve her türden yeni insan. Yeşil bir kertenkele gibi derisi ve uzun, kalın bir kuyruğu olan yeni gelenlerden birine bakıyor ve eli omzumda sıkılıyor. Muhtemelen tüm bunları sindirmek için zamana ihtiyacı var ve ateşin etrafında ne kadar uzun süre takılırsak, muhtemelen her şey bir anda "çok fazla" gibi görünecek.

Güvecini bitirdiğinde su tulumumu kapıyorum ve Rem'eb'e benimle gelmesini işaret ediyorum. Eli omzumdan hiç ayrılmıyor ve bir başka kahkaha dalgası sahilde yankılanırken gruptan uzaklaşıyoruz. Muhtemelen kaybolduğumuzu fark edecekler ama yankılandığımız için kimse bizi durdurmaya çalışmayacak.

Onu kulübelerin oluşturduğu labirentin içinden geçirirken, kıyının ilerisinde yeni gelenlere ev yapmak için inşa edilen birkaç yeni yer olduğunu fark ettim. Umarım kimse benim kişisel kulübemi işgal etmiyordur, R'jaal ve Uzun Boynuz'un geri kalanıyla meyve mağarasına gitmeden hemen önce I'rec'in bana verdiği kulübeyi. I'rec onu rezonansa girmemiz umuduyla inşa etmişti ama onun yerine Flor'la çiftleştiğinde, Flor başkası için inşa edilmiş bir evde yaşamak istemedi. Onu suçladığımı söyleyemem ama kendime ait diyebileceğim bir yerim olduğu için de son derece memnunum.

Ona bakarak kulübeyi işaret ediyorum. "Bunun benim olması gerekiyordu." Gölge Kedi Klanı'nın küçük konutlarının ortasında duruyor ama umurumda değil. Hepsini yeterince seviyorum. "Beni takip edin."

Platformun üzerine çıkıp gizlilik perdesini kapıdan uzaklaştırdığımda, perdeden biraz kum sallanıyor. Eşyalarımın ayrıldığımdan beri bozulmamış olduğunu görmekten mutluyum, yatağım da son yaptığım gibi. Ateş çukuru soğuk, ama bu yeterince kolay bir çözüm. Rem'eb'e oturmasını işaret ediyorum ve sonra ateşi yakmaya başlıyorum.

Yine de oturmuyor. Ateşimi yakmak için bir gübre keki kırarken onu izliyorum. Kulübenin içinde dolaşıyor, eşyalarım ve duvarlara dokunuyor. Bu onların insanların mükemmel taş işçiliği değil. Kulübeler, kumlu harç ve deniz kabuğu karışımlarıyla bir arada tutulan, tuğla görevi gören ham kayalarla yapılmış. Duvarlar bir metreye kadar yükseliyor, sonra bir kiremit

Su geçirmez derilerden oluşan piramit bir çatı ve tepede bir duman deliği oluşturuyor. Zemin birkaç yıl önce, şimdi yok olmuş olan adadan bir selle gelen dalgaların sürüklediği odunlardan oluşuyor ve kulübenin ortasındaki taşla kaplı açık bir çukur da ateş yakma ve pişirme ocağı olarak kullanılıyor. Belki de tüm bunların kendi halkına kıyasla ilkel olduğunu düşünüyordur. Bu bize karşı bir başka saldırı.

"Dünya'da gerçekten seçkin bir teknolojiye sahip olduğumuzu belirtmemin bir yararı olacağını sanmıyorum," diyorum ateş çukuruma yakıt doldurmayı bitirip yanımda tuttuğum çıraya uzanırken. "Buraya daha gelişmiş şeyler getirmeye çalıştık ama avcı ve toplayıcı bir toplumla böyle bir sıçrama yapmak zor. Çoğuna güvenmiyorlar ve burada olanları düzeltemezken bilgisayarlara güvenmenin bir anlamı yok, değil mi? Yani hepimiz *mağara ayısı klanı*yız. Çoğu zaman akışına bırakıyorsunuz ama bazen evde sahip olduğumuz şeyleri özlüyorum. Kahve gibi. Ve jilet gibi. Ve filmler. Ve... burada saçmalıyorum ve sen neden bahsettiğimi anlamayacaksın."

"Bu çok sıra dışı," diyor Rem'eb, döşemeye sabitlenmiş ve tavan desteklerine kadar uzanan kalın örgülü bir ipe dokunarak. "Çok fazla deri var. Bizim tünellerimizde böyle bir şey yok. Ve sizin evlerinizin üstünde de var."

"Üzerine kar yağmasın diye, evet." Ona alaycı bir gülümseme veriyorum ve bir kıvılcım elde edene kadar grevcilere vuruyorum. Bebek alevi haline gelene kadar üzerine üflüyorum ve sonra onu küçük tüy parçalarıyla besliyorum. "Sanırım aşağıda böyle bir sorunun yok."

"Burası güzel bir yer... Sert hava olmadan."

Ona bir bakış attım. "Sert hava mı?"

Yüzüne çarpıp saçlarını geriye savurduğunu taklit ediyor.

Benden bir kıkırdama kaçıyor. "Bu *rüzgar*. Ve evet, burada oldukça şiddetli ve soğuk."

"Weeeend," diye tekrarlıyor İngilizce. "Bundan pek hoşlanmıyorum. Yüzümü acıtıyor."

Artık bu konuda bir şeyler yapabilirim. Ateşi yaktıktan sonra ellerimi durulayıp bir havluya siliyorum ve ayağa kalkıyorum. "Doğru kadını bulmuşsun, çünkü ben losyonlara bayılırım." Ellerimi onun üzerine koyup kürklerinin üzerine oturtuyorum, sonra Aehako'nun benim için yaptığı oyma kemik kutuyu karıştırıyorum. Yapboz gibi birbirine geçirilmiş ve oyulmuş kemik parçalarından yapılmış ve banyo malzemelerimi içinde saklıyorum. Küçük bir kemik

Üstünde kalın deri bir 'mantar' olan kapta en sevdiğim ev yapımı losyonum var ve gülümseyerek ona gösteriyorum. "Al bakalım."

Rem'eb onu benden alıp kokluyor ve sonra bana dikkatle bakıyor. "Ben... bunu yiyecek miyim?"

Gülüyorum. "Tamam, bu benim hatam. Biraz fincana benziyor, değil mi?" Ondan alıyorum ve parmaklarımı yapışkan, bitki kokulu losyona batırıyorum. "Cildinin yumuşak kalmasını sağlamak için çünkü rüzgâr seni kesinlikle kurutacak."

Burnunun ucuna biraz vuruyorum ve o geri çekilince benimkine de biraz sürüyorum.

Gözleri kısıldı. "Giymek için mi?"

Başımı tekrar sallıyorum ve elmacık kemiklerime biraz daha sürdükten sonra yüzüne bir kat daha sürmek için hareket ediyorum. Parmak uçlarımla ovalayarak tüm cildine yayıyorum. Kıllı bir uzaylıya göre oldukça yumuşak ve dokunulması bir cildi var. Yüzünü losyonlamayı bitirdikten sonra ellerini tutup onlara da losyon sürüyorum. "Yumuşak. Cildini yumuşak tutmak için."

"Yumuşak," diye mırıldanıyor, telaffuzu en iyi ihtimalle dalgalı olsa da. Sonra uzanıp koluma dokunuyor ve bir parmağını tenimde gezdiriyor. "Yumuşak Tia."

Meme uçlarım diken diken oldu. Bekle, onu baştan çıkaran ben olmalıydım. Gözlerimiz buluşuyor ve onunki sıvı bir sıcaklıkla doluyor ve yüzünde bir gülümseme var. "Beni ters köşeye mi yatırıyorsun?" diye soruyorum. "Çünkü flört oyununda en iyisi benim."

Losyondan kayganlaşmış ellerimi kendi elleriyle okşamaya devam ediyor ve bir diğeri uzanıp çenemi okşuyor. "Yumuşak."

Kısıtlı İngilizce kelime dağarcığı olan bir adam için bu kelimelerle tehlikeli.

Yine de her şeyi kontrol eden kişi olmak istiyorum. Rezonansın kaderimizde birbirimizin olduğu anlamına geldiğini biliyorum ama bir patlamadan daha fazlasına ihtiyacım var. Benimle kalacağına dair yemin etmesini istiyorum. Bu yüzden *beni* baştan çıkarmasına izin veremem.

Bu irade savaşını kazanmalıyım.

Gırtlaktan gelen küçük bir zevk mırıltısıyla ağzını kendi ağzımla kapatıyorum. Her öpüşü bir öncekinden daha iyi görünüyor. İçgüdüsel olarak ağzını benimkiyle nasıl birleştireceğini, dilini nasıl kullanacağını, dudaklarını nasıl hareket ettireceğini biliyor gibi görünüyor. Sanki benim için yaratılmış ve khuilerimizin de aynı şeyi düşündüğünü fark etmek kalbimi delip geçen bir acıya neden oluyor.

Acı çekecek zaman yok, kendime hatırlatıyorum. Şimdi baştan çıkar, sonra ağla.

Bu yüzden en cilveli gülümsememi takınıyorum ve soğuğa ilk kaçtığımızda avcı mağaralarından birinde onun için dikiğim derme çatma tuniğin yakasını çekiştiriyorum. Kolayca parçalanıyor, kürkler koca bedeninden düşüyor ve güçlü, inanılmaz geniş gövdesini gözlerimin önüne seriyor. Boncuklu kolyesi giysisinin altından tenine doğru sarkıyor ve uzun dişine parmak ucumla hafifçe vurduktan sonra parmak ucumu doğrudan göğüs ucuna götürüp onunla oynuyorum.

"Güzel vücuduna bakmayalı çok uzun zaman oldu, Tia," diye mırıldanıyor Rem'eb, giysilerimi çekiştirerek. "Ben de seni soyabilecek miyim?"

Doğru, çünkü beni göğüs bandı ve kısa etekle görmeye alışkın, normalde sadece nemli, aşırı sıcak meyve mağarası atmosferine yaptığım gezilerde giydiğim kıyafetler. Muhtemelen üzerimi örten derilerle oyuncak ayıya benzediğimi düşünüyordur. Beni bir hediye gibi açabilir... istediğimi yaptıktan sonra.

Benimle kalmasını sağlamak için onu baştan çıkardığımı unutmamalıyım. Bu benim zevkimle ilgili değil. Bu, beni ve doğacak çocuğumuzu terk etme düşüncesine katlanamaması için kendimi ona karşı dayanılmaz kılmakla ilgili.

Bölüm Yirmi İki

TIA

Benimkine erişmesine izin vermek yerine Rem'eb'in kıyafetlerine yapıştı. Bir elini tuniğimin bağcıklarına koyduğunda, sıcak, ıslak bir öpücük ve bolca dille dikkatini dağıtıyorum. Kıyafetlerini açıp parmak uçlarımla ve sıyırarak dokunuşlarımla onu kızdırıyorum. "Yetki bende."

"Tia," diyor Rem'eb adımı bir duaymışçasına soluyarak. "Benim Tia'm. Benim güzel, güzel yabancıım."

"Yabancı olamayız," diye fısıldıyorum öpücükler arasında. "Birbirimizle rezonansa giriyoruz."

Cesaretle aletini tekrar okşuyorum ve ona vücudumuzun bazı kısımlarının hiç de yabancı olmadığını hatırlatıyorum. Onun şemsiye sikini çok yakından tanıdığımı.

Dokunduğumda boğuk bir ses çıkarıyor, başı geriye düşüyor. Kendini o anın içinde bu kadar çabuk kaybetmesine, ona her dokunduğumda sanki hiç bu kadar iyi bir şey hissetmemiş gibi tepki vermesine bayılıyorum. Tüm okşamalarımın istendiğini bilmek çok baş döndürücü bir his... Daha önce buradayken, sahilde adalılarla flört ederken, bir kişiye ve sadece bir kişiye ait olmaya istekli olmadığım sürece kimse bir ya da iki öpücükten fazlasını istemedi. Bu sefer, bağlılık isteyen benim.

Tanrım, işler nasıl da değişti.

Bu düşünceleri bir kenara itiyorum ve onun yerine Rem'eb'i memnun etmeye odaklanıyorum. Onunla oynamak büyük bir zevk. Her şeyi ne kadar yoğun hissettiğini izlemek. Parmaklarımı oynatıyorum, sonra tozluklarını yerinde tutan deri kemerindeki büyük düğümü gevşetiyorum. En usta flörtçülerin becerisiyle kıyafetlerini bacaklarından aşağı kaydırıyorum ve bacakları açılıp aleti ortaya çıktığında bir parmağımı hafifçe aleti boyunca gezdiriyorum.

Başının etrafındaki "fırfır" sanki açılmayı bekliyormuş gibi titreşiyor. Yabancı şeylerle dolu bu gezegendeki en yabancı şey ama yine de tuhaf bir şekilde heyecanlanıyorum. Ağzımın içine doğru bastırırken nasıl hissettiğimi hatırlıyorum ve içimde nasıl hissettiğimi merak ediyorum.

Herhangi bir mahmuzdan daha iyi, bahse girmeye hazırım.

"Rem'eb'im," diyorum hafifçe ve aletin başını yalayarak fırfırının tekrar nabız atışını izliyorum.

Tekrar inleyerek bana uzanırken gözleri parlak ve yoğun. "Sana dokunmama izin ver," diyor. "Bu sefer boşaldığında, parmaklarımın etrafında hissetmek istiyorum."

Vücudum onun sözlerine tepki olarak kenetleniyor ama kontrolü elimde tutmam gerekiyor. Beni istemesini sağlamalıyım. Ona verdiğimden daha fazlasını istemesini sağlamalıyım. Bu yüzden sadece gülümsüyorum ve bir parmağımı şaftından aşağı doğru izlerken ve kesesini sıyrırken bile başını tekrar yalıyorum. "Henüz değil, benim muhteşem erkeğim."

Rem'eb nefesini içine çekiyor ve ben ona bakıp dilimi tekrar aletin başına değdiriyorum. Bu sefer açıldığında kazandığımı anlıyorum. Fırçası uzayıp Venüs sinek kapanı gibi bir şeyin etrafını sarmaya çalışırken başımı zar zor geri çekmeyi başarıyorum. Aletin başı geri çekiliyor, şişiyor ve sonra öne doğru fırlayarak tüm yükünü çeneme ve tuniğimin ön tarafına büyük, sıcak bir sıçrama halinde boşaltıyor.

Beni soymasına izin vermediğim için bu benim hatam.

Rem'eb geriye düşüyor, aleti titrerken ve fırfırları şişerken nefes nefese kalıyor. Parmağımı kenarında gezdirip keşfediyorum ve Rem'eb şeytani bir ses çıkarıyor, aleti tekrar fışkırıyor. "Tamam, demek hoşuna gitti. Not edildi."

Şu an dağınık olsam da mutluyum. Kendimi beğenmişim aslında. Onu boşalttım. Dünyasını sarstım. Birkaç gün sonra bana aşkını ilan edecek, içime girmeye ve beni hamile bırakmaya kararlı ve bunu yaptığında, sonunda malları almasına izin vereceğim. Tuniğimin kenarıyla yüzümü ve boynumu silip temizliyorum ve daha sonra temizlenmesi gerekeceği için her şeyi çıkarıyorum.

Rem'eb'in gözleri, göğüs bandıma ve taytıma kadar soyunmamı izlerken parlayan yarıklar gibi. "Beni döktürdün."

"Tabii ki yaptım." Ona tatlı tatlı gülümsedim. "Hoşuna gitti." "Rezonansa giriyoruz. İçine dökülmeliyim."

"Beni geride bırakacaksan olmaz." Göğüslerimi avuçluyorum ve ellerimi vücudumda gezdiriyorum. "Beni geride bırakırsan bunların hiçbirini alamazsın."

Gözlerini bana dikeyyor ve ben de bunun ne kadarını anladığını merak ediyorum. Muhtemelen "hayır" dememden ve kendime müstehcen bir şekilde dokunmamdan daha fazlasını değil. Yine de bu bir şey ifade eder.

Ama ben ben olduğum ve sabırsız olduğum için, bıçağı bükme zorundayım.

Elimi pantolonumun önünden aşağı kaydırıyorum ve klitorisimi arıyorum. Parmak uçlarımı kıvrımlarımın arasından geçiriyorum ve sırlıslıkla olduğuma şaşırıyorum. Yankılanıyorum ve az önce iri, seksi bir adamın benim dokunuşumla boşalmasını izledim. Tabii ki fena halde azmış durumdayım. Nefesimi biraz keserek klitorisimin başlığını ovuyorum, sıramı almaya kararlıyım.

"Böyle mi olması gerekiyor?" Rem'eb soruyor, sesinde bir hırıltı. "Kim kime dokunacak diye kavga mı edeceğiz?"

"Kavga etmiyorum." Nefes nefese kendime dokunmaya devam ediyorum. "Sadece harika vakit geçiriyorum."

Gözleri kısılıyor ve beni kendine doğru çekiyor. Bir anda yatağa uzandım ve pantolonumu kalçalarımın altına indirdi. Daha sert itiraz etmeliyim ama onun hızlı ve kesin hareketleri karşısında tahrik olmaktan nefesim kesiliyor. Elim kenara ittiğinde inliyorum.

Sonra eliyle *onun* yerine geçer.

Bir parmağını bedenime soktuğunda battaniyenin üzerinden eğilerek inliyorum.

"Ciddiydim," diyor, bakışları iki yana açılmış kalçalarımın arasında sabitlenmiş. "Parmaklarımın etrafında boşaldığını hissetmek istiyorum. Seninle birlikte o boşalmayı hissetmek istiyorum."

Onu itmek aklımın ucundan bile geçmiyor. Topuklarımı kürklere gömüyorum, ikinci bir parmağını içime sokarken kıvraniyorum ve klitorisime tekrar dokunduğumda, elimi kenara itiyor ve başka bir eli içime pompalarken klitorisimi çalıştırmak için bir elini kullanıyor.

O kadar sert ve hızlı boşalıyorum ki kendimi bile şok ediyorum. Doruk noktamın sıcak dalgaları içime hücum ediyor ve vücudumun, içimde derinlerde sahip olduğu parmakların etrafında kilitlendiğini ve onları sık tı tı tı hissedebiliyorum. Çıkardığım sesler

ama Rem'eb sürekli adımı mırıldanıyor ve bu beni daha çok boşaltıyor.

Doruğa ulaştığımda, tamamen tükenmişim ve hala iki parmağı içimdeydi, yüzünde kendini beğenmiş bir zafer ifadesiyle üzerime çıkarken yüzü bana yaklaşıyordu. "Şimdi ödeştik."

Homurdanıyorum ve yüzünü itiyorum. Buna kızmalıyım ama enerjimi toplayamıyorum. Ayrıca kendimi çok iyi hissediyorum. Khui'm göğsümde acımasızca uğulduyor ve parmakları hâlâ içimde ve tekrar boşalabileceğimi biliyorum. Ve muhtemelen yine. Böyle mi hissediyor? Bu doymuş ama gerçek olmayan duygu? "Sanırım bunu hak ettim."

Eğilip burnumun ucunu şefkatle öpüyor, parmakları bedenimden kayıp giderken bile beni mahrum bırakıyor. "Tia'm. Seninle kavga etmek istemiyorum ama bir tür anlaşmaya varmalıyız. Kimse rezonansı alt edemez."

"Bırak da deneyeyim," diyorum ona, yorgun bir şekilde. "Bir kız her zaman denemek zorundadır."

Rem'eb beni inceliyor ve bir öpücük daha veriyor, bu seferki dudaktan ve sonra yanımdaki kürklere uzanıyor. "Görevli Noj'me yanımızda olmadan gerçek bir konuşma yapamamaktan nefret ediyorum."

"Ben de öyle." Mardok ona bir çeviri çipi yerleştirebilirdi -eğer elimizde kaldıysa tabii- ama o Croatoan'a geri döndü. Bebekleri doğduktan sonra, eşi Farli tavsiye ve güvence için annesinin yanında olmak istedi ve onu kim suçlayabilir ki? Ama bu bana ya da sahilde dili konuşması gereken diğer yeni gelenlere yardımcı olmuyor. "Bir yolunu bulacağız. Bir şekilde."

"Bu da ne?" diyor, beni irkilterek.

Ona doğru baktım. "Hm?"

Tavanın tepesindeki duman deliğini işaret ediyor. "Orası simsiyah. Siyah ama ışık lekeleri var. Nedir bu? Donmuş su havada mı kalmış?"

"Yani... yıldızları mı?" Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Sınırlı kelime dağarcığımızla yıldızların ne olduğunu ve havada "sıkışıp kalmadıklarını" nasıl açıklayabilirim? Tıpkı geldiğim gezegen gibi bizden milyonlarca kilometre uzakta milyonlarca güneş olduklarını? Söyleyemem tabii ki. Bunun onun için bir anlam ifade etmesi için bir sürü kelime dağarcığına ihtiyacım var ve o zaman bile inançlarının buna hazır olacağından emin değilim. Çok fazla şey var. Oturup çeneme dokunuyorum

ve ona başparmağıyla onay vererek iyi olduğunu, bunun normal olduğunu söyledi. "Onlar yıldız. Yıldızlar."

"Yıldızlar," diye yankılanıyor. "Ve üzerimize düşmeyecekler mi?" "Düşmeyecekler, söz veriyorum." Bir başparmak daha.

Bakışları bana doğru kayıyor. Beni kendine doğru çekiyor, göğsüne sarıyor ve iki sağ kolunu vücuduma doluyor. Bu iyi hissettiriyor, ama bundan daha fazlası, kendini bir şeye demirlemeye ihtiyacı olduğunu hissediyorum. Bana karşı.

"Senin dünyanın benimkinden çok farklı," diye itiraf ediyor Rem'eb, bakışları yukarıdaki yıldızların görüntüsüne kilitlenmişken. "Çok açık ve tuhaf."

"Şaka yapıyorsun. Bu benim dünyam bile değil." Ama göğsünü okşuyorum çünkü anlıyorum. Uyum sağlamanın kraliçesi olmak zorunda kaldım, değil mi? Birbiri ardına garip yerlere savrulmanın nasıl bir his olduğunu biliyorum. "Bu sadece zaman alır. Seninle olacağım, söz veriyorum."

Ve sonra *çenemi* kapattım, çünkü sadece *izin verirse* onunla birlikte olacağım.

Ben.

"Burada, yüzeyde kendimi güçsüz hissediyorum," diye itiraf ediyor bana daha sıkı sarılarak.

"Bu gece dünya çok büyük ve ben onun küçük, önemsiz bir parçasıyım."

Bu duyguyu muhtemelen onun fark ettiğinden daha iyi anlıyorum. Kollarımı ona dolayarak başımı göğsüne yaslıyorum ve khii'sinin mırıltısını dinliyorum.

Bölüm

Yirmi Üç

REM'EB

Garip bir şekilde soğuk bir ortamda **uyandım**, sikim ağrıyor ve sertleşiyor, khui'min şarkısı göğsümde gümbürdüyordu. Fıfırım kabarmış ve açılmaya hazır. Yanımda sıcak bir vücut var, kıvrımları çok tatlı ve yüzüm sarmal bir yele kütlesine gömülü.

Tia.

Eşim. Benim rezonansım.

Saklayamadığım.

Bir iniltiyi bastırıyorum, kollarımı ona doluyor ve yapmamam gerektiğini bildiğim halde onu kendime daha sıkı çekiyorum. Bu yumuşak kürk battaniye yığınının kalkmalı ve Tia artık güvende olduğuna göre halkıma dönmeye hazırlanmalıyım. Rezonansı yakında bitireceğiz ve biter bitmez geri dönmeliyim. Tembellik etmeyi göze alamam.

Kendimi azarlarken bile onu kendime doğru daha sıkı çekiyorum, arka tarafını ön tarafıma doğru çekiyorum, sikimi ona doğru sokuyorum. Uykusunda yumuşak bir ses çıkarıyor, kalçaları benimkine karşı sallanıyor ve kalçalarını açıp içine girmemek için her şeyimi harcıyorum. İkimizin de belden aşağısı çıplak ve bu çok basit bir şey olurdu... ve ben ona ihanet ederdim. Çünkü Tia gözlerimin içine bakıp evet demek zorunda. Beni istediğini söylemeli. Öylece *alamam*.

Sırt üstü döndüm ve derin, sabit nefesler aldım. Duman deliğinden *yıldızlar* gitmiş, karanlık da öyle. Onun yerine tepemde bulanık bir gri var ve bu çok daha tanıdık görünüyor. Dün gece içimi dolduran şüpheler biraz olsun azalıyor.

Tia esniyor, bir kolunu başının üzerine uzatıyor ve yüzünde uyuklu bir gülümsemeyle dönüp bana bakıyor. "*Gmornin*."

Kıvrım kıvrım yelesi yüzüne vuruyor ve çok hoş bir şekilde dağınık görünüyor. Gülümsüyorum ve saçlarını alnından uzaklaştırıyorum. "Seni her gördüğümde çok güzel oluyorsun."

"*Fr dat choogetta mornin handee*," diyor bana, yüzünde şakacı bir ifadeyle. Eli sikime gidiyor ve o gülümserken ben bir nefes çekiyorum.

"Tia."

"*Sen harrd*," diye mırıldanıyor, parmakları sikimin üzerinde dans ederken bile beni öpmek için üzerime eğiliyor. "*Uzun sürmeyecek* ama."

Bu sefer fazla karşı koyamadım. Ben daha tam olarak uyanmadan yumruğunu sikimin başına doladı ve fırfırım dışarı fırladı, elini kavradı ve salıverilmemi sağarken onu emdi. Bana saçma sapan kelimeler mırıldanıyor, sonra beni öpüyor. Fırfırım elini bıraktığında ayağa kalkıyor ve bir kâseye çamurlu su doldurup cildini temizliyor.

Aynı zevki ona da tattırmak için ona uzanıyorum, ama o sadece başını sallıyor ve bana alaycı bir gülümseme veriyor. O zaman bu sabah kendini benden uzak tutacak. Belki de bu onun oyunudur - ben onun olacağıma yemin edene kadar kendini saklamak.

Mükemmel bir numara. Keşke ona istediğini verebilseydim. Yine de dönmek zorundayım. Şefin oğlu olarak başka seçeneğim yok. Halkımın onlara liderlik etmeme ihtiyacı var. Geride kalanlarımızı tamamen yok etmeden önce babama yol göstermeliyim. "Üzgünüm, Tia. İstedğin şeyi sana veremem."

Yüzü düşüyor ve bir an için o kadar üzgün ve incinmiş görünüyor ki bu beni yaralıyor. Ama sonra başını sallıyor ve yüzüne başka bir gülümseme yerleştirerek yeni kıyafetler giyiyor. Kürkleri bana fırlatarak benim de giyinmem gerektiğini işaret ediyor. Bir yandan da bana kelimeleri öğretmeye çalışıyor. Giydiğim tişört *çok-nik*. Kürklü *tayt*, *panntz*. Ayaklarıma *çiğneme*, omuzlarıma da *clowk* giydiriyor. Giyinip kuşandıktan sonra kulübeden dışarı çıkıyor ve sert soğuk havaya giriyoruz. Her çıkışımızda bu beni şaşırtmamalı. Ara sıra yukarıdaki mağaralarda bulundum ve tünellerin güvenliği dışındaki dünyanın soğuk olduğunu biliyorum.

Yine de her dışarı çıktığımda, hava yüzüme vurulmuş gibi hissediyorum. Havada işaretleyemediğim alçak, sabit bir uğultu var ve dumanlı bir mağaradaymışız gibi etrafımızda kalın, garip bir sis asılı duruyor... ama öyle olmadığımızı biliyorum. Burada tavan yok, bu da her şeyi daha da şaşırtıcı kılıyor.

Tia tepkimi fark ediyor ve kıkırdayarak beni kendine çekiyor. Paltomun arkasından garip bir kumaş kesesi çıkarıp başımdan aşağı çekebildiği kadar indiriyor, boynuzlarım araya girince cık cık ediyor. Kürkü sıcak tutması için boynuma dolayarak, "*Bir hat yapacağım,*" diyor. "*Anna skarff.*"

"Bu soğuk seni rahatsız etmiyor mu?" diye sordum. "Halkınız gerçekten de bu havada hiçbir şey yokmuş gibi eğleniyor mu?"

Sözlerime kıkırdıyor ve kendi ağır kürklerini göstererek başını sallıyor. Sonra dişisiyle birlikte yanından geçen bir erkeği işaret ediyor. Mavi tenli ve çok küçük boynuzları olan dört kollu yabancılardan biri. Üzerinde bir yelek ve tozluktan başka bir şey yok, yanındaki dişi ise Tia gibi ağır bir kürk giymiş.

Sonra altın tenli erkeğin tamamen çıplak bir şekilde durduğu ve gerindiği yolu işaret ediyor. Erkek esniyor ve uzaklaşmadan önce önce karnını, sonra da kığını kaşıyor.

Yaşlı amcalardan biri aptalca bir şey yaptığında diğerlerinin yaptığı gibi gözlerini eğlenerek deviren Tia'ya bakıyorum.

"Herkes için farklı o zaman?" Ben soruyorum.

Bir an düşündü ve sonra başını salladı. Sonra elimi tutup arkamızdaki kayalıkları işaret ediyor ve beni götürmesine izin veriyorum. Tia beni üzerinde bir tencere olan büyük bir ateşin yanında oturan bir grup insanın yanına götürüyor. Ateşten gelen sıcaklık soğuğu hafifletmeye yetmiyor ama sohbet eden ve yemek yiyen insan kümesinden amacın bu olmadığı anlaşılıyor. Burası bir yemek pişirme yeri, tıpkı bizim köydeki gibi bir toplanma yeri. Daha az iş ve daha az etle daha çok boğaz doyurulabileceği için mantıklı. Bana içinde balık ve garip köklerden oluşan sıcak bir güveç ve içmem için sıcak bir çay bulunan bir kâse veriliyor. Ateşin yanındaki büyük yassı bir taşın üzerinde birlikte oturuyoruz ama Tia diğerleriyle sohbet etmiyor. Yeterince arkadaş canlısı ama buraya sadece yemek için geldiği açık.

Yemek yerken diğerlerini izliyorum, toplantının etrafında koşuşturan kız ve erkek çocuklara dikkat ediyorum. Hastalık var mı diye onları da izliyorum ama herkes sağlıklı görünüyor, yanakları dinçlikle kızarmış. Kabile farklı görünen birçok kişiden oluşuyor gibi görünüyor. Bazıları aynı insanlardan

Tia gibi, diğerkleri ise geçmişte uyarıldığım mavi yabancılar. Bir de altın renkli olan var, daha önce gördüğümüz büyük altın canavarla bir ilgisi var. Ve pulları olan yeşil bir tane var.

Ne tür bir insan olduğunu ne de "Gren" dedikleri büyük gri erkeği biliyorum. Daha önce gördüğüm hiçbir şeye benzemiyor. Bazı yönlerden halkıma benziyor ama yine de çok ama çok farklı.

Burada kaç kişi olduklarını ben de merak ediyorum ama bunu sormak muhtemelen rahatsız edici olacaktır. Tia'ya sakın bir anda sormak daha iyi.

Yemeğimizi bitirip kaselerimizi ve fincanlarımızı yıkıyoruz ve Tia bir an için yemeği pişiren erkek ve dişiye teşekkür ediyor, sonra beni tekrar elimden tutup kulübesine geri götürüyor. Sivri uçlu, kısa ve kalın bir kemik çıkarıp bana uzatıyor, sonra da bir tane kendine alıyor.

Sonra beni kumlara ve güröl güröl akan sulara doğru yönlendiriyor. Kulübesinden çıktığımdan beri ilk kez onlara iyice bakabiliyorum. Evdeki yeraltı gölünün suları sakın ve durgun. Gün boyunca bir tencerenin dolması gibi aşağı yukarı hareket ediyorlar ama bu su gibi sürekli akıp gitmiyorlar. Tekrar tekrar kumlara doğru akıyor, sadece azalıyor ve geri çekiliyor ve sonra aynı hareketleri tekrarlıyor. Duyduğum sürekli kükremenin kaynağı bu.

Tıpkı soğuk gibi, suyun görüntüsü de bunaltıcı. Ufkun her iki yanında görebildiğim kadar uzanıyor ve dışarı baktığımda diğerk tarafı göremiyorum. "Bu ne kadar uzanıyor?" Şaşkınlıkla Tia'ya soruyorum. "Diğerk tarafı göremiyorum."

"*Verrafar*," diyor bana, eliyle işaret ederek ve görüş alanımızın çok ötesinde devam edip gittiğini göstererek. Hayatım boyunca hiç bu kadar çok su görmemiştim ve yine de yeraltı gölünde balık tutarak büyüdüm. Yine de bu... bu tamamen farklı.

Bir kez daha, yukarıdaki dünya ne kadar tuhaf olduğuyla beni şok ediyor.

Tia elimi tutup sıkarken yaşadığım şok yüzümden okunuyor olmalı. Çubuğu tutarken, çenesine vurulmasını taklit etmeye çalışıyor. "*Tamam*."

Başımı sallıyorum. Burada benimle birlikte ve içim rahatladı. İnsanları vahşi, sürekli hareket eden sulara bu kadar yakın yaşıyorsa, bu korkulacak bir şey değil. Bu onlar için bir besin kaynağı olmalı. O zaman sular tatlı mı, merak ediyorum. Çamurlu bir lapa gibi çalkalanıyorlar, büyük beyaz parçalar ve üzerlerini kaplayan garip soluk bir kum. Gökyüzünden düşen daha fazla donmuş su.

fark ettim. Bir dağ büyüklüğünde devasa bir parça uzaklarda, suların üzerinde süzülüyor ve ben ona hayranlıkla bakıyorum.

"*Issa ise-berg*," diyor. "Büyük buz."

Buz gökten düşen sudur ve ben onun ne dediğini anlıyorum. Gözlerim kocaman açılıyor ve ona inanamayarak bakıyorum. "*Bu* gökten mi düştü?"

Dudakları seğiriyor ve bir kıkırdamayla savaşıyor. "Hayır, hayır. İzle." Kumların üzerine çömeliyor, ben de onun yanına çömelip dikkat kesiliyorum. Tia bir avuç kum alıp yere bırakıyor. "Buz, evet?"

"Bu kum."

Yüzünü bana çevirdi. "Buz." Bir kez daha yere düşüyormuş gibi yaparak elini uzatıyor. "Buz." Sonra bir avuç daha alıyor ve bir noktaya döküyor. "Buz." Bir avuç daha, aynı noktanın üzerine. "Buz." Bunu iki avuçla daha tekrarladığında önünde küçük bir yığın oluşuyor.

Onu işaret ediyor. "Büyük buz." Sonra yüzen birini işaret ediyor. "Büyük buz."

Aaaah. "Yani gökten düşmedi. Bir yığından oluşuyor daha küçük parçalar?" Heyecanla başını salladığında başımı sallıyorum. "Bu oldukça büyük bir yığın."

Yaptığı anlaşma ifadesi çok sevimli.

Ona doğru eğildim. "Bizde buz yok, büyük ya da küçük."

Tia sendeleyerek kalbini tutuyor ve benimle alay ettiğini anlamam bir anımı alıyor. Az önce ona söylediğim çok açık şey karşısında şok olmuş gibi davranıyor.

Onun şakacılığını sevmeme rağmen alaycı bir şekilde bakıyorum. Bana bu kadar ciddi olmamam gerektiğini hatırlatıyor. "Etrafa bakabilir miyiz? Buzun ve harika suyunuzun daha fazlasını görmek istiyorum."

Bilenmiş kemik aleti havaya kaldırıyor ve bana sinsî bir bakış atıyor. "*Weer gonnagit lunsh*."

Tam olarak neyi kabul ettiğimi bilmesem de sopamı onaylarcasına havaya kaldırıyorum.

"*Gel* bakalım," diyor Tia gülerek ve beni sahile doğru sürüklüyor.

Keşfediyoruz. Uzun kumsal boyunca bir aşağı bir yukarı yürüyoruz ve yüksek kayalıkların önümüzü kapattığı en uç noktaya geldiğimizde dönüp köylerine bakıyoruz. Burası korunaklı, dağlar ve kayalıklar onu bir çift el gibi kavırıyor ve diğer tarafta deniz var. Bu manzaradan, neredeyse... rahat görünüyor.

Ayrıca yukarıdaki dünyanın ne kadar büyük olduğunu merak etmeme neden oluyor. Bu daha önce hiç düşündüğüm bir şey değildi, ama şimdi uçsuz bucaksızlığı endişe verici görünüyor. Belki de kendimi hayal ettiğim kadar cesur değilim, çünkü şu anda kendimi o kum tanelerinden biri gibi hissediyorum. Uçsuz bucaksız bir kaos denizinde önemsiz ve kaybolmuş.

Ama Tia yanımdan ayrılmıyor, takdir edeceğimi düşündüğü şeyleri işaret ediyor. Sert ve narin olan ve dalgalı sulara yıkanan *deniz kabukları* denilen şeyleri topluyoruz. Birçoğu kırık ve bazılarının içleri çok güzel, yanardöner. Özellikle büyük bir tane bulduğumuzda, Tia onu alıyor ve çantasına dolduruyor.

Bana suyun içilebilir olmadığını gösterdi. Tatlı, temiz su yerine tuz ve daha fazla tuz tadı var. Yüzümü buruşturup tükürüyorum, Tia'yı çok eğlendiriyorum. "*Balık sidiği*," diye katılıyor. "*Çok fazla balık sidiği*."

Kampınızı çevreleyen bu kadar büyük bir suya sahip olmak ve hiçbirini içmemek ne kadar garip. Bunu ona gösterdim ve o da omuz silkti.

Sonra bana engin suların sahip olduğu şeyleri gösteriyor. "*Krahb*" adı verilen, dalgaların içinde ve dışında, kumların üzerinde dolaşan sert küçük yaratıklar buluyoruz. İçinde balıkların sıkışıp kaldığı daha küçük bir havuz ve "*midye*" adını verdiği, kemiğiyle koparıp torbaya koyduğu koyu renkli bir kabuk kümesi buluyoruz. Sonra bana kumları kazmam için yerler gösteriyor. Pürüzsüz kumların arasında nerede küçük bir delik varsa, kemiğiyle kazıyor ve daha büyük bir kabuk çıkıyor, bütün ve içinde garip, jöle benzeri bir sakın var.

"*Lunsh*," diyor bana yine mutlulukla.

"Yani yiyecek bol olduğu için burada kalıyorsunuz," diye düşünüyorum ve bu mantıklı geliyor. Sıcaklık bir bahçe mağarasını terk ettiğinde, içerideki tüm bitkiler ölür. İnsanlarımızın bağımlı olduğu mantarları ve yosunları yetiştirebileceklerini hayal bile edemiyorum. Onun halkı garip, tuzlu sulardan çıkan şeyleri yiyor.

Ve halkımın temizlediği meyve dolu mağara. Bunun farkına vardığım için huzursuzum. Bencillik ettik, çünkü Kin'far babama zehirini söyledi ve meyvelerin bizim olması gerektiğini söyledi.

Yürürken kumların altından daha fazla *lunsh* çıkarıyoruz ve bir süre sonra havanın ne kadar soğuk olduğunu unutuyorum. Güneş ışığı bulutların arasından süzülüyor, göz kamaştırıcı bir parlaklıkta, sonra su parlıyor ve çok güzel bir manzara. Bakmak için duruyorum ve kanatlı bir yaratık tepemde süzülüyor, gagasını yüzeye vurmak için suya dalıyor. Onu Tia'ya gösteriyorum.

Başını sallıyor. "*Ee eets fish.*" Ve koluyla ileri geri bir hareket yapıyor.

"Balık mı?" Heyecanlandım. "Bu sular da balık tutabiliyor musun?"

Tia genişçe gülümsüyor, benim coşkuyla eğleniyor. "Balık tutuyoruz. Gelin."

Kulübesine dönüyoruz ve hemen dışarıda botlarımızın üzerindeki kumları temizliyoruz. Sonra içeri girip istiridye ve midyeleri su dolu bir kaba koyuyor ve bir ağ ile kemiğe benzeyen ama kemik olmayan uzun, bükülebilir bir şeye bağlı misinaya benzeyen bir şey alıyor.

"*Fishinpole,*" dedi, bana uzatarak. "*Lessgo* balığı."

Bölüm

Yirmi Dört

TIA

Rem'eb'in balık tutmaktan duyduğu zevk aşikâr. Onunla aynı tür malzemeleri kullanıyoruz - oltamı gördüğünde sevinçle gülümsediğinde bu çok açık. Yapıldığı malzeme onu şaşırtmışa benziyor, ben de kafasının üstünde uzun, sağlam, içi boş bir kamış yetiştiren bir balıktan geldiğini açıklamaya çalışıyorum. Ya da ben açıklamaya çalışıyorum. Anlaşılmadığından eminim ama sonunda anlıyor ve atış yapabilmesi için suya daha uzak olan büyük kayalardan birine yerleşiyoruz. Kayaların kenarına kurulmasına yardım ediyorum ve renginin dalgalanmasını, ayaklarının altındaki kayayla aynı taş grisine dönüşmesini izliyorum. Bir an düşünüyor, neredeyse her santimini kaplayan kürklere bakıyor ve sonra rengi tekrar normal kırmızımsı altın tonuna dönüyor. "Sanırım kamufle olmama gerek yok."

"Sadece sen istersen," diye sesleniyorum ve büyük kayanın en ucunda arkama yaslanıyorum ki o atarken oltaya takılmayayım.

Bugün ilk kez kendi halinde görünüyor. Garip, kabarık yelesi yüzünün etrafında dalgalanıyor, yanakları soğuktan çatlamış ve burnunun ucu kızarmış. Ama yüzünde kocaman bir gülümseme ve daha önce olmayan bir özgüven var. Benim dünyamda kendini gerçekten yabancı hissediyor olmalı.

"Benim" dünyam. Ha. Bunun benim dünyam olacağından emin değilim
Ya ama
p.

Sabah oltasını atarken onu izledim ve bu örgüm üzerinde çalışmak için mükemmel bir zaman olabilirdi, ama onu kulübede bırakmıştım. Benim de üzerinde çalışmam gereken bir dokuma tezgâhım var ve kalbim sevgiyle sıkışıyor. Rem'eb beni götürürken bile o dokuma tezgâhının benim için ne kadar önemli olduğunu biliyordu ve mutlaka bir tane getirmişti. O çok iyi bir adam.

"Yanlış balık tutuyorsunuz," diye bağıyor iğrenç, cılız bir ses.

Dilimi ısırarak, küçük kız kardeşi Aayla ile birlikte duran Raashel'e bakıyorum. Sahildeki onca çocuk arasından Liz'in kızlarıyla baş başa kalmamız normal. Onlar da en az anneleri kadar meraklı ve otoriterler. "Rem'eb'in insanların balık tutma yöntemleri bizden farklı," diye karşılık veriyorum. "Bizi yalnız bırakın."

"Balık tutmayı öğrenmek istemiyor musun?" Raashel başını aşağıdan, kıyıdan bize doğru eğerek soruyor.

"Sorun değil."

"Ama hiçbir şey yakalayamazsınız."

Ses tonumu hoş tutmak için mücadele ederek tekrar "Sorun değil," diyorum.

"Balıkların kayalıklarda saklandığı yere batmasına izin vermek yerine oltasını sürekli geri çekiyor," diye devam ediyor Raashel, umursamaz bir şekilde. Ya da belki de haklı olma ihtiyacını iliklerine kadar hissettiği için bizi kızdırdığını umursamıyor. "Sana bir bobber lazım. Kullanması gereken renkli kemik nerede?"

"Annen nerede?" Karşılık veriyorum. "Sizin gözetim altında olmanız gerekmiyor mu?"

"Artık yetişkin sayılırız," diye devam ediyor Raashel ve bize katılmak için kayalara tırmanmaya başlıyor. "Ona nasıl yapıldığını göstermem gerekecek yoksa hiçbir şey yakalayamazsınız."

Rem'eb sopasını yere bırakıp kızlara yardım etmek için kaygan kayaların üzerinden dikkatlice ilerlediğinde çenemi sıkıyorum ve onlara gitmelerini söylemek dilimin ucuna geliyor. "Ziyaretçilerimiz mi var?" diye soruyor bana. "Kim bu gençler?"

Burukluğumu yutarak kızların bize katılmasına yardım etmesini izliyorum. Raashel onun uzattığı eli sanki hakkını alan bir prenses gibi tutuyor, Aayla ise sessiz. Genç kızın saçları Liz kadar sarı, atkuyruğu şeklinde ve Raashel Rem'eb'in balık tuttuğu yere doğru ilerlerken o da bana utangaç bir gülümsemeyle yanıma oturuyor.

"Size bu sulara nasıl balık tutulacağını göstereyim," diyor en sevdiği çokbilmiş ses tonuyla.

Rem'eb bana bakıyor.

Omuz silkiyorum ve kolumla "balık" hareketi yapıyorum. "Sana nasıl yapılacağını gösterecek." Genellikle ağ kullanırım ve balıkları gelgit havuzlarından alırım. İstiridye ve kabuklu deniz ürünlerini tercih ederim ama Rem'eb balık tutmayı seviyorsa, Raashel'in nerede yanlış yaptığımızı göstermesinden zarar gelmez sanırım. Babası ve annesiyle biraz balık tuttuğunu biliyorum, çünkü çocuklara ayak uydurmak ve onlar kadar avlanmak ve balık tutmak istiyor.

Eğer o da bir şey yakalayamazsa, en azından biz kibar yetişkinleriz.

Rem'eb oltayı ondan alan Raashel'e bakıyor. "Ufacık bir dişi!" Genç kıza bakarken yüzünde büyük bir mutluluk ifadesi beliriyor. "Benim için balık tutacak mı?"

"Hayır, sana nasıl *doğru* yapılacağını göstereceğim," diyor Raashel.

Homurdanıyorum.

Rem'eb gözlerini kırpıştırır, bu alışverişi anlamadığı bellidir. Ama Raashel'in oltadan uzun bir misina çıkarmasını ve sonra ona boyalı bir kemik "şamandıra" takmasını izliyor. "Tekrar tekrar atmayacaksın," diye açıklıyor, Rem'eb'in söylediklerinin tek kelimesini bile anlayamadığından habersiz. "Bu sinek balıkçılığı değil. Kayaların üzerinde duracaksan, sığıklarda saklananları avlamalısın. Bu da bir şamandıraya ihtiyacın olduğu anlamına gelir. İzle."

"Aman Tanrım," diye mırıldandım. Raashel'in sesi bu kadar buyurgan olmasaydı o kadar da kötü olmazdı.

Yanımda Aayla bana bakıyor. Uzun, rüzgârda dalgalanan atkuyruklarından birinin ucunu çiğniyor. "Annem bebek yapabilmen için seni rahat bırakmamız gerektiğini söylüyor."

"Şu anda bebek yapmıyoruz," diye belirttim. "Tanrım."

"Raashel de öyle dedi." Atkuyruğunun ucunu biraz daha çiğniyor, sesi yumuşak ve kız kardeşininkinden tamamen farklı. "Ve ona nasıl doğru balık tutulacağını gösterebileceğini söyledi."

"Mmm." Rem'eb'e bakıyorum ama Raashel'in bitmek bilmeyen talimatlarından rahatsız olmuşa benzemiyor. El hareketlerini ve salyangozun yerleştirilmesini izliyor ve anlayışla başını sallıyor gibi görünüyor.

"Sığıklarda yakalanabilecek her tür balığı bilirim," diye devam ediyor Raashel tutsak dinleyicilerine. "Büyük yüzgeçli olanlar var. Ve

Ayakları olanlar. Sarı solungaç. Kırmızı karın. Büyük ağızlı olanlar. Bunların tadı en iyisidir, ama sadece otlarla ızgara yaparsanız. Eğer güveçte pişirirseniz, tadı lapa gibi olur."

Rem'eb, Raashel'in oltasına el koymasını izliyor. "Mush?"

"Mush," diye kabul ediyor yüce bir tonda. "Bakalım ne yakalamana yardım edeceğim ve sonra sana nasıl hazırlayacağını göstereceğim."

"Uh oh," diye fısıldıyor Aayla. "Sanırım ondan hoşlanıyor."

Öyle mi? Ah. Zavallı çocuk. İlk aşkı. Şimdi kaç yaşında? On bir mi? On iki mi? Rem'eb'in aşık olmak için iyi bir çocuk olduğuna karar verdim. Düşünceli ve dikkatli biri ve kızın ne söylediği hakkında hiçbir fikri yok, bu yüzden kızın iğrençliği onu çok fazla rahatsız edemez. Eğlenerek Aayla'ya bakıyorum. "Bu, bugün bir süre takılacağınız anlamına mı geliyor?"

"Ah, evet." Aayla sıkılmış görünüyor. Atkuyruğunun ıslak ucu tekrar ağzına giriyor ve koltuğuna yığılıyor.

Ağzından ıslak saç parçasını çıkardım. Zavallı çocuk, ablasının gölgesi olmak zorunda kalıyor. "Burada takılırken saçını örmemi ister misin? Eminim çok güzel bir Hollanda örgüsü yapabilirim."

"Elbette," diyor Aayla ve önüne oturmak için kayıyor. "Teşekkürler, Tia! Hollandalı nedir?"

Raashel'in balık tutma konusunda haklı çıkması NEREDEYSE CAN SIKICI. Yem ve olta suda çok uzun süre kalmadan Raashel bir ısırık alır ve ön kolu büyüklüğünde bir balık çıkarır. Rem'eb'in açık heyecanı genç kızı ateşliyor ve onun havlayan talimatlarını dinlediği sürece oltasını geri almasına cömertçe izin veriyor. Çok geçmeden ikisi de balık tutmaya başlar ve Raashel en sümüklü ses tonuyla İngilizce öğrenmesi gerektiğini söyledikten sonra, işaret ettiği her şeyi ona tekrar ettirir.

Görmezden geliyorum, küçük kız kardeşim bana en sevdiği bebeklerden bahsederken Aayla'nın ince, yumuşak saçlarına karmaşık bir desen örüyorum. Rem'eb'in Raashel'e karşı bu kadar sabırlı olmasından etkilendim. Çocuk sinirlerimi bozuyor ama eminim çoğu yaşından kaynaklanıyordur. Ama Rem'eb ona kibarca davranıyor ve elini tutmaya çalıştığında -ki bu kesin bir aşık olma belirtisidir- kendini nazıkçe onun elinden kurtarıyor. "Benim elim Tia'ya ait."

Ve bu beni tekrar eritiyor.

Birkaç çocuk daha bize katılmaya geliyor; Pak ve Rukhar, Z'hren'le birlikte kalçalarını birleştirmiş gibi görünüyorlar. Raashel diğer çocukları etkilemek için gösteriş yapmaya başlıyor ve Rem'eb yumruğunu içine sokabileceği kadar büyük ağzı olan bir balık yakaladığında Raashel sadece burnunu çekiyor. "Ben olmasaydım onu yakalayamazdı."

"Sanırım bugünlük bu kadar balık tuttuğumuz yeter," diyorum parlak bir sesle. "Neden bunları ana ateşe götürmüyorsunuz çocuklar? Bu akşam kim yemek yapacak?"

"O'jek ve Daisy," diyor Z'hren ve yüzünü buruşturuyor. "Daisy'nin yemekleri iğrenç."

"Ve sonra O'jek bunu düzeltmeye çalışıyor," diyor Pak en sevdiği ses tonuyla - yüksek sesle. "Ve daha da iğrençleşir!"

"Sonra da Daisy ağladığı için yemek zorundayız," diye fısıldıyor Aayla bana. "Çünkü gerçekten çok çaballıyor."

Eek. Aayla'nın küçük kolunu okşuyorum ve kız kardeşine bakıyorum. "Eminim Daisy bu balıklarla harika bir iş çıkarabilir. Raashel, nasıl pişirilmeleri gerektiğini tam olarak biliyorsun, değil mi? Belki de doğru yaptığından emin olmak için gidip ona söylemelisin."

Raashel'i masum Daisy'nin üzerine mi yıkıyorum? Kesinlikle. Ama bugün hem balık tutmaktan hem de çocuklardan bıktım. Saatler geçtikçe göğsüm daha yüksek sesle uğuldamaya başladı ve Rem'eb hakkında çılgınca şehvetli düşünceler düşünmeye başladım.

Rem'eb ile yalnız kalmak.

Deniz tuzunu cildinden yalayarak. Şemsiyeye benzeyen firfırını çıkarırken- "Oh, tamam. Eğer mecbur kalırsam," diyor Raashel dramatik bir şekilde ve saçlarını savuruyor.

"Balığı bana ver."

Rem'eb'in ağzı eğlenerek kıvrılıyor ve onay için bana bakarken bile sessizce elindekini kıza uzatıyor. Başımı sallıyorum, çünkü onun halkının da ortak bir yemek kabı olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Ayrıca, daha önce yediğimiz istiridye ve midyelerimiz hâlâ duruyor ve onlarla uyumlu mükemmel baharatı biliyorum. Balık, Croatoan'a geri dönebilirim, ama midye buradayken kendimi tika basa doyurmayı planladığım bir ikram-

Ve...bekle.

Çünkü Croatoan'a *geri dönmeyeceğim*, değil mi? Burası benim evim olmalıydı. Ait olmam gereken yer. Peki neden hâlâ ziyarete gelmişim gibi hissediyorum? Burası ne zaman evim gibi hissettirecek?

Yoksa kendimi hep iki arada bir derede ve hiçbir yerde evimde hissetmeye mahkum muyum?

Bölüm

Yirmi Beş

REM'EB

Kulübesine döndüğümüzde Tia sessiz. Günün tüm tuhaflığına rağmen düşüncelerim garip bir şekilde tatmin olmuş durumda.

Güzel bir gündü. Bu garip, dalgalı sularda balık tuttum ve bu insanların ihtiyaçlarını karşıladım. Burada yaşayan birkaç çocukla tanıştım.

-Erkekler ve kadınlar birlikte. Çocuklar bana daha fazla insanın bizi karşıladığı ve avlarımızı aldığı ana ocak ateşine kadar eşlik ediyor. Herkesi izliyorum. Halklarını ayıran bir duvar yok. Yeşil erkeklerden kahverengi dişilere, turuncu yelesi ve derilerinde garip benekler olanlara kadar her türden tuhaf görünümlü türler. Gençler ve yaşlılar bir arada. Bazı iyi huylu tartışmalar dışında iyi geçiniyorlar. Herkes kendi payına düşeni yapıyor.

Kadınlar nefes alır gibi erkeklerin arasına karışıyor. Arkadaşlarını öpüyor, birbirleriyle sohbet ediyor ve yanlarından geçerken beni neşeyle selamlıyorlar. Kabilenin çocukları da en az ebeveynleri kadar çeşitli görünüşleriyle kumsal boyunca mutlu bir şekilde koşturuyor ve ben kendi halkımın varlığının yankılanan sessizliğiyle karşılaştırmaktan kendimi alamıyorum.

Bu durum halkımın varoluşunu daha da parçalanmış hissettiriyor. Aynı zamanda bunu değiştirecek kişinin ben olmam gerektiği konusunda beni daha da kararlı kılıyor.

Kulübesine döndüğümüzde Tia'ya "Burayı sevdim," diye itiraf ediyorum. "Herkes nazik ve misafirperver. Hava pek hoşuma gitmiyor ama insanların neden bu kadar mutlu göründüğünü anlayabiliyorum."

Başını sallayarak ateş çukurunun üzerine deri keseli bir uçayak yerleştiriyor. Ana ateşten bir kömür getirmiş ve onu kendi ateşini tazelemek için kullanıyor. Ateş alevlendiğinde taşları *kömürlerin* içine bırakıyor ve kömürleri ısınan suya ekliyor. Hareketleri çalışkan ve meşgul ama gözlerinde ışıltı yok. Bir şey onu rahatsız ediyor.

O şeyin ne olduğunu tahmin edebilirim.

"Sessizsin," diye işaret ediyorum. "Seni bu kadar içine kapanık yapan şeyin ne olduğunu söyleyecek misin?"

Bana sinirli bir bakış atıyor, önce ağzını sonra da ikimizi işaret ediyor. Onu neyin rahatsız ettiğini bana söyleyemiyor. Ortak kelimelerimiz yok.

Onun eline uzandım. "Bunu sormakla aptallık ettim. Özür dilerim."

Tia başını sallıyor ve onu yanıma çekmeme izin veriyor. Onu kendime doğru çekip sırtını okşuyorum. Onu yakınımda tutarken, kokusunu içime çekerken, khui şarkım yüksek sesle şarkı söyleyerek sikimin sertleşmesine neden oluyor. Elimden geldiğince görmezden geliyorum ama bu çok zor, özellikle de Tia burada kollarımdayken, khui'si benimkine şarkı söylerken. Keşke ona bu anı hem ne kadar sevdiğimi hem de nefret ettiğimi söyleyebilseydim. Burada onunla birlikte olmayı sevdiğimi ve bu anları daha uzun süre yaşayamayacağımı bilmek beni dehşete düşürüyor.

"Kelimelerimizin olmamasından nefret ediyorum," diye itiraf ediyorum.

Onaylar gibi bir ses çıkarıyor ve yüzünü boynuma doğru çeviriyor.

"Noj'me'yi çağırayım mı? Neden üzgün olduğunuzu gerçekten bilmek isterim. I

Bunu yüzünde görebiliyorum. Bunu anlamak için ortak kelimelere ihtiyacım yok."

"Hayır." Tia'nın sesi yumuşak ve iyi anladığım birkaç kelimedenden birini söylüyor.

"O zaman yapabildiğinizi benimle paylaşın. Lütfen."

Tia geri çekiliyor ve yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor. Konuşmasını, el kol hareketleri yapmasını bekliyorum ama yine başını sallıyor ve uçayağın yanına diz çöküyor. Ben izlerken kalın, tüylü bir eldiven giyiyor, kömürlerden bir taş alıyor ve kesedeki suya ekliyor. Su tıslayıp köpürüyor ve havayı pişmekte olan bir şeyin kokusu dolduruyor.

"Evde olsaydık sana metal bir kap yapabilirdim," diyorum, halklarımız arasındaki farkları düşünerek. "Daha doğrusu, ben yapmazdım ama sizin için bir tane ile takas ederdim. Bizim bir metal avcımız var, sırlarını sadece arkadaşlarına öğretir.

Tıpkı bir dokumacının oğullarına sadece en karmaşık desenleri öğretmesi gibi."
"Mmm."

Bana karşı soğuk davranmıyor ama bir şeylerin Tia'yı melankolik yaptığı açık. Bundan nefret ediyorum ve umutsuzca düzeltmek istiyorum. Dudaklarında zekice bir gülümseme görmek için. Gözlerindeki o kararlı parıltıyı görmek. Şu anki yenilgi ifadesinden hoşlanmıyorum.

"Ben miyim?" Cevaptan şüphelenerek soruyorum.

"*Sümük koridorları saboutchoo*," diye yanıtıyor Tia, sesi ekşi. Kömürlerin arasından bir taş daha çıkarıyor ve onu da keseye ekliyor, yakından izliyor. "*Sabout me sometimz*."

Onu yakından izliyorum ama bana ve rezonansımıza yönelik bir öfke ya da umutsuzluk görmüyorum. Üzüntüsüne gömülmüş gibi görünüyor. Bir an için bana insanlarla dolu bir mağarada bile yalnız olan babamı hatırlatıyor ve kalbim sızlıyor. Babamın ruh hali onu alçak yerlere götürdüğünde, onun yanında olmak ve beklemek dışında yapabileceğim pek bir şey yok. Yine de bazen... bazen dikkatini dağıtan bir şey onu özgür bırakıyor.

Belki Tia ile de öyle olabilir. O çömlekle ilgilenirken ben de çantamı çıkarıp köyden çaldığım ödülü açmaya başlıyorum. Dokumacılar, küçük dokuma tezgâhlarından birinin, üzerinde yarım kalan projeyle birlikte çalışıldığını görmekten memnun olmayacaklardır. Ama başka seçeneğim yoktu. Tia bir dokuma tezgahı istedi.

Ve her şeyden çok, güzel yabancımı memnun etmek istiyorum.

Su dolu keseden birkaç *clahm* çıkarıyor ve sonra açılmış içeriğe bir tutam tuz ve biraz ot ekliyor. "*Yoo hongree?*" diye soruyor, bana bakarak. "Rem'eb..."

Bakışları, ipliklere karışmış dokuma tezgâhının parçalarına takılıyor.

"*Satmy* dokuma tezgâhı mı?" diye fısıldıyor, yemeği tamamen unutarak. Gözleri kocaman ve bana doğru yaklaşıyor, hayran bakışları sert uzunlukların ve iplik düğümlerinin karmaşasında.

"Kullanılmakta olan bir tanesini almak zorunda kaldım," diye itiraf ediyorum, büyük boy bir tarağa benzeyen bir parçayı elime alarak. "Ama nasıl çalıştığını bilmiyorum. Soracak zamanım da yoktu. Dokumacıların bana temel bilgileri öğretmesi için ısrar edecektim, böylece ben de sana öğretebilecektim. Ama... şimdi bir dokuma tezgâhım var ve onu nasıl bir araya getireceğimi bilmiyorum. Çok üzgünüm, Tia'm."

Bir ona bakıyor, bir de bana.

Sonra kollarını boynuma doluyor ve heyecanla yüzümü öpüyor. "*Nevrr sorreh! Thiz dabest!*"

Dudakları tenime değiyor ve ben de otomatik olarak bir kolumu ona dolayarak onu kendime yakın tutuyorum.

Tia yumuşak bir sesle ağzını benimkinin üzerine koyuyor ve beni öpüyor, kucağıma sürünüyor. Aramızda kükreyen dalgalar kadar yüksek sesle yankılanıyor. Beni geriye doğru çekip bacağını kalçamın üzerinden geçirirken inliyorum. Yemek unutuldu. Tezgâh unutuldu. Şu anda önemli olan tek şey Tia'nın ağzının benimkinin üzerinde olması, kalçalarının karnımın üzerindeki hoş ağırlığı.

Beni tekrar öpüyor, dili benimkiyle oynuyor. "Rem'eb."

"Tadın çok güzel," diye nefes alıyorum, onun yumuşak, tatlı ağzının hissinde kayboluyorum. "İnsanlarınızın neden ağızlarını birbirlerine sürdüklerini ilk başta anlamamıştım ama şimdi bağımlısı oldum."

Tia kıkırdıyor ve elini boynumun yanından göğsüme doğru indiriyor. "*Kinatouchoo?*"

"Ben seninim," diye cevap veriyorum, sözlerini tahmin ederek. "Bana ne yapmak istersen, seve seve yaparım."

Beni tekrar öpüyor, alt dudağıımı öyle bir emiyor ki fırfırım kabarıyor. Sudan çıkmış balık gibi nefes alıyorum, örtülü göğsümden aşağı öpmeye devam edip doğrudan kasıklarına yöneldiğinde büyüleniyorum. Evet, sanırım. Ağzını üzerime koy. O zaman ben de ağzımı sana koyacağım.

Bunu ona yapma düşüncesi bana tamamen yeni ve farklı bir heyecan hissettiriyor. Sadece kendi zevkime sahip çıkmak için değil, onunkine sahip çıkmasını izlemek için de. Elbette bundan sonra, ikimiz de rezonansı gerçekleştirmek isteyeceğiz-

Tia kemer tokama uzanıyor, bana bakıyor ve sonra oturuyor. Tırnaklarına üflüyor ve onları giysilerine sürüyor, yüzünde sıkılmış bir ifade var. "*Mebbe latr.*"

Nefes nefese oturuyorum. "Bu... bu şimdi mi demek?"

"Hayır." Gülümsemesi hınzırca. Bekleyen yemeği işaret ediyor. "Şimdi akşam yemeği."

Tek yapabildiğim başımı arkaya atıp gülmek. "Dalga geçiyorsun."

Kaşlarını bana doğru oynatıyor. "*Bana aşık olacaksın, Rem'eb. Sadece yol verin.*"

"Sen benim sikimle ziyafet çektikten hemen sonra ben de senin güzel amcığınla ziyafet çekecektim."

Şakacı ifadesi kayboluyor. "Ne?"

Aletimin ve fırırımın neredeyse acı veren zonklamasını görmezden gelerek "Hayır," diye cevap veriyorum. "Dediğin gibi, şimdi yemek zamanı." Çıkardığı sinirli ses çok sevimli, çünkü ben de aynı şeyi hissediyorum yol.

Bölüm

Yirmi Altı

TIA

Gerçekten de hayatımın en iyi ve en kötü haftasıydı.

Günler geçiyor ve Rem'eb eve dönmekten bahsetmiyor. Icehome Sahili'nde herkesle buluşuyor, kitlerle balık tutuyor, Noj'me, Set'nef ve Tal'nef ile dil dersleri alıyor ve herkese yardımcı ve hoş olmaya çalışıyor. Onda şefin oğlunu görmek çok kolay. Karşılaştığı herkese karşı sorumlu ve şefkatli ve durum ne olursa olsun yardım elini uzatmakta gecikmiyor.

Kardeşler ve Noj'me ile vakit geçirerek onların kendilerini iyi ve güvende hissetmelerini sağlıyor. Noj'me tabii ki buna bayılıyor. Yapabildiği her şeyi bir sünger gibi emiyor. Set'nef insanlardan çok manzarayla ilgileniyor gibi görünüyor ve zavallı Tal'nef her şeyden bunalmış görünüyor.

"Mücadele ediyor," diye itiraf ediyor Rem'eb bana. "Kardeşi asla halkıma dönmeyecek, ama Tal'nef? Sanırım henüz kalmak için bir nedeni yok. Kardeşinin yanında olması gerektiğini hissetse de gittiği için pişmanlık duyuyor."

"Ya sen?" Koluna dokunarak soruyorum. "Peki ya Rem'eb?"

"Keşke aynı anda iki yerde birden olabilseydim," diye itiraf ediyor. "Halkımın yanında ve burada, senin yanında."

Sonraki günlerde birlikte vakit geçiriyoruz... ve flört ediyoruz.

Tanrım, *flört* ediyoruz.

Her yemekte parmaklarımı yalıyorum... ve bazen o da benim için yalıyor. Sabahları kahvaltıdan önce sürtünüyoruz, aleti kıcımda, ama asla külotumu indirip bir şey denemiyor. Yıkanırken onun önünde striptiz yapıyorum ve beni aç, hevesli gözlerle izliyor... ve bana yardım etmek için hiçbir girişimde bulunmuyor. Öpüşüyoruz. Dokunuyoruz. Sarılıyoruz.

Ve... hepsi bu.

Kulaklarımızda çınlayan ve ikimizi de çıldırtan rezonansa rağmen Rem'eb daha fazlası için zorlamıyor. Beni izliyor, devam etmek için bir işaret bekliyor ama ben vermeyeceğim. Benimle kalmak istediğine karar verene kadar olmaz.

Yine de Rem'eb beni seçmiyor, bu yüzden şimdiye kadarki en sevimli, en tatlı, en sinir bozucu mavi top vakasında birlikte var oluyoruz.

Sık sık eve dönmekten bahsediyor ve bana nerede durduğumu açıkça söylüyor. Bir şeyleri baharatlamanın yeni bir yolunu ya da farklı bir balıkçılık yöntemini öğrendiğinde, "Bu bilgiyi halkıma geri götüreceğim," diyor. Kendilerinin her şeyden önce geldiğini, Tia'nın ise ikinci sırada geldiğini açıkça belirtiyor.

Ve asla ama asla onunla gelmemi istemedi.

Bir gece birlikte yatarken, nefes nefese ve ihtiyaçla doluyken bu fikir aklıma geldi. "Eve gitmeliyim," diyor bana, aleti ihtiyaçtan sertleşmiş, khiu'si benimkine şarkı söylüyor. "Lütfen anla. Halkımın bana ihtiyacı var."

Beni de yanında götür demek dilimin ucuna geliyor. Yine de söylemeden hemen önce kelimeleri ısııyorum, çünkü bana sormadı. Beni uzun süre yanında istediğini hiç belirtmedi. Bunu zorlayan kişi olmak da istemiyorum. Bu onun fikri olmalı.

Ama hiç sormuyor ve ben her gün o soruyu beklerken içimde biraz daha ölüyorum. Kendime bunun duvar yüzünden olduğunu söylüyorum. Beni duvarın arkasına geçmeye zorlamayacağını. Onunla gitmem benim için biraz şaşırtıcı. Hiç insan görmemiş ve dil bilmeyen bir grup yabancıyla yeraltında yaşamak mı? Ama daha önce iki kez baştan başlamadım mı? Etrafımda yabancılardan başka bir şey yokken? Yeni başlangıçlarda oldukça iyiyim ve mağaralar sıcaktı ve tezgâhları vardı. Hepsinden iyisi, Rem'eb orada olacaktı ve arada sırada diğer kabileleri ziyaret edemeyecek değildim.

Bir de duvar meselesi var ama Rem'eb onu da ortadan kaldırmak istediğini açıkça belirtti. Yani ya bütün bu "özgür

"kadınlar" benim pantolonumun içine girmek için saçmalıyor ve benden onunla gitmemi istemiyor çünkü bir duvarın arkasında olurdum...

...ya da beni yanında istemiyor.

Her iki senaryoyu da düşünmemeye çalışıyorum. İyi olana odaklanıyorum, yerine getirilmemiş rezonansın tatlı acısının tadını çıkarıyorum. Gün geçtikçe daha az tatlı ve daha çok talepkar hale gelen bir sızı bu. Rem'eb'in yanında olmak, onun yanında uyanmak çok güzel. Sabah uyandığımda ilk iş ve gece yattığımda son iş onun gülümsemesini görmek. Dışarıda hava karardığında ya da ilk gün doğumunu gördüğünde olduğu gibi en basit şeylerden duyduğu hazzı seviyorum. Okyanusa olan hayranlığını ve istiridye ve midyeden benim kadar hoşlanmasını seviyorum.

Tezgâhı kurmama yardım etmesini seviyorum ve bazı geceler birlikte oturup çözmeye çalışıyoruz.

Onunla mutlu olabilirdim,
farkındayım. Eğer bana izin verirse.

Bana aşık olsaydı, her şeyden önce beni seçseydi. Nereye gittiğimiz umurunda olmazdı.

Sevmesi çok kolay, Rem'eb. Şakacı ve ciddi olmanın mükemmel bir karışımı. İçindeki şefin oğlu, ona nasıl balık tutulacağını gösteren yavrulara kadar herkesi ciddiye almasına neden oluyor. Ama benimleyken gevşiyor. Flört ediyor ve onu kızdırmamı seviyor. Onu öpücüklerle tahrik ettiğim ve asla anlaşılmaya varamadığım için asla kızmıyor. Rezonansı gerçekleştiremediğimiz için kızmıyor. Onunla istediğim kadar flört edebileceğimi ve bunun onu eğlendirdiğini bilmek çok rahatlatıcı. En şuh halimi sergilediğimde büyüleniyor. Ve bunun sadece başka bir şaka olduğunu anladığında, şımarıklığıma sevinerek gülüyor.

Onu, alay etmeyi söz vermek sanan ve onun olmayı asla kabul etmediğimde sinirlenip tepinen I'rec ile karşılaştırmadan edemiyorum. Flor onun için iyi bir eş, çünkü onun saçmalıklarını ciddiye almıyor. İkisi de birlikte çok mutlu görünüyorlar ve şu anda bile I'rec kampta dolaşp Flor'un arkasından büyük bir evlilik şöleni düzenliyor çünkü onun için önemli olduğunu söylüyor.

Çok tatlı ve onlar adına mutluyum ve kendi rezonansımla dikkatim çok ama çok dağıldığı için neler olabileceğini düşünemiyorum bile.

Ama Rem'eb'in beni sevmesini nasıl sağlayacağımı bilmiyorum.

Yüzeye "döndükten" sekiz gün sonra, damarlarımda uğuldayan bir rezonansla uyandım ve en derin, en aç ihtiyacım

karnımda. Rem'eb uykuda bana sarılmış, kollarını üzerime dolamış. Huzur içinde uyuyor ve henüz uyanmadı, bu da muhtemelen dün gece geç saatlere kadar, ben uyuduktan çok sonra uyanık olduğu anlamına geliyor. İnsanları için endişelendiğini biliyorum. Uzakta geçirdiği her gün içini kemiriyor ve olası en kötü senaryoları hayal ediyor. Babası tahttan indirildi. Babası yemek yemeyi bıraktı. İsyancılar yönetimi ele geçirdi. Kampı daha fazla hastalık sarmıştır. Muhtemelen en kötü senaryoların hepsi tekrar tekrar aklından geçiyor ve bu bende onu öpüp okşayarak teselli etme isteği uyandırıyor.

Şu anda bile onun kalın, yumuşak saçlarıyla oynamak için can atıyorum ama onu uyandırmak istemiyorum.

Dün gece Veronica'nın bir şifacı olduğunu anladı. İnsanların çadırını bu kadar sık ziyaret etmesinde bir şeyler olduğunu biliyordu ama Raashel yanlışlıkla oltasını savurup Rem'eb'in parmağına bir olta takana kadar herkesin *neden* Veronica'ya gittiğini anlamamıştı.

Veronica işini yaptı, küçük yarasını birkaç dakika içinde iyileştirdi ve Rem'eb tamamen şaşkına döndü. Gecenin çoğunu Noj'me ile geçirdi, ona şifacılar hakkında çeviri yaptırdı.

Veronica nasıl şifacı oldu? Herkes üzerinde işe yarıyor mu?

Daha fazla şifacımız var mı? Hastalığı iyileştirebilir mi? Peki ya kırık kemikler? Tüm insanlar üzerinde işe yarıyor mu?

Diyelim ki iyileşmek istemese bile işe yarar mı? Bu hediye başka birine verebilir mi?

Ne kadar sıklıkla iyileştirebilir? Bütün bir köyü iyileştirmeye ne dersin?

Sorgulama o kadar uzun sürdü ki Veronica sarsıldı ve tedirgin oldu, Ashtar da sahiplenmeye başladı. Drakoni'yi iyi bir ruh hali dışında hiçbir ruh halinde görmemiştim, ama Rem'eb'i parçalara ayırmak ister gibi bakmaya başladı ve bundan sonra Rem'eb'i kulübemize geri sürükledim ve daha fazla dokuma tezgahı ile dikkatini şifacılardan uzaklaştırmaya çalıştım.

Bütün gece Veronica'yı kaçırmaması gerekip gerekmediğini ve gerekiyorsa nasıl kaçıracağını düşünüp düşünmediğini merak ediyorum. Veronica'nın onun için bir rezonans eşinden daha değerli olması canımı yakıyor. Yine de benim için şaşırtıcı değil. Zavallı Tia söz konusu olduğunda hep aynı şeyler oluyor. Kızgınlığımı alıp derinlere gömüyorum ve yataktan çıkıyorum.

Rem'eb kıpırdanıyor, bana doğru uzanıyor. "Tia?"

"Uyumaya devam et," dedim ona. "İşyeceğim."

Parmak uçlarımı öpüyor ve gitmeme izin veriyor, çünkü bir hafta boyunca benimle ve küçük mesanemle yaşadıktan sonra "işeyeceğim" sözlerini biliyor. O tekrar uyuduktan sonra kürklerimi giyip botlarımı giyiyorum ve işlemek için değil, Gail'le konuşmak için dışarı çıkıyorum.

Gail ve Vaza buranın en yaşlıları ve hepimize anne ve baba gibi davranıyorlar. Şu anda bir akranım yerine benden daha yaşlı birinin tavsiyesine ihtiyacım var. Bir akranım bana Rem'eb'e ihtiyacım olmadığını, onunla yatıp hamile kalabileceğimi ve hayatıma bekâr bir anne olarak devam edebileceğimi söyleyecektir. Raven dün akşam yemekte bana bunu söyledi. Ama duymak istediğim bu değil.

Bu yüzden tavsiye almaya gidiyorum. Ya da bir doz gerçeklik. *Bir şeyler.*

Bu şekilde devam edemeyeceğimi, yoksa kırılaçağımı biliyorum.

Gail ateşin başında değil ve sarışın bir yabancı, gezegene bırakılan tek insanla birlikte yemek pişiriyor. İkisinin de ismini bilmiyorum ama ikisi de oldukça sakın tiplere benziyor, adam ısınan karides çayı poşetinin tadına bakıp onaylayan bir yüz ifadesi takınıyor. "Biraz dashi tadı var, sence de öyle değil mi?"

"Dashi de neyin nesi?" diye soruyor sarışın.

"Şu şey," diyor bir yudum daha alarak. "Kahve yerine bunu içmek biraz tuhaf gerçi." Geldiğimi fark ediyor ve kemik fincanlardan birini alıyor. "Biraz ister misin?"

Bir elimi kaldırıp reddediyorum, çünkü Not-Hoth'ta yediğimiz pek çok şeyi umursamıyorum ama kahvaltıdan önce karides yemek bunlardan biri değil. "Ben aslında Gail'i arıyorum. Onu gördünüz mü?"

"Biri pantolonunu yırtmış ve biz de tek başımıza kahvaltı yapıyoruz," diyor sarışın ve bir kepçeyle Gail'in kulübesini işaret ediyor. "Sadece ne yapmamız gerektiğinden emin değilim."

"Tuzlu mu olsun tatlı mı?" diye soruyor insan adam. "Peki tatlı var mı?"

"Dün akşam yemekte ne vardı?" İlerleyerek soruyorum. Onları bırakıp Gail'i bulmak istiyorum çünkü derdimi birine anlatmaya ihtiyacım var ama yiyecek malzemelerinin sorumluluğunu acemilere bırakmak felakete davetiye çıkarmak gibi geliyor. "Şu balık yahnisi. Hiç kaldı mı?"

"Evet, şuradaki büyük kaseinin içinde. Kapalı olan." Sarışın işaret ederek söylüyor. "Onunla ne yapmamız gerektiğinden emin değildim."

Başımı sallayarak kaseyi işaret ediyorum. "Artanları alın, ısıtın ve tekrar doldurmak için biraz doğranmış kök ekleyin. Eğer karides çayı yapıyorsan,

Ayrıca karideslerin kabuklarını soyabilir, kabukları çayda, karideslerin kendisini de çorbada kullanabilirsiniz. Bu kahvaltı olabilir."

"Yapabilir mi?" Sarışın dehşet içinde sorar. "Gerçekten mi?"

"Sorun değil," diye onu rahatlatıyor adam. "Dünya'daki pek çok kültürde kahvaltıda balık yenir. Japonya'da bu çok yaygın."

"Tamam, tabii." Sarışının sesi baygın geliyor ama bize başparmağıyla onay veriyor. "Balık çorbası o zaman."

"Şimdi, kökleri kesmemizi istediğinizi söylediğinizde," diye devam ediyor adam, bize ciddi bir bakış atarak. "Brunoise mı istiyorsunuz? Jülyen mi? Doğranmış mı? Lezzet katmak için bir çeşit roux yapmamız gerekiyor mu?"

Ben bakıyorum. Sarışın da öyle.

"Bilmiyorum," diyorum. "Doğranmış, sanırım? Kes ki pişsinler."

"Evet, ama ne kadar pişmelerini istiyoruz?" Bana çok ciddi bir bakış attı. "Ne tür bir doku istiyoruz?"

"Yenilebilir mi?" Ben de diyorum ki. "Cidden, yenilebilir yaparsan kimsenin umurunda olmaz. Şikayet ederlerse, kendi yemeklerini yapabilirler." Gail'in evine doğru bir işaret yapıyorum. "Ben şimdi gidiyorum. Siz iyi misiniz?"

Sarışın bana parlak bir gülümseme veriyor ve itiraz edecek gibi görünen adamın koluna dokunuyor. "Bu işi halledeceğiz. Yardımın için teşekkürler."

İnsan adam arkasını dönüyor ve sabah ateşinin etrafına dağılmış kaplara bakıyor. "Hadi tuzu bulalım. Eğer dün gece yediğimiz şey buysa, fena halde tuzlanmaya ihtiyacı var demektir."

Ahh. Zavallı Daisy. Çok çabalıyor, haftada olabildiğince çok yemek kursuna gidiyor çünkü öğrenmeye kararlı. Dün akşamki yemek harika değildi ama sıcaktı ve pişirmek zorunda değildim, o yüzden sorun etmedim. Onu bulup yemeği ne kadar beğendiğimi söylemek için aklıma bir not aldım. Çabalarında cesaretinin kırılmasını istemiyorum.

Gail'in kulübesinin duman deliğinden duman çıkmıyor ve kapıdaki kemik rüzgar çanını sallamadan önce tereddüt ediyorum, çünkü saat erken. Kimseyi uyandırmak istemiyorum.

"İçeri gel," diye sesleniyor Gail.

Ağırlıklı kapı kanadını içeri girerken bir tarafa doğru hareket ettirerek içeri giriyorum. Kulübenin içi derli toplu ve rahat; benim kulübemin aksine Gail'in kulübesinde her şey yerli yerinde ve hiçbir şey yerli yerinde değil gibi görünüyor. Taze otlar demet halinde tavandan sarkıyor, kuruyor ve parfümlerini havaya salıyor. Sessiz ocağın yanında oturan Gail dışında kulübe de boş.

Önünde çamaşır gibi görünen bir sepet var, giysi parçalarını iki farklı yığına ayırıyor.

"Kötü bir zaman mı?" Ben soruyorum.

Başını sallıyor ve boncuklu güzel küpeler taktığını fark ediyorum, uzun ve sallantılı. Bunlar "sevgili eşine" her zaman hediye yağdıran Vaza'nın hediyesi olmalı. Gail bana bir keresinde ona mücevherlerden hoşlandığını söylediğini ve o zamandan beri ona narin biblolar ve el yapımı süs eşyaları verdiğini anlattı. Zarif boynu ve kırpılmış kafatasında sallanan küpeler, çevresine rağmen onu narin ve zarif gösteriyor. "Sadece çamaşırları yıkıyorum. Eğer Vaza ya da Z'hren'i arıyorsanız, birlikte ava çıktılar. Yemin ederim, o ikisi." Yüzünü buruşturuyor ve elindeki tuniği kucağına koyuyor. "Şimdi ne yaptıklarını duymak ister misin?"

"Her zaman." Köyler en küçük dedikodularla bile ayakta durur ve Croatoan ile Icehome Plajı da bu açıdan farklı değil. Ateşin yanında onun karşısına oturuyorum. "Bunu senin için başlatmamı ister misin? Ateşle aram iyidir."

Gail elini sallar. "Hayır. Neyin onarılması gerektiğini öğrenir öğrenmez dışarı çıkıp Sabrina ve Jason'a kahvaltıda yardım edeceğim. Adamlarıma gelince, Z'hren az önce bana pantolonunun yırtık olduğunu söyledi. Hangileri dedim, o da *hepsi* dedi. Bunun nasıl olduğunu sordum ve size hikayeyi anlatayım..."

Vaza ve şu anda en az altı yaşında olması gereken oğulları Z'hren'in bazı av maceraları ve geçen ay boyunca Gail'e söylemeden ve kanıtları saklamadan düşmeyi başardıkları tepeler, çukurlar ve uçurumlar hakkında komik bir tirada başlar. Hikâyesini bitirdiğinde, bir işaretle kulaklarını gösteriyor. "İşte bu yüzden yepyeni bir küpe takımı aldım ve ben burada oturup tüm kıyafetlerini bir araya getirirken onlar birlikte ava çıktılar."

"Onarmaya yardım edebilirim," diye teklif ettim.

"Çocuklar, ikisi de," diyor ama yüzünde sevecen bir gülümseme var ve küpelerine dokunuyor ve ben onun sadece kızgın olduğunu ama gerçekten üzgün olmadığını biliyorum. "Onarmak da umurumda değil. Beni rahatsız eden kanıtları gizlemek için uydurulan saçma hikayeler. Buraya birinin pantolonunu yamarken beni izlemeye gelmedin. Ne istiyorsun?"

Z'hren'in küçük pantolonlarından birini elime alıp dizindeki kötü yırtığı parmaklıyorum. "Dağınık durumum hakkında biriyle konuşmam gerekiyor."

"Dağınık mı? Belki de biraz çay koymalıyım," diyor Gail, ateş çukuruna doğru ilerlerken. "Ama diğerlerinin bana ihtiyacı var. Bana kısa ve öz bilgi verebilir misin?"

Ben de öyle yaptım. Ona Rem'eb'le olan rezonansımı ve bunun nasıl olduğunu anlattım. Köylerinin nasıl bir yer olduğunu ve oradaki kadınları korumak için nasıl bir duvarın arkasında tuttuklarını. Kaşları birkaç kez kalktı ama yorum yapmadı, sadece dinledi. Ona Rem'eb'in bana karşı ne kadar nazik ve tatlı olduğunu, flört ettiğimizi ama ikimizin de birbirimizi tatmin etmek için zorlamadığımızı anlatıyorum. Beni istediğini nasıl açıkça belirttiğini... ve beni yeterince istemediğini çünkü evine, halkına geri döneceğini iki kat daha açık bir şekilde belirttiğini.

"Evet dememi beklediğini biliyorum ve o zaman rezonansı gerçekleştireceğiz.

Ama evet demek istemiyorum."

"Çünkü size sonradan düşünülmüş gibi davrandığınızı hissediyorsunuz," diyor Gail.

Sözleri karşısında yüzüm kızardı. "Tam olarak öyle değil. O... dürüst olmak gerekirse, o tam da ihtiyacım olan şey. Komik, kibar ve kendini çok ciddiye almayan biri. Çok şefkatli bir adam. Sanırım sorun da bu. Çok fazla önemsiyor."

"Çünkü evde sorunları var," diye ekliyor düşünceli bir şekilde başını sallayarak. "Ve buraya gelip seninle yaşamak için yükümlülüklerinden vazgeçemiyor."

"Evet! Kesinlikle." Başka birinin bunu görmesi beni çok rahatlattı. "Tamam o zaman... yapmalı mı?" Başını eğip bana bakıyor. "Ne yapmalı?" Anlamıyorum.

Gail bana eliyle işaret ediyor, küpeleri omuzlarını okşarken çınlıyor. "Halkının gerçek bir karmaşa içinde olduğunu ve ona ihtiyacı olduğunu görmezden mi gelmeli? Gelip güzel bir yabancıyla kumsalda eğlenebilsin diye mi?"

Kaşlarımı çatmamaya çalışıyorum ama çok zor. Gail'in benim tarafımı göreceğini umuyordum. "Tam olarak eğlenelim demiyorum. Sadece önce onun beni seçmesini istiyorum. Bu çok mu yanlış?"

"Bu hiç de yanlış değil. Eğer bir balonun içinde yaşıyor olsaydık, size haksızlık ettiğini söylerdim. Ama bir balonun içinde yaşamıyoruz. Dünya karmaşık ve hepimizin yükümlülükleri var. Onun nazik ve düşünceli olduğunu söylüyorsunuz... ve tabii ki öyle. Onda sevdiğiniz bu şeyler aynı zamanda kalmasını da imkansız kılıyor. Burada sizinle kalmak için halkını terk ederse, acı çekecekler gibi görünüyor. Babası işleri batıracak ya da

Bu isyancılarla savaşacak ve her iki durumda da kulağa kötü geliyor. Seninle birlikte olmaktan mutlu olabilir, hatta heyecanlanabilir ama yükümlölüklerini unutamaz. Peki sen bunu gerçekten ister miydin? Başkalarının neye ihtiyacı olduğunu hiç düşünmeyen bir insan olmasını gerçekten ister miydin?"

"Hayır," diyorum usulca. "Sadece..."

"Önce birinin seni seçmesine ihtiyacın var ve o bunu yapamıyor," diye cevap veriyor Gail, sesi benimki kadar alçak ve nazik. "Anlıyorum. Gerçekten anlıyorum. Bu ikinizin de bir şekilde mutlu olamayacağı anlamına gelmiyor, ama onunla konuşup bazı şeyleri halletmeniz gerekiyor. Güven bana. İki eşten ve büyükannen olacak yaştan sonra ilişkiler hakkında bir iki şey öğrendim ve hepsi de konuşmaya dayanıyor."

Gözlerimi deviriyorum. Gail sanki tepeler kadar yaşlıymış gibi konuşuyor, ama bir günlüğüyse belki elli beş yaşında ve otuzlu yaşlarının başındaymış gibi görünüyor. Kesinlikle büyükanne olacak biri değil. "Sorun da bu zaten. Aynı dili konuşmuyoruz ve Noj'me orada oturup bakarken ona içimi dökmek benim için çok zor. Ve çoğu zaman kelimeleri bile doğru söyleyemiyor!"

"O zaman o adamı Croatoan'a götürün ve ona bir dil çipi alın. Ya da daha iyisi, onu eski gemiye götürün ve bilgisayarın kafasına bazı kelimeler zaptlamasına izin verin. Gemi yan yatmış ama hâlâ çalışıyor." Bana güçlü bir şekilde başını salladı. "Ve sonra ikiniz bunu halledersiniz."

Kulağa çok basit geliyor. Neden ikimiz -ben ve Rem'eb- yalnız olduğumuzda her şey basit olmaktan çıkıyor?

Rezonans yüzünden. Mazeret duymak istemiyor. Sadece bebeklerin yapılmasını istiyor. Gerisi umurunda değil. "Belki de bunu konuşmamız gerekiyordur. Teşekkürler, Gail."

"Kulağa hem dünyanın en basit hem de en zor şeyi gibi geldiğini biliyorum ama en azından konuşarak aynı fikirde olmanızı sağlayabilirsiniz."

Git Rem'eb için dil dökümünü getir. Ona gerçekten nasıl hissettiğimi söyle. Tüm bunlar neden bu kadar basit ama imkânsız geliyor? Gerçekten özgürce, engelsiz konuşabildiğimizde, yine de beni seçmeyeceğinden korktuğum için mi? Bu düşünce boğazımda bir düğüm oluşmasına neden oluyor. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Sadece yapmaktan korkuyorum.

"Teşekkürler Gail," diyorum, çünkü hiç değilse biraz olsun kafam netleşmişti.

Şimdi.

Son taytını da bir yığının içine bırakıyor ve ayağa kalkıyor. "Ve bununla birlikte, kahvaltıda neler olduğuna baksam iyi olacak. Aramızda kalsın ama Jason yemek pişirmeye yardım ederek beni deli ediyor. Sanırım bir mutfakta çalışıyordu ve bu yüzden işleri sürekli daha karmaşık hale getiriyor. Dün bana hiç balık rillette yapmayı düşünüp düşünmediğimizi sordu. Bunun ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bir erkek, işleri karmaşıklştırıyor?" Şaka yapıyorum. "Sen söyleme." Kahkahalarla gülüyor.

Bölüm

Yirmi Yedi

TIA

Jason karidesleri bırakmadan önce iki kase sıcak yemek yiyor ve onları kulübeme geri getiriyorum. Hâlâ Gail'in söylediklerini düşünüyorum. Bunu nasıl konuşmamız gerektiğini ve yapabileceğimiz en iyi şeyin özgürce iletişim kurmak olduğunu. Bundan daha fazlası... Rem'eb'in geri dönme planları için bir pislik olmadığını. Planlarının bencillikten başka bir şey olmadığını biliyorum, ama tek istediğim yanımda kalmasıyken daha büyük bir iyilik için ondan vazgeçmeye istekli olmak zor.

Sahilin "benim" ucuna yaklaştıkça, khiu'm daha yüksek sesle mırıldanmaya başlıyor. Son zamanlarda çok daha ısrarcı oldu, en küçük şey beni tahrik ediyor ve rüyalarım iğrenç senaryolarla dolu. Rezonans gerçekleşene kadar daha da kötüye gideceğini biliyorum ve bu durumun beni bu kadar sinirlendirmesinin bir başka nedeni de bu. Rem'eb beni terk etse de Rezonans'ın umurunda değil ama benim umurumda. Elimde kâselerle kulübeme daldığımda arzularımın nesnesinin uyanık olduğunu ve muhtemelen gelip beni bulmak için kat kat giysilerini çıkardığını görüyorum. Beni görünce yüz ifadesi aydınlanıyor, endişesi yüzünden siliniyor. "Tia. Geri döndün."

"Yemek getirdim," diyorum, ona bir kâse uzatarak. "O zaman sen ve ben muhtemelen güzel, uzun bir sohbet etmeliyiz."

Başını eğip beni inceliyor, ne dediğimi anlamaya çalışırken kaşları çatılıyor.

"Noj'me," dedim ona. "Bundan sonra."

Başını sallıyor. Yemek, sonra da çevirmeni bul.

Yanına oturuyorum, khui'm göğsümde şarkı söylüyor. Tek yapmak istediğim ona dokunmakken herhangi bir şeye konsantre olmak zor. Kürkünü kucağından itmek ve üzerine yayılmak istiyorum. Oyulmuş kemik kaşığımı değil, sikinin başını yalamak istiyorum. Onu öpmek ve dilinin benimkiyle dans ettiği zihinsel görüntü kafamı dolduruyor ve dikkatim o kadar dağılıyor ki sanki derimden çıkmak üzereymişim gibi hissediyorum.

Bir el dizime dokunuyor ve nefesim kesiliyor, şok edici bir zevkle sarsılıyorum.

Ben.

İkimiz de boş kaselerimizi tutarak birbirimize bakıyoruz. O eğildi Beni öptüğünde geri çekiliyorum, çünkü önce bunun nereye gideceğine karar vermem gerekiyor. Geleceğimin neye benzeyeceğini bilmem gerekiyor. "Noj'me."

"Evet. Onu bulalım." Reddime kırıldıysa da belli etmedi.

Her zaman çok metanetli, Rem'eb. Sanırım içindeki şefin oğlu.

Kaselerimizi yıkayıp ateşe geri koyduktan sonra kampın içinde dolaşıp Görevli Noj'me'yi arıyoruz. Herkes kampın etrafında oyalanıyor ve fısıltıyla konuşuyor ve ben hepimizin Flor'un sürpriz düğün ziyafetine yardım etmemiz gerektiğini hatırlıyorum. Yine de şu anda önce Noj'me'yi bulmamız daha önemli görünüyor.

Rezonans bu şekilde uğuldarken kimseye yardım edebileceğimizden emin değilim. Şu anda bile, uzanıp Rem'eb'in üzerindeki kat kat kürkleri yırtma dürtüsüyle savaşıyorum, böylece sıcak tenine dokunabilir ve ellerimin onun üzerinde dolaşmasına izin verebilirim. Ayrı olduğumuzda, rezonans hissi rahatsız edici derecede rahatsız edici ama tolere edilebilir. Birlikteyken mi? Düşüncelerim tam bir sik delisi tarafından ele geçirildi ve tek düşünebildiğim şey seks.

Seks seks seks.

Rezonansa karşı daha fazla dayanamayacağım. Başkalarının haftalarca dayandığını biliyorum ve Josie ile Haeden'in ilişkilerini tamamlamaları bir aydan fazla sürdü. Bunu nasıl başardıkları hakkında hiçbir fikrim yok çünkü sürekli Rem'eb'e bakmaktan kendimi alamıyorum ve ona baktığımda işler çığırından çıkıyor. Meme uçlarım sertleşiyor, vücudum hiçbir şeyin etrafında kenetlenmiyor ve külotum ıslanıyor. Nefes alışım hızlanıyor.

Kabilenin geri kalanıyla birlikte olmaktan kaçınmak istememe neden oluyor, bu kesin. Birinin terlediğimi ya da dikkatimin dağıntık olduğunu söylemesi isteyeceğim son şey. Ve eğer yeni gelenlerden biri Rem'eb'e bakarsa, gözlerini oyabilirim.

Mantıklı olma fikri tamamen terk edildi. Artık sadece sevişmeye ihtiyacı olan hırlayan, vahşi bir yaratığım. Sanırım Rem'eb de en az benim kadar kendini kaybetmiş durumda. Yürürken tökezliyor, sanki yeterince dikkat etmiyormuş gibi ve sürekli elime uzanıyor. Sonra parmaklarımız birbirine değdiği anda yanmış gibi geri çekiliyor.

İkimiz de nereye yürüdüğümüze pek dikkat etmediğimiz için Noj'me'yi bulmayı nasıl başardığımızı bilmiyorum. Yine de bir şekilde onu bulmayı başardık. Yanında Devi var ve ona yeraltındaki yaşam hakkında hevesle sorular soruyor. Aklım başımda olsaydı, bu gezegenin ekolojisi hakkında bilgi edinmeyi seven Devi ile sohbet ediyor olacağını tahmin ederdim. Ancak tüm beyin hücrelerim şu anda Rem'eb'in hemen yanımda dururken ne kadar güzel koktuğuna odaklandığından... Devi'nin oğlu N'rav kumda oynarken sahilde birlikte oturan Noj'me ve Devi'nin neredeyse üzerinden geçtiğim için suçlanamam.

"Evet, ama onları bana daha ayrıntılı tarif edebilir misin?" Devi soruyor, bacaklarının üzerine bir hayvan derisi yaymış ve kömür uçlu bir kemikle üzerine notlar alıyor.

Noj'me bu soru karşısında şaşkın görünüyor. "Onlar mantar." Omuz silkiyor. "Sadece mantar."

"Onları benim için detaylandırmanı istiyorum - renklerini, kokularını, boylarının uzunluğunu, kümeler halinde mi yoksa ayrı ayrı mı büyüdüklerini, solungaçları ya da etleri olup olmadığını. Ayrıca en iyi yetiştikleri ortam. Olabildiğince çok bilgi, lütfen."

"Mağarada mı?" Biz yaklaşırken Noj'me bize çaresiz bir bakış fırlatıyor. "Onlar mağara mantarları. Büyük olanlar."

Devi'nin yazı aleti deriyi çiziyor. "Peki büyük tam olarak ne kadar büyük? Mantarların dokuları küçükken büyüdüklerinde olduğundan farklı mı?"

Boğazımı temizliyorum. "Hey, böldüğüm için üzgünüm ama bir çevirmene ihtiyacımız var.

Noj'me'yi bir süreliğine ödünç alabilir miyiz?"

Her iki kadın da dönüp bize bakıyor, el ele, dikkatleri dağılmış ve bir senfoni gibi yankılanıyor. Noj'me kibarca gülümsüyor, bakışları göğsümüze odaklanmış,

sonsuz uğultunun kaynağının nereden geldiğini. Sanki tam olarak ne soracağımızı biliyor gibi.

Devi itiraz etmek için ağzını açıyor ama sonra tekrar kapatıyor. "Evet, tabii ki. Biz sadece onların yetiştirdiği mantarların bazı özelliklerinden bahsediyoruz. Burada yetiştirip yetiştiremeyeceğimizi görmek için bir örnek almak isterdim ama sanırım burası yeterince sıcak değil." Yüz ifadesi hüzünlü bir hal alıyor. "Yine de belki bir şekilde yapay olarak uygun bir ortam yaratabiliriz. Etkinleştirebileceğimiz bir tür uykuda kök sistemi olmadığı sürece işe yarayacağından hala tam olarak emin değilim..."

Boğazımı tekrar temizliyorum.

"Doğru, doğru, elbette. Mantar kolonilerinden çok daha acil sorunlar var." Devi kucağındaki deriyi yuvarlıyor. "Zaman ayırdığın için teşekkürler, Noj'me. Yakında tekrar konuşabilir miyiz?" Noj'me gitmek için ayağa kalkarken hepimize gülümsüyor. N'raav elinde bir deniz kabuğuyla annesine doğru koşuyor, gururla onu gösteriyor ve Devi'nin dikkati dağılıyor. "Bu çok güzel oğlum, ama bunu zaten kaydettik."

"Güzel," diyor N'raav, tekrar uzatarak.

"Demek öyle." Devi onu ondan alır ve gülümser. "Düzelتيyorum. Bu kesinlikle saklamaya değer. Onu 'çekici ama bilimsel olarak gereksiz' keşifler rafımıza koyacağız. İyi iş, N'raav. Çok yardımcı oldun."

Kıkırdıyor ve şüphesiz daha fazla deniz kabuğu aramak için tekrar kumlara doğru koşuyor.

Noj'me bize yaklaşıyor, yüzünde sıkıntılı bir ifade var. "Su-per nedir... su-per..."

"Superfluous," diye bitiriyorum. "Yinelenen anlamına geliyor." Bana göz kırpmıyor. "Doo-plick-"

"İki katı," diye düzelتيyorum. "Tekrar."

"Aaaah, tekrar et. Evet." Bilgece başını sallıyor. "Devi kahinin sözlerinin çoğunu bilir. O çok bilge." Geniş kumsalı işaret ediyor. "Nerede konuşacağız?"

Sahil bugün kalabalık değil. Hava güzel, uzaklardaki ikiz güneşler zayıf güneş ışıklarını tüm güçleriyle düşürüyorlar. Bu da avlanmak ve fırtınalı havalarda ertelenen işleri yapmak için iyi bir gün olduğu anlamına geliyor. Geçit törenindeymişiz gibi hissetmemeliyiz ama khui'm mırıldanırken ve Rem'eb yanımdayken kendimi dikkat çekici hissediyorum. Sanki sahil köyündeki tüm gözler ikimizin üzerinde, henüz sevişip sevişmediğimizi merak ediyorlar.

Onları suçlayamam bile. Bu işin diğer tarafında olsaydım, ben de bizi izliyor olurdum.

Kıyıya yakın, uzaktaki bir kayalığı işaret ediyorum. Kimsenin konuşmalarımızı duyamayacağı kadar uzakta ama köye dönmek için büyük bir yürüyüş gerektirecek kadar da uzakta değil. Bu iyi bir şey, çünkü o kadar uzağa yürüyecek enerjim olduğundan emin değilim. Her parçam titriyor gibi hissediyorum, hepsi rezonans ve yerine getirilme ihtiyacı yüzünden.

Yolumuza devam ediyoruz ve Noj'me geniş bir kayanın düz kısmına tünüyor, bacak bacak üstüne atıyor ve bizi izlerken dört kolunu da dizlerinin üzerine koyuyor. Onun karşısına oturuyorum, ellerimi kucağında kenetliyorum ve Rem'eb'in yanıma oturmasını izliyorum. Ellerini kendine saklamak yerine birini belime, diğerini omzuma koyuyor ve beni kendine çekiyor. Bu benim khui'mi şaşırtıyor ve ona baktığımda gözlerimiz buluşuyor.

Ve sonra kayboldum. Kucağına sürünmek ve ikimiz de nefes nefese ve çıplak kalana kadar onu öpmek istiyorum. Üstüne binmek ve aletini kalçalarımın arasına sokmak istiyorum. Onu dikkatlice tutardım, başını vücudumun girişine sürterdim ve içime girmesine izin vermeden önce ikimizi de vahşileştirirdim. Sonra içimde açılıncaya kadar aletine biner, beni serbest bırakmasıyla doldururdum-

Noj'me konuşarak beni iğrenç düşüncelerimden uzaklaştırıyor. "Evet, Yabancı Tia, bana sözlerini söyle."

Dikkatim dağılmış ve telaşlanmış bir halde bakışlarımı Rem'eb'in hararetli bakışlarından kaçırıyorum. "Doğru. Elbette. Benim sözlerim."

Şimdi her şeyi söyleme zamanı. Sadece... Bunu enine boyuna düşünmedim. Sürekli dikkatim dağılıyor. Beni anlayışlı ve endişeli gözlerle izleyen Rem'eb'e dönüyorum.

"Benimle bir anlaşma yapmanı istiyorum," diyorum ona, kelimelerim ağır geliyor.

"Yabancı Tia'nın onunla birlikte yapmana ihtiyacı var." Noj'me diyor ki. "Rezonans yap, sanırım."

"Bir anlaşma yapalım," diye açıklıyorum ve ona bağdırmamak için kendimi zor tutuyorum. "Bir pazarlık. Bir anlaşma."

"Aaaah," diyor Noj'me. "Senin de onunla aynı fikirde olmanı istiyor." "Anlaşmak mı?" diyor Rem'eb şaşkınlıkla. "Ne konuda?"

Bir çevirmen olmadan daha iyi olacağımızı düşünmeye başladım. Noj'me'nin dilimizi kavrayışı iyi, ama argo ve deyimleri anlamadığı için doğru bildiği kadar yanlış da biliyor. "Bir şeyler değiş tokuş ediyoruz

istiyoruz," diyorum, tekrar deneyerek. Rem'eb'in boştaki ellerinden birini elime alıp sıkıca kavıyorum. Göz temasından kaçınıyorum çünkü gözlerinin içine bakarsam dikkatim dağılıyor ve odaklanmam gerekiyor. "Rezonans istiyorsun. Geçici olarak benimle bir yere gidersen bunu yapacağım. Sonsuza kadar sürmeyecek ama bu önemli."

"Bekle, aynı anda çok fazla kelime var," diyor Noj'me, hayal kırıklığına uğramış görünerek. "Diğerlerinden farklı kelimeler konuşuyorsun."

Doğru, çünkü sa-khui'lerin dillerini konuşurken çıkardıkları bazı sesleri tam olarak tekrarlayamıyorum. Takip etmekte zorlanmasına şaşmamalı. Onun yerine Rem'eb'e odaklanıyorum ve baştan başlıyorum. "Rezonans konusunda bir süredir beklemedeyiz." Noj'me sözlerimi az çok doğru bir şekilde tekrarladığında devam ediyorum. "Senden hoşlanmadığım için değil. Senden çok hoşlanıyorum. Rezonansa girdikten ve bir çocuk yaptıktan sonra gitmeni düşünmek acı veriyor. Fikrini mi değiştirdin?"

Noj'me tercüme ediyor ve o bitirdiğinde Rem'eb derin bir iç çekiyor. Eli benimkini sıkıyor. "Fikrimi değiştiremem, Tia'm. Halkımın daha iyi bir lidere ihtiyacı var. Biri devreye girmezse olacaklardan korkuyorum."

Hayal kırıklığı hissetmemeye çalışarak başımı sallıyorum. Elbette geçen hafta birlikte olduktan sonra farklı hissedeceğini umuyordum ama bunu ummak çok fazla. Onları hayatı boyunca tanıdı, beni ise sadece birkaç haftadır. Neden onun için her şeyi bırakacak kadar önemli olayım ki? Onlar için önemli.

Cevap beklendiği gibi olsa da, yine de acı verir.

"O zaman yatakta sana katılırim ve bir bebek yaparız. Ama benim için bir şey yapmanı istiyorum. Benimle birlikte Atalar Gemisi'ne bir yolculuk yapmanı istiyorum. O dili kafana kazımanı istiyorum. Konuşabilmemizi istiyorum. Herhangi bir karışıklık ya da tercüman olmadan gerçekten konuşabilmemizi. Ondan sonra, gitmek zorunda kalırsan seni tutmayacağım."

Noj'me elinden geldiğince tercüme ediyor, ama az çok ne demek istediğimi anlıyor. Georgie'nin deyiimiyle "dil çöplüğünden" bahsettiğimde ikisinin de kafası karışıyor. Rem'eb ve Noj'me'ye halkımızın "Kahin "inin onlara çok hızlı bir şekilde öğrenmeyi sağlayacağını söylemeye karar vermeden önce onlara biraz açıklama yapmak gerekiyor.

"Birkaç günlük bir yolculuk olacak ve rezonansı tamamladıktan sonra olması gerekecek," diye itiraf ediyorum. Bu halimle çok uzağa seyahat edebileceğimi sanmıyorum.

"Biraz daha uzun sürmesi benim için sorun değil," diyor Rem'eb. "Birlikte zaman geçireceğiz ve minnettar olacağım."

Minnettarım. İnce ince gülümsüyorum. Sanırım ben de minnettar olabilirim, değil mi? Ya da dene.

"Ben de geleceğim," diyor Noj'me hevesle. "Gezgin Set'nef ve En Hızlı Tal'nef de gelmek isteyecektir."

Suuuuper. Ama tam olarak hayır diyemem. Eğer herkesle birlikte yukarıda kalmayı planlıyorlarsa - ki söyleyebileceğim kadarıyla kardeşler geri dönmeye niyetli değiller ve Noj'me bir süre kalıp öğrenmek istiyor ama daha sonra geri dönmeyi planlıyor. İletişim kurabilmeleri için hepsinin bir çevirmen çipine ya da dil çöplüğüne ihtiyacı var. Ne kadar istesem de Rem'eb ve benim yalnız gitmemiz için ısrar etmek bencilliğin zirvesi olurdu. "Elbette." Noj'me,

"Ve belki de bazı klonlar ve patatesler," diye devam ediyor, mutlu bir şekilde gevezelik ediyordu. "Bu çok heyecan verici!"

Rem'eb sadece beni izliyor. Eli dizime gidiyor ve ovuşturuyor ve yemin ederim, derinin içinden bile dokunuşu beni yakıyor. "Bu anlaşma senin için uygun mu?"

"Sahip olduğum tek seçenek bu, değil mi?" Fısıldıyorum.

Noj'me elini kulağına götürerek eğiliyor. "Sözlerini özledim. Tekrar konuşur musun?" "Evet dedim, mutluyum," diyorum daha yüksek sesle.

Sonuçta bu şekilde devam edemeyiz. Ya Rem'eb'e hissettiğim her şeyi kusarsam ve bu hiçbir şeyi değiştirmezse? O zaman zaten hiç olmaması gerekiyordu.

Noj'me ellerini çırpıyor. "Colleen ve diğer klonlarla konuşacağım. Belki bir yolculuk hoşlarına gider. Elbette bu dünyayı daha fazla görmek istiyorlardır." Duraklıyor, düşünüyor. "Peki ya ejderha adam?"

Bakışlarımı Rem'eb'inkilerden ayırıp onun heyecanlı sözlerine konsantre olmaya çalışıyorum. "Ashtar mı? Hayır, geleceğini sanmıyorum." Eğer daha küçük bir grup olsaydık, Ashtar'ın bizi Ataların Gemisi'ne uçurmasını önerebilirdim. Bu çok daha hızlı olurdu. Ama Ashtar, Rem'eb şifacılar hakkında sorular sormaya başladığından beri ataların yanında temkinli davranıyor. Sanırım birinin Veronica'yı çalmayı aklına koyacağından endişeleniyor ve Ashtar oldukça yıkıcı olabileceğinden, iki grubu ayrı tutmanın en iyisi olduğunu düşünüyorum. "Ashtar yok. Sadece Rem'eb ve Tia."

"Rem'eb ve Tia," diye onaylıyor Rem'eb, sırtındaki eli omurgamın üzerinde geziniyor. Sanki o anda baş başa kalmışız gibi ve ben

Gözlerimi ondan ayıramıyorum. Onu ne kadar çok istediğimi hissediyorum. Ona ihtiyacım var. "Ne zaman başlamak istersin, Tia'm?"

Başlamak mı? O ve ben demek istiyor olmalı... Ne zaman bebek yapmayı denemek istiyoruz?

Daha fazla beklemenin bir anlamı olmadığına karar verdim. Elini dizimden çekip dudaklarıma götürüyorum ve parmak uçlarını öpüyorum. "Şimdi."

Bölüm

Yirmi Sekiz

TIA

Rem'eb'in elini öperken Noj'm'e'yi unutuyorum, tam da adını aldığı yumruğu. Kokusu havaya yayılıyor ve ben bu kokuyu belirli bir şey olarak tanımlayamıyorum... sadece o. Sadece mükemmel. Parmak eklemlerini tekrar öpüyorum ve ona bakıyorum.

"Şimdi mi?" diye yineliyor, beni tekrarlıyor.

Başımı sallıyorum. Rezonans tarafından işkence edilmekten yoruldum. Eğer geleceğimiz hakkında bir anlaşmaya varamazsak, en azından halkına dönmeden önce ona nasıl hissettiğimi söyleyebileceğim. Belki bir tür ortak ebeveynlik programı ayarlayabiliriz, yine de o yalnız geleceği düşünmek içimi acıtıyor.

Şimdi kendime hatırlatıyorum. Şimdi ve buraya odaklan, yoksa bütün gün ağlayacaksın.

Ağlamak istemiyorum. Hele ki Rem'eb bana doğru yaklaşıp başımı kocaman elleriyle kavradığında ve sanki gördüğü en muhteşem şeymişim gibi bana baktığında. Gözleri o kadar yumuşak ve sevgi dolu ki bu ana inanmak zorundayım. Sonuçta her şeyin yoluna gireceğine inanmak zorundayım.

Ben de bir peri masalını hak etmiyor muyum?

Bu hikayede sonsuza dek mutlu bir son olmadığını düşünmeyeceğim. Her seferinde bir güne, bir saate, bir dakikaya odaklanacağım. Peki bu dakika? Bu dakika muhteşem.

"Benim tatlı yabancım," diye mırıldanıyor Rem'eb, eğilip beni öpmek için. "Bu anı çok uzun zamandır bekliyordum."

Benim de var. Ona dokunmak istiyorum. Ruhlarımızı birleştirmek istiyorum. Daha da ötesi, bir süreliğine her şeyi unutmak istiyorum. Sadece birkaç saatlik mutluluk, lütfen ve teşekkür ederim. "Beni eve götür."

Kısa bir an için beni anlayamadığını unutuyorum. Noj'me'nin sesi puslu şehvet balonumuzu yırtıyor. "Kulübesine gitmemizi söylüyor."

"Bunu yapabilirim." Sanki bir tüymüşüm gibi beni belimden tutup kaldırıyor ve kollarını etrafıma doluyor. Biri popomun altından, biri sırtımdan geçiyor, diğeri de saçlarımı kavramaya devam ederken belime sabitleniyor. Sanki onun tarafından tamamen sarılmış gibiyim ve kendimi çok korunmuş ve güvende hissediyorum. Yüzünü ellerimin arasına alıyorum ve onu öpüyorum, ona tüm duygularımı, tüm özlemlerimi gösteriyorum.

Biz öpüşürken Rem'eb beni sahile taşıyor.

Dili benimkine sürtünüyor, sessiz bir yalvarış ve ben onu emiyorum, bu sefer durmayacağımızı bilmesini sağlıyorum. Bu sefer bizi birbirimize iten dürtülere boyun eğeceğiz. Kumların üzerinde öpüşüyoruz, sendeleyerek kulübeme geri dönüyoruz ve onu bulmayı nasıl başardığını bilmiyorum ama başarıyor. Rem'eb beni kulübemi kumdan uzak tutan yükseltilmiş platforma oturtuyor, ayaklarım ona değiyor. Rem'eb bana katılmak için adım atarken şaşkınlıkla etrafıma bakıyorum. Kapımı örten kanadı zorla kenara itip içeri giriyor, ben onu takip ederken uzun, kabarık kuyruğu kanadı geri tutuyor.

Rem'eb elimi tutuyor ve beni yatağıma doğru yönlendiriyor. Oturmamı işaret ediyor ve botlarımı çıkarmak için önümde diz çöküyor. Dört eliyle hızlı bir iş çıkarıyor ve bir sonraki adımda ne yapacağını anlamaya çalışıyormuş gibi bana hararetli bir bakış atmadan önce onları bir kenara atıyor.

"Tia."

"Evet?"

"Aç mısın?"

Gerçekten mi? Şimdi de bana bunu mu soracak? "Hayır."

"Susadın mı?"

"Hayır."

"Soğuk mu?"

Başımı sallıyorum.

"Rahat mısınız? Bir şeye ihtiyacınız var mı?" Bir eliyle yüzünü ovalıyor ve ilk kez gergin olduğunu fark ediyorum. "Bunu istiyorum."

sizin için doğru olduğunu düşünüyorum. İhtiyacın olan bir şey olursa bana söyle." Sözsüzce ona elimi uzattım.

Rem'eb bir iniltiyle elimi kavlıyor. Eğilip avucumu hararetle öpüyor, sonra bileğime doğru ilerliyor. Sanki kendine engel olamıyormuş gibi oradaki tenimi emiyor ve bu his karşısında nefesim kesiliyor. Vücudumda bir şehvet şimşegi çıkıyor ve sıcaklık kalçalarımın arasına yerleşip orada nabız gibi atıyor.

Nabız noktamda geziniyor, bakışları yüzüme kayıyor. "Seni soyabilir miyim?"

Başımı sallıyorum. Çıplak tenime dokunacağı bir sonraki bölüme geçmek için kendi giysilerimi parçalamak istesem de, beni soyması ona zevk verecekse buna izin vereceğim. Belimdeki bağları çözüp ağır deriler omuzlarımdan aşağı kaymaya başlayana kadar gevşetirken kendimi hareketsiz kalmaya, titremeye zorluyorum. Bakışları beni yutuyor, sanki paketini açtığı bir hediyeymişim gibi. Nazik parmaklarıyla kollarımı kollarımdan aşağı indiriyor ve şal tuniğim kalçalarımın bir su birikintisine düşüyor. Bandımı takıyorum, göğüslerimin arasında düğümlenmiş, çünkü onsuz her şey çok fazla zıplıyor.

Rem'eb'in bakışları göğüs dekolteme düşüyor ve dikkatli bir parmak eklemiyle göğüslerimin kabarıklıklarını izliyor. İçimden bir nefes titriyor ve uzun zamandır beklenen bir okşamanın tadını çıkaran bir kedi gibi hafifçe eğiliyorum.

"Bunu çıkarabilir miyim?" diye soruyor.

Bir yanım bu kadar dikkatli olmasını seviyor ama diğer yanım da kıyafetlerimi hunharca parçalamasını istiyor. Tedbiri elden bırakıp bana saldırmasını. Ama Rem'eb sorumluluk sahibi ve gücünün farkında değilse hiçbir şeydir ve bu onun hakkında en çok sevdiğim şeylerden biridir. Beni tahrik etmekten yavaş yavaş çıldırtıyor olsa bile, olduğu kişiden başkası olamaz.

Ama burada bir yumru gibi oturmaktan daha fazlasını yapabilirim.

Dirseklerime dayanarak kürklerin üzerine uzanıyorum, böylece üzerime abanan iri bedenini izlemeye devam edebiliyorum. Bir çıplak ayağımı havaya kaldırarak pantolonumu çıkarmasını işaret ediyorum. Bakışları ayağıma kayıyor ve onu büyük bir eliyle kavlıyor.

Elini sıcak, nasırlı ve kocaman bir şekilde sıktığında nefesim kesiliyor. Neredeyse ayağımı yutuyor ve oramın bu kadar hassas olduğunu fark etmemiştim. Eğilip bileğimi ısırdığında, ağzı narin kemiklerin üzerinde gezinirken tekrar nefesim kesiliyor. Beni oradan öpüyor ve bileğim zonklayarak bana

Ağzını oraya nasıl koyduğunu da. Topuğumu ağzına alırken bana bakıyor ve ben ürperiyorum.

Bileğime son bir öpücük konduruyor ve sonra pantolonumun paçasından çekiştirerek aşağı indiriyor. Ya da çekmeye çalışıyor. Hâlâ belimde kemeri var ve aceleyle oradaki düğümü çözüyorum. Rem'eb'in kadınları soymaya alışık olmadığı açık ve bu anı hiçbir şey için bölmek istemiyorum. Tekrar dirseklerimin üzerine düşüyorum ve pantolonumu aşağıya doğru çekmesine yardım etmek için kalçalarımı kaldırıyorum. Bir bacağımı çekiştirerek kurtarıyor, sonra diğerini kaldırıp ayağımı yine burnunun dibine sokuyorum. Bu biraz şakacılık, biraz da ağzını biraz daha üzerime koymasını istemek.

Muhtemelen olması gerekenden çok daha fazla hoşuma gidiyor. Vücudumun en sıradan parçalarının bile tadına baktığında böyle davranıyor. Sanki saatlerce orada olmak istiyormuş gibi. Sanki bu andan daha iyisini hiç yaşamamış gibi. Sanki şu anda olduğu gibi, tüm zamanların geri kalanında dizimi öpebilseydi mutlu bir şekilde ölecekmiş gibi. Rem'eb'in ağzı tenimi gıdıklıyor, bir bacağımı okşarken diğer bacağımdan pantolonumu çekmeyi bitiriyor. Sonra göğüs bandım ve külotumdan başka bir şeyim yok ve kendimi her zamankinden daha seksi ve güzel hissediyorum, çünkü o bana bir tanrıçaymışım gibi bakıyor.

Gözlerimiz tekrar kilitleniyor, khui'm yenilenmiş bir coşkuyla mırıldanıyor. Yankılanan şarkı o kadar güçlü ki tüm vücudumu titreşiyormuş gibi hissettiriyor. Dikkatli bir elle göğüslerimin arasındaki düğümü çözerken bakışlarımı ondan ayırmıyorum. Destekleyici deri bandım yana düşüyor, memelerim serbest kalıyor.

Bakışları hemen oraya yöneliyor, gözlerinde şehvet parlıyor.

Sırtımı kamburlaştırıp memelerimi dışarı çıkarıyorum. Meme uçlarım gergin, sanki onun dokunuşu için yalvarıyormuş gibi diken diken. Ya da benim dokunuşum. Ya da herhangi bir dokunuş. Kahretsin, sadece dokunulmaya ihtiyacım var. O izlerken bir parmağımı bir göğsümün ucunda gezdiriyorum.

Rem'eb inliyor, öne doğru eğiliyor ve üzerime düşüyor. Ağzı boynumda, iri vücudu benimkinin üzerinde geziniyor. Bir eli göğsümü avuçluyor, keskin bir nefes kaçıyor benden.

"Çok güzel kokuyorsun," diye mırıldanıyor kulağıma karşı, başparmağı meme ucumu sıyrıyor ve içime arzu dikenleri gönderiyor. "Ve her yerin çok yumuşak. Sana günlerce dokunabilirim."

"Böyle bir şeyi şiddetle tavsiye ederim," diye fısıldıyorum.

Geri çekildi, bana baktı. "Söylediğin şeyi işaretlemedim."

Kahretsin. O an mahvoldu. Rem'eb her şeyin yolunda olduğundan emin olmak için yüzüme bakıyor. Bu dil engelinden nefret ediyorum. Bundan çok nefret ediyorum. Aceleyle çeneme dokunup ona her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum ve sonra elimi

göğsümdekini sıkıyorum. Umarım bu evrensel bir "devam et" işaretidir.

Gözleri parlıyor ve beni tekrar öpüyor, başparmağı meme ucumu okşarken dudakları dudaklarıma yapışıyor. İnliyorum, elimi boynunun arkasına kaydırıyorum ve çenemi öpüp aşağı doğru inerken sıkıca tutuyorum. Evet, evet. Lütfen göğüslerimi öp. Lütfen ayak bileğime yaptığın gibi ağzını onların üzerine koy.

Göğsümün ucunu öptüğünde çıkardığım ses kutsal değil. Anlaşılmaz. Tek bildiğim çok daha fazlasına ihtiyacım olduğu.

Rem'eb hırıltılı bir ses çıkarıyor, meme ucumu yalıyor ve bana bakıyor. "Biraz daha?"

Çılgınca başımı sallıyorum.

Tekrar göğüslerimin üzerine düşüyor, birini avuçlayıp yoğururken diğerine de ilgi gösteriyor. Bileğime gösterdiği vahşi ilgiyi önce birine, sonra diğerine gösteriyor; aç, açık ağızlı öpücükler ve emmelerle, sanki beni parça parça yutmak istiyormuş gibi. İkinci bir el göğsümü kavıyor ve sonra ikisi arasında gidip gelirken meme uçlarımı emerken ikisini de kucaklıyor.

"Benim güzel yabancım," diye mırıldanıyor dudaklarının arasından. "Her yerini tatmama izin ver."

Kalçalarımı kaldırarak inliyorum. "Evet."

Göğüslerimin arasını öpüyor, dili oradaki vadide geziniyor ve vücudunu aşağıya doğru kaydırıyor. Bir eli külotumu kavıyor ve aşağıya doğru sürüklüyor, hantal deri kalçalarıma takılıyor. Onları kaldırıyorum, ama hareket etmeleri için iki kez çekmesi gerekiyor ve utangaç bir şekilde bana bakıyor.

Kıkırdıyorum. "Berbatlar, biliyorum. Ama onlarsız kendimi çıplak hissediyorum." Ağzında bir sırıtma beliriyor. "Umarım bana gülmüyorsundur."

"Asla," diyorum başımı sallayarak. Bu anı başka biriyle yaşadığımı hayal bile edemiyorum. Başka kim bana onun gibi tapmaya özen gösterir? Eğlendiğimden emin olmak için? Bir başka özlem iğnesi kalbimi delip geçerken gülümsemem biraz soluyor.

Beni geride bıraktığında nasıl hayatta kalacağım?

"Çok fazla kat kat giyindiğini söylememe izin var mı?" Rem'eb külotumu bacaklarımdan aşağı çekerken yorum yapıyor. "Şu anda giysilerimin içinde terliyorum ama dışarı çıkarsam üşüyeceğimi biliyorum."

Ona bakıyorum, benim zevkime odaklanırken onu soymayı unuttuğumuz için eğleniyorum. Hâlâ kat kat kürklerini giyiyor, kalın bir pelerini var.

Omuzlarının üzerinde kalın bir paço, gövdesinin üzerinde de aynı kalınlıkta bir paço vardı ve ağır taytının belinden kuşaklıydı. "Hadi seni soyalım o zaman."

Kemerine uzanıyorum, oradaki düğümü çekiştiriyorum ve ona bakıyorum. "Evet?"

Gözleri heyecanla parlıyor. "Evet."

Geriye yaslanıp doğruldu ve ben de kemerini çözüp bir kenara attım. Ardından pelerini geliyor, sonra da paçosunu kafasına geçiriyorum ve hemen uzun boynuzlarına dolanıyor. Üzerlerinden geçirmek için uğraşıyorum ve ben bunu yaparken o da göğüslerimle oynuyor, sanki bana dokunmaktan bir an bile kendini alıkoyamıyormuş gibi. Sanki beni okşamayı bir an bile bıraksa ölecekmiş gibi. Bu onu soymaya konsantre olmamı zorlaştırıyor, çünkü göğsü ortaya çıktığında, nefes nefese kalıyorum ve dokunuşlarından, meme uçlarımı nasıl kızdıracağını biliyor gibi görünmesinden tahrik oluyorum. Sadece pantolonunu indirdiğinde, bir elimi geniş göğsünde gezdiriyorum, dalgalanan kasların izini sürüyorum. Gövdesi kalın ve inanılmaz derecede kaslı. Mesela Ashtar'ınki gibi belirgin bir karın kası yok. Bunun yerine, inanılmaz derecede sağlam ve karnını çimdiklemeye çalıştığımda hiçbir şey çıkmıyor. Sadece geniş, büyük, kalın ve sulu. Çok kalın.

Bir eli saçlarımda düğümleniyor, sıkı, ağrıyan meme ucumu ovarken bile beni ona doğru sürüklüyor. Rem'eb eğiliyor ve beni öpüyor. Ağzının karşısında kendimi kaybediyor, o anın içine gömülüyorum. Dudakları benimkilerle oynuyor, alay ediyor ve sonra ağzını açıp beni yalıyor ve ben bu küçük hareketin ne kadar erotik olduğunu görüp nefes nefese kalıyorum.

"Dikkatimi dağıtma, Tia," diye fısıldıyor. "Seni her yerinden öpeceğime dair ettiğim yemini unutmadım."

Sanki onu bundan uzaklaştırmak istiyormuşum gibi? Ben de beni her yerimden öpmesini istiyorum. Cevap olarak "evet" diye inliyorum.

Rem'eb bana amımı sıkan, ıslak, ağzı açık bir öpücük daha veriyor ve sonra beni tekrar kürklerin üzerine yatırıyor. Karnımdan aşağıya, amımı örten buklelere doğru öpücükler kondururken kollarım iki yanımda, arkama yaslanıyorum. Yine inliyorum, açlıktan aklımı kaçırmamış olsam beni utandıracak sesler çıkarıyorum. İri vücudu dizlerimin arasına yerleştiğinde kalçalarımı açarak onu cesaretlendiriyorum.

Yine de bana dokunmak yerine, sanki beni ezberliyormuş gibi, açığa çıkardığım her şeye bakıyor.

Geçen hafta boyunca, sanki biri soyunursa her şeyin biteceğini biliyormuşuz gibi çok ileri gitmekten kaçındık. Bu yüzden öpüştük ve elleştik.

birkaç kuru seks seansımız oldu ve her zaman ikimiz de tamamen giyinik ve acı verici bir şekilde tatmin olmadan bitirdik. Ama bugün farklıydı. Amcığıma bakarken, bir elini yavaşça kalçamda gezdiriyor.

"Kürkünü sevdim," diye mırıldanıyor.

Burun deliklerim açılıyor ve gülmemek için yanağımın içini ısırarak zorunda kalıyorum. Bacaklarımın arasında birkaç seyrek bukleden başka bir şey olmadığını bildiğim halde, sanki tam bir paspas varmış gibi konuşuyor. Ama bu adam

-Kocaman tüylü bir kuyruğu, alt bacaklarında ve alt kollarında ve omuzlarına yayılan bir postu olan bir uzaylı. Tabii ki vücudumdaki kıllardan hoşlanacaktır. Bu oldukça özgürleştirici ve beni daha da özgüvenli yapıyor. Bir ayağımı omzuna koyuyorum, sonra sırtına doğru kaydırıyorum, o kadar yakınımaya eğiliyor ki nefesini tenimde hissedebiliyorum.

Evet. Evet. Evet, evet. Oradan öp beni. Aklımı kaybedeceğim kadar iyi hissedeceğim yerden öp beni.

Yine de yapmıyor ve sanki deliliğe sürükleniyormuşum gibi hissediyorum. Bunun yerine parmağını kalçamdan yukarı, vücuduma bağlandığı yerden geçiriyor ve sonra amımın dikiş yerinden aşağı indiriyor. Ağrıyor ve ıslanıyorum ve parmağını kaldırıp incelemeden önce parmak ucunu oradaki kayganlıkta gezdiriyor.

Bir inilti çıkar. Benim inlemem.

Dilini dışarı çıkarıp parmak ucuyla tadıma bakmasını büyülenmiş bir şekilde izliyorum. Parlayan gözlerinin karardığı, gözbebeğinin daha derin mavisinin uyarılmışlıkla genişlediği anı tam olarak görebiliyorum. Parmağını emerek temizliyor, boğazından aç, paslı bir zevk sesi yükseliyor. Sonra bakışları benimkine kayıyor ve parmaklarıyla amımı aralayıp daha iyi bir tat almak için yüzünü içine daldırıyor.

Dili hassas tenimin üzerinde yılan gibi kıvrılırken haykırıyorum. Ellerim onun kavisli, uzun boynuzlarına gidiyor ve o diliyle her santimimi keşfederken bir şeylere tutunmak için çaresizce sıkıca sarılıyorum. Yalamadığı hiçbir yerim, ağzımı açıp saygıyla öpmediği hiçbir ten parçam kalmıyor. Dili içime dalıyor ve ellerim boynuzlarında sarsılıyor. İyi hissettiriyor - gerçekten iyi - ve yine de klitorisime de dokunmasına ihtiyacım var. Nabzım sanki tamamen oraya park etmiş gibi hissediyor ve çaresizce dokunma ihtiyacıyla zonkluyor.

"Bundan sonra her gece seni böyle yalamak istiyorum," diyor Rem'eb dilini tenimde gezdirirken. "Ağzımı buraya gömmek ve asla hava almak için yukarı çıkmamak istiyorum."

İnleyerek uzanıyorum ve ona klitorisimi gösteriyorum, bunu yaparken etrafında küçük bir daire çiziyorum. "İşte," diye inliyorum. "Burama dokun. Daha önce yaptığın gibi."

Elimi tutup çekiyor ve kendime dokunamayayım diye sıkıca tutuyor. "Sabırlı ol. Gelmen gerektiğini unutmadım. Bırak da bir süre daha keyfime bakayım."

Tekrar inleyerek, beni tadarken, ağzına karşı kıvranıncaya kadar yalayıp ısıtırken, elimi sıkıca kavıyorum.

Rem'eb aç bir ses çıkarıyor ve yüzü tamamen amıma gömülene ve ağzı klitorisimin üzerine kapanana kadar beni biraz daha aşağı çekiyor. Bağırıyorum, eğilerek.

Diğer elimi de ilkinin yanına sıkıştırıyor ve sonra her ikisi de başımın yanında, klitorisimle ziyafet çekerken onun tarafından kilitleniyor. Aşağıda tutulmanın bu kadar iyi hissettireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu, ama zevkime başka bir katman ekliyor ve ne yaptığımı bile fark etmeden, klitorisimi emerken ağzına karşı sürtünüyorum ve hayatımın en sert, en yoğun orgazmı vücudumda yuvarlanıyor. Her tarafım titriyor, o üzerimde hareket ederken tüylerim diken diken oluyor. Beni sertçe öpüyor ve ağzında kendi tadımı alabiliyorum. Aleti kalçamın iç kısmına sürtünüyor ve bacaklarımı daha geniş açarak onu üzerime davet ediyorum.

İçime girdiğinde bir iç çekiyorum, gözlerim dalgalanarak kapanıyor. Vücudunun benimkini delip geçmesi içimde derinlerde bir şeyi tatmin ediyor, sanki kaşıntıyı kaşıyor. Kalçalarımı kaldırıyorum, ellerim hala onun tarafından sabitlenmiş durumda ve o bana karşı sallanıyor. "Tia," diye nefes alıyor. "Benim yabancım. Benim eşim."

Sonra hareketsiz kalıyor ve içimin derinliklerinde fırıfırının açıldığını hissedebiliyorum. İç duvarlarıma doğru itiyor, garip bir his. Bir şey dalgalanıyor - aletin başı - ve sanki kendini boşaltırken içimde çırpınıyor. Bu his karşısında büyülenmiş bir şekilde nefes alıyorum. Sanki bir kelebek vücudumun derinliklerine hapsolmuş ve beni kıvrandırıyor... ve tekrar boşalmak istiyorum.

Rem'eb inliyor, iri vücudu benimkinin üzerinde geriliyor. Beni olduğum yere hapsediyor ve kıpırdanmalarım bile beni bırakmasına neden olmuyor. İçimde tekrar nabız atıyor ve karnımda derin ve garip bir şey kıvrılıyor. İnliyorum, kalçalarımı onunkilere doğru çeviriyorum, bu yeni hissin peşinden koşuyorum.

"Daha ister misin?" diye soruyor.

Nefes nefese, başımı sallıyorum, ona karşı zorlanıyorum. Bir şeye ihtiyacım var.

Bir el aramıza giriyor, amımın tümseğini sıyrıyor ve sonra klitorisimi buluyor. Sanki bir düğmeye basıyor gibi.

Tüm vücudum tekrar onun etrafında kenetleniyor ve bu sefer, içimde açılan fır fırının hissi, rahmimin derinliklerinde titreşen aletin başı... beni tekrar boşaltıyor, ama bu seferki daha derin ve on kat daha yoğun hissettiriyor. Amım sıkıca kenetlenirken nefes alamıyorum. Tek yapabildiğim onun dokunuşuna karşı eğilmek, ağzım sonuna kadar açık, vücudumun her santimi şimdiye kadar yaşadığım en şiddetli doruğa kilitlenirken.

Rem'eb yüzümün yan tarafına dokunuyor, nefesini tutarken bile onu kavırıyor. "Eşim," diyor tekrar, bakışları beni süzerken yumuşak.

Öyle miyim? Çünkü beni geride bırakacak ve bu gezegende rezonans eşleri hakkında bildiğim bir şey varsa, o da her zaman birlikte kaldıklarıdır. Yine de tartışmayacağım. İçime gömülüp titrerken ve ikimiz de nefes nefese kalmışken olmaz. Sonunda doğru bir şey yapmışız gibi khuilerimiz birlikte tatlı tatlı mırıldanırken olmaz.

Şimdilik, sadece bu anın tadını çıkaracağım. Gözyaşları gelebilir Daha sonra.

Yirmi Dokuz

REM'EB

Tia ile geçirdiğim zaman bir hediye.

Yukarıda zamanı gösteren su saatleri, gelgit yükselişi ve gelgit düşüşü yok. Bunun yerine, günleri gün ışığına ve gün ışığının ne zaman kaybolduğuna göre değerlendiriyorlar. Tia ve ben rezonansın tadını çıkarırken bu günlerden birkaçı geçiyor. Birbirimizin içinde kayboluyoruz, sürekli öpüşüyor ve okşuyoruz. Ona ve yumuşak kahverengi tenine dokunmayı seviyorum. Parmaklarımı yelesinin karışık kıvrımlarına daldırmayı seviyorum.

Ve özellikle beni uykudan uyandırıp, bir bacağını kalçalarımın üzerine atıp, tıpkı bu sabah yaptığı gibi, kalkmış sikime gömülmesine bayılıyorum. İnliyorum, içine giriyorum ve kalçalarımı pompalıyorum. Fırfırım açılana ve içinde çiçek açana kadar acımasızca derinlerine batıyorum. Nefes nefese kalıyor, dizleri yanlarıma kenetleniyor, avuç içleri göğsüme bastırıyor ve küçük hareketlerle bana biniyor, ortak zevkimizi sürüklüyor.

Eşimin ne zaman doyduğunu anlamak kolaydır, çünkü tüm vücudu etrafımda kenetlenir ve titrer. O titremeyi hissedene kadar kendi zevkimi ertelemeyi ya da amına birkaç dokunuşla onunkini ön plana çıkarmayı bilirim. Bu kez, sikimin rahminin derinliklerine dalmasıyla boşalıyor ve Tia sırtını dikleştirip sikimi içinde sıkarken titriyor. Durgun bir sesle göğsümün üzerine çöktüğünde

inlediğinde, çok memnun olduğunu anlıyorum. Bir elimi sırtında aşağı yukarı gezdirerek yumuşak tenini okşuyorum.

Kendine geldiğinde çenesini göğsüme yaslıyor ve yüzünde tok bir ifadeyle bana gülümsüyor. "Aç mısın, Rem'eb?"

Eliyle yemek yemeyi işaret eden bir hareket yapıyor ama şimdiye kadar birkaç kelimesini öğrenmiştim. Başımı sallıyorum ve o da üzerimden kayarak, derme çatma kulübesinde bir sürahi taze su bulundurduğu yere doğru ilerliyor. Arkadaşları kulübenin hemen dışına bizim için yiyecek ve içecek bırakıyor ve şüphesiz tüm kabilesi rezonansı gerçekleştirdiğimizin farkında. Böyle bir şey mağaralarda kutlanıyor, burada da kutlanmaması için bir neden göremiyorum.

İki elimi başımın arkasına koyuyorum ve onun hareketlerini takdirle izliyorum. Adımları hafif ve neredeyse süzülüyor, keyifli poposu hareketleriyle birlikte zıplıyor. Onu çıplak izlemek hoşuma gidiyor. Havanın çok soğuk olması çok yazık, çünkü teninden başka hiçbir şey giymeden nefis görünüyor.

Tia elini yüzünü yıkıyor, benim için bir havlu ıslatıyor ve sonra havluyu bana doğru fırlatıyor. Bir elimle yakalıyorum, parmaklarımı havluya doladığım anda buz gibi su her yere sıçırıyor.

Kekeleyerek doğruldum. "Bu çok soğuk!"

Benim mutsuzluğuma gülüyor ve tepside bizim için kalanları seçerek yemeğe doğru ilerliyor. "Balık? Kökler? *Sumtinelse?*"

"Ne istersen al. Kalanını ben alacağım." Hassas, aşırı ısınmış tenime değen soğuk sudan irkilmemeye çalışarak sikimi siliyorum. Son birkaç gün içinde o kadar çok çiftleştik ki, sikim gerçekten ağrıyor, fırıfırım aşırı kullanımdan şişti. Bu bizi durdurmadı değil. Rezonans acımasızdı.

Acımasız... ve muhtemelen şimdiye kadarki en keyifli deneyim.

Bizim için bir tabak dolduran ve kendi kendine mırıldanan eşime bakıyorum; onu çok hevesli bir şekilde emdiğim için cildinde küçük izler var. Sırtımda da tırnaklarından kaynaklanan çizikler olduğunu biliyorum ama bu küçük acıları memnuniyetle taşıyorum.

Yanıma dönüyor ve Tia yanıma oturmak yerine tabağı yere bırakıp hemen kucağıma atlıyor.

"Oho," diye kıkırdıyorum, patronluk taslaması beni eğlendiriyor. "Nedir bu?"

"*Wahrm seet*," diyor bana ve poposunu oynatıyor. Sırtını önüme yaslıyor, tabağı kaldırıyor ve dudaklarıma bir ısırık uzatıyor.

Çiğneyerek ondan alıyorum. Tuzlu kurutulmuş balık. En sevdiğim değil ama iyi bir ısırık. O da aynısından bir ısırık alıyor ve kollarımda rahatlıyor. Çiğnemeyi bitirdikten sonra çenemi onun başının üstüne koyuyorum. Tia benden daha küçük ama ben onun boyunu seviyorum. "Kollarıma tam oturuyorsun. Bunu fark ettin mi?"

"Evet." Sesi eğlence doluydu. "*Ezee tadoowhen urhuuge.*"

Bunların hiçbirini işaretlemiyorum ve hayal kırıklığımı geri alıyorum. Bencil bir yaratık gibi, onun tüm kelimelerini yutmak istiyorum ve herhangi birinin elimden kayıp gitmesinden nefret ediyorum. Ne düşündüğünü, onu neyin güldürdüğünü, her şeyi bilmek istiyorum. Jestler, yüz ifadeleri ve birkaç ortak kelimeyle biraz iletişim kurabiliyoruz... ama bu yeterli değil.

Onu anlayamadığımı söylediğimde hep üzülüyor, ben de bundan kaçınıyorum. Bugün, sevgili eşimden gülümsemeden başka bir şey istemediğime karar verdim. Kıvrılan saçlarını okşuyorum ve sonra omzunun üzerinden uzanıp tabaktan bir parça yemek alıyorum. "Bugün dokuma tezgahında çalışacak mısın?"

"Mmm," diyor Tia, ama bu cevabın ne anlama geldiğini bilmiyorum. Kulübesinin yan tarafındaki dokuma tezgâhına bakıyor. Birlikte yatağa düştüğümüzden beri dokuma tezgâhında çalışmayı denedik ama pek başarılı olamadık. Aklımız başka şeylerdeydi. Bana doğru görünüyor, ama dokuma tezgâhları hakkında fazla bilgim yok. Tia tam olarak memnun değil ve iplerle ve onlardan sarkan tarak benzeri çubukla oynamaya devam ediyor.

"Ya da... yemek yiyip kürklere dönebiliriz? Ben de vücudundaki en sevdiğim yerleri öpebilirim."

Tia kıkırdıyor ve başını çevirip bana bakıyor. "*İyi bir gün müydü?*"

"Gerçekten de tüm günümü alabilir," diye düşünüyorum, sözlerinin diğer kısmını tahmin ederek. "Pek çok favorim var."

Bana uzanarak bir parça daha uzatıyor, ben de parmaklarının arasından ısıırıyorum. "Tezgâh evet," diyor bir süre sonra. "*Eyetink-*"

Kulübenin hemen dışından gelen gürültülü bir çingirak sesi beni ayağa fırlattı.

Tia kürkleri almak için çabalıyor, ben de silah arıyorum.

"*Kapı,*" diye sesleniyor Tia, bana bir kürk fırlatarak. "*Kapı!*"

Çıplak bedeninin üzerindeki tuniği kaydırırken bile girişe doğru çılgınca bir hareket yapıyor ve benim onu takip etmem biraz daha zaman alıyor.

"*Ooos der?*" Tia

sesleniyor. Ah. *Giriş.*

"Görevli Noj'me," diye sesleniyor fazla neşeli bir ses. "Girebilir miyim?"

Tia'nın gözleri irileşiyor ve battaniyeyi çıplak bacaklarının üzerinden kaydırarak bana işaret ediyor. Kürkü kalçalarımın bol bir etek şeklinde sarıyorum ve sonra atılmış kemerimi alıp bağlıyorum. Tia'nın kulübesi atılmış giysiler ve karmakarışık kürklerle dolu. Son birkaç gündür her şeyi düzenli tutmaya dikkat etmiyoruz ve girişe doğru ilerlerken bile dağılmış birkaç eşyayı topluyorum.

Dışarıdaki aydınlığa gözlerimi kısarak bakarak kapıyı açıyorum ve soğuk bir rüzgâr yüzüme çarpıyor.

"*Gesswe gunnahaf cumpnee hafterall*," diye mırıldanıyor Tia arkamdan.

Noj'me içeri girerken bize parlak bir gülümseme veriyor. "İkinize de selamlar! Umarım sizi ziyaret etmemde bir sakınca yoktur. Gezgin Set'nef sizi rahat bırakmamı söyledi ama sorulmayan sorunun cevabı bulunmaz diye düşünüyorum, değil mi?" Beni geçip kollarını ovuşturdu. "Dışarıda oldukça soğuk. Ateşiniz çok düşük, yardıma ihtiyacınız var mı?"

"Yeterince sıcaktık," diyorum ve Noj'me ateş çukurunun yanına yerleşirken kibar kalmak için çaba sarf ediyorum. Kulübe yeterince sıcaktı ama Noj'me içeri girdiğinden beri soğuk da arttı. Kapağın bir kez daha düşmesine izin veriyorum, sonra Tia'nın yanına oturmak için hareket ederken üzerime bir kürk daha çekiyorum ve onun etrafına bir kürk daha sıkıştırıyorum.

Bana gülümsüyor ama gülümsemesi zoraki.

Nasıl hissettiğini anlıyorum. Noj'me'nin buradaki varlığına gücenmemek için mücadele ediyorum. Bu kulübede sadece ben ve Tia varken, görevimi unutabilirdim. Aşağıda benim dönüşümü bekleyen babamı ya da şu anda bile ona karşı komplo kuruyor olabilecek asileri unutabilirdim. Noj'me, kürk tuniğinin üzerine taktığı boncuklu kolyelerden uçlarını küçük kürk ponponlarla süslediği boynuzlarına kadar halkımı hatırlatıyor. Sadece dostça ve meraklı davrandığını biliyorum -ve mümkün olduğunca çok şey öğrenmek Görevlinin görevidir- ama yine de gitmesini istiyorum.

Onu soğuk kumsala geri itmek, kapının kanadını kapatmak ve onu gördüğümüzü unutmak istiyorum. Tia'yı tekrar kollarıma almak ve dünyanın geri kalanını düşünmemek.

Ben kürkleri eşimin etrafına yerleştirirken Noj'me kulübenin etrafına bakıyor. Bakışları dokuma tezgâhına kayıyor ve dönüp bana bakıyor. "Bunu sen mi kırdın?"

"Hayır, bunu çözemeyiz ve soracak zamanım da olmadı."

Kıkırdıyor ve kuyruğunu sallayarak ayağa fırlıyor. Tezgâha doğru ilerliyor, ona bakıyor ve sonra tarak benzeri çubuğu hareket ettirip bir başkasını yukarı kaldırıyor. İplikler hemen düzeliyor ve Tia nefes nefese kalıyor, beni tamamen unutuyor.

Arkadaşım sert zeminde sürünerek tezgâha geliyor ve her şeye dokunmaya başlıyor. "Dis?" diye soruyor Noj'me.

"Bu çit. Yanlış yere koymuşsun. Tellerin yarısını yükseltmek için bu çentiklerden birine uyuyor. Bak. Burada çözgü iplikleri arasında bir boşluk yaratıyorsun - bu ağızlık - ağızlık çubuğu boşluğu büyütüyor - ve atkı ipliğini bu boşluktan geçiriyorsun. Bu tezgâhta iki ağızlık çubuğu var ve belki de bu yüzden zorlandınız. Bunlar daha karmaşık desenler yaratmak için çitinizle birlikte kullanılır. İşte, size göstereyim."

Noj'me bir gösteri yaparken Tia'nın gözleri kocaman oluyor ve tarağı aşağı çektiğinde yeni iplik yarım dokuma projesinin geri kalanına yerleşiyor. Arkadaşım kuşkulu bir ses çıkardığında mutlu olduğunu anlıyorum.

Noj'me'nin varlığına duyduğum burukluk biraz olsun azalıyor. "Yardımanız için teşekkür ederiz. Birçok akşamdır bunu anlamaya çalışıyorduk."

Noj'me, "Çok fazla çabalamıyorsun," diye takılıyor. "Doğrusunu söylemek gerekirse, dikkatin dağınıktı."

Tia hiçbir şey söylemiyor. Tezgâhın bir parçasını -atkıyı- değişen ipliklerle beslemekle meşgul, parmakları heyecandan titriyor. O an için ben unutuluyorum ve dokuma tezgâhı için de bir kıskançlık dalgası hissediyorum. Eşimi hem onunla hem de Noj'me ile paylaşmak zorunda mıyım? "Dokuma tezgâhını nasıl çalıştıracağını nereden biliyorsun?"

"Görevli olarak, bazı şeyleri bilmek benim işim."

"Bu yüzden mi buradasınız?" diye sordum. "Bilginizi göstermek için mi?"

Arkadaşım ses tonuma şaşırarak dönüyor. Kabalığımdan dolayı utançtan kızardım. Noj'me'den hoşlanmadığımdan değil. Unutmaya çalıştığım her şeyi temsil ediyor.

Neşeli Görevli sözlerimden incindiye de bunu belli etmiyor. Bana dönerken gülümsemesi parlaklığını koruyor. "Ben buraya dokuma tezgâhlarından bahsetmeye gelmedim. Büyük gemiye ne zaman gideceğimizi öğrenmeye geldim. Kaç gün oldu ve Kahin'in atasını görmek için sabırsızlanıyorum. Ve şimdi buradayım, rezonans şarkınızın farklı olduğunu kendim de duyabiliyorum. Bu yakında gideceğimiz anlamına mı geliyor? Evet mi?"

Hevesli olduğu her halinden belli. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan nefret ediyorum ve tam da bunu söylemek için ağzımı açtığımda duraksıyorum.

Rezonans şarkımız farklı mı? Onun uğultusuna, bitmek tükenmek bilmeyen enerjisine o kadar alışmışım ki değişikliği fark etmedim. Ama Noj'me haklı. Bir zamanlar ısrarcı olan khui şarkısı yavaşlayarak daha hoşnut, neredeyse uykulu bir sese dönüşmüş.

Rezonans tamamlandı. Tia artık benim çocuğumu taşıyor.

Şok olmuş bir halde eşime bakıyorum. Elini göğsüne, kalbinin üzerine götürmüştü ve yüz ifadesi en az benimki kadar şaşkıındı. İkimiz de bunu fark etmemiştik. Bir yabancının sıcacık yuvamıza gelip bariz olanı göstermesi gerekti.

Tia göz kırpıyor ve ben de bana bir şey söylemesini bekliyorum. Mutlu olduğunu söylemesini. Rahatladığını. İlerlemekten memnun. Eğer mutluyorsa, sanırım bununla yaşayabilirim. Ama sadece Noj'me'ye dönüyor, eli hâlâ göğsünün üzerinde ve anlamadığım birkaç yumuşak kelime söylüyor.

Noj'me bana dönüp gülümsüyor. "O haklı. Daha fazla gecikmek için bir neden yok. O halde yarın yola çıkalım mı?"

Yarın mı?

Çok ani oldu.

Sonsuza dek Tia'yla bu kulübede kalmak istiyorum. Bizim için bırakılan yiyecekleri kemirmek ve sonra daha fazla öpücük ve okşama için kürklere dönmek istiyorum. Onun altımda ya da üstümde olmasını istiyorum ve sonra birlikte, doymuş ve memnun bir şekilde yere yığılalım. Tezgâhta ilk projesini dokumasını ve yüzündeki gururu görmek istiyorum.

Karnının çocuğumla birlikte büyümesini ve onun dünyaya gelişini izlemek istiyorum.

Ama ben Şef'in oğluyum. Ben Fist'im. Ve bu yüzden, bunların hiçbirini alamıyorum. Neye mal olursa olsun halkıma yardım etmeliyim.

Tia'ya bakıyorum, gözlerindeki hüznün geri gelmiş, omuzları yenilgiyle çökmüş. Ne düşündüğümü biliyor ve söze gerek yok. İkimiz de biliyoruz.

"Yarın," diye kabul ediyorum, umutsuzluğumu gizleyerek. "Gezgin Set'nef ve En Hızlı Tal'nef'i benim adıma bilgilendirir misin Noj'me?"

"Elbette! Diğerlerine de söyleyeceğim!" Ayağa fırlıyor, bize bakıyor.

"Diğerleri," diye yineliyorum, düşünmeye çalışarak. "Hangi diğerleri?"

"İnsan palyaçolar ve patatesler."

"Klonlar," diye mırıldanıyor Tia, ağzı büzüşerek. "Klonlar, palyaçolar değil."

"Clooooohns," diye katılıyor Noj'me. "Kelimeler birbirine çok benziyor. Yanımızda başkalarını da getirebileceğimizi söylemiştin, ben de etrafa sordum. Onlara Büyük Ata'yı bulmak için yola çıkacağımızı ve bazılarının bize katılmak istediğini söyledim. Colleen istiyor, ve patateslerden biri. Başka bir kadın da. Ve Yabancı R'jaal ile Berry-and Rosalind'i de unutamayız."

Çok fazla. Bu yolculuğa çıkmayı daha da az istememe neden oluyor, çünkü bu eşimle fazla yalnız kalamayacağım anlamına geliyor. Yine de ona bu sözü verdim. Şimdi bundan nasıl geri dönebilirim? "Kimi istersen davet et," diyorum bıkkınlıkla. Kimin geleceği umurumda değil. "Sadece sabah hazır olduklarından emin ol."

"Harika," diye duyuruyor Noj'me ve ayağa kalkıyor. "Eğer sabah yola çıkacaksak, hemen toplanmalıyız. Diğerleriyle konuşmalıyım. Tabii önce onlarla buluşmak istemiyorsan? Yoksa hava daha güzel olana kadar beklemeli miyiz? Belki de görmeliyiz-"

"Yarın gidiyoruz," diyorum, bakışlarım Tia'nın üzerinde. Gözlerimin içine bakmıyor. Noj'me'ye cevap verirken bile onu izlemeye devam ediyorum. "Kar yağıyor olsa bile. Gün doğana kadar gitmeye hazır olmazlarsa, bizimle gelmeyecekler."

"Eep!" Noj'me gülerek kulübeden dışarı fırlıyor. "Hazır olacağız! Gün doğumunda görüşürüz!"

Kapı tokmağıyla arkasından kapandı ve ben Tia'yla yalnız kaldım. Benim tatlı, sevimli, kırılgan yabancım. Kucağındaki ellerine bakıyor, tezgâhtaki tüm heyecanı gitmiş. Konuşmuyor.

"Ne kadar çabuk gidersek, seni o kadar çabuk anlayabilirim," diyorum ona. "En iyisi bu."

"*Swut üzerinde anlaştık*," diyor, sesi yumuşak. Elleri kucağında dönüyor. "*Sorun* değil."

Onun ne düşündüğünü bilmek için kelimelere ihtiyacım yok. Biliyorum, çünkü ben de aynı şeyi düşünüyorum. Bu konuda anlaşmıştık ama yine de... çok ani, çok erken gibi geliyor. Bir avuç gün daha rezonans istiyorum. Bir avuç dolusu dönüş istiyorum. Ben de hazır değilim.

Yine de görevimi yapmalıyım. Bu şefin oğlunun işi.

Kendime, pek çok kişinin hayatının kendimin ve Tia'nın mutluluğundan daha değerli olduğunu hatırlatıyorum. Geri dönmek yapılacak en doğru şey... ve ben tüm bunlardan çok yoruldum. Bir kez olsun yanlış olanı, bencilce olanı yapmak istiyorum.

"Özür dilerim, Tia."

Bana bakıyor ve gözleri dökülmemiş yaşlarla parlıyor. Ama başını sallıyor ve yerde sürünerek bana doğru geliyor. "Hayır, hayır. Hayır, hayır."

Üzgünüm." Kucağıma kayıyor ve elleriyle yüzümü kavırıyor. "Hayır, üzgün değilim.

Wegreed. Bu bizim deel'imiz."

"Keşke halkıma karşı yükümlülüklerim olmasaydı," diyorum ona, boğazımda bir düğümle. Onu nasıl geride bırakabilirim? Bu, kendimin yarısını geride bırakmak gibi olacak. Yaptığımız çocuğu düşünemiyorum bile, yoksa tamamen yok olacağım.

"*Bizim deel,*" diye tekrarlıyor Tia usulca ve beni öpebilmek için yüzümü aşağı eğiyor. "Üzgün değilim."

Kollarımı ona doladım ve sıkıca sarıldım. Anlaştığımız şeyin bu olup olmaması önemli değil. Yine de nefret ediyorum. Nefret ediyorum ve zaman sanki kıyıdan geri çekilen su gibi bizden uzaklaşıyormuş gibi geliyor.

Kalan zamanımızı kaybettiğimizin fazlasıyla farkında olarak, eşimi açlıkla öpüyorum ve onu kürklerin içine çekiyorum. Birlikte sadece birkaç günümüz kaldıysa, hepsi dokunuşlarla ve neşeyle dolu olsun. Onu öpüyorum, öpüyorum ve boğazımdaki düğümü görmezden geliyorum.

Bölüm Otuz

TIA

Seyahat partimiz oldukça dikkat dağıtıcı bir grup. Tıpkı Noj'me'nin bahsettiği gibi, yanında birkaç kişi getirmiş. Set'nef ve Tal'nef bizimle birlikte ama R'jaal ve Rosalind geride kalmayı tercih etti. Onun yerine Harlow ve Rukh ve iki çocukları bizimle birlikte. Klon grubundan Colleen ve Natalie ve kedi genleri taşıyor gibi görünen Chalath adında bir gladyatör (onlara taters demeyi reddediyorum) bizimle birlikte.

Her şey Rukh ve Harlow'un önderliğinde güzel bir şekilde başladı. Rukh iki çocuğu kızakla arkasından çekiyor, geri kalanımız da çantalarımızı taşıyoruz. Rukh ve Harlow daha önce birçok kez gemiye gitmişlerdi ve kaybolmayalım diye bizimle gelmek için ısrar ettiler. "Ayrıca, bilgisayarın Noj'me'nin Kehanet kapsülünden haberdar olup olmadığını ve eğer haberdarlarsa birbirleriyle iletişim kurup kuramadıklarını görmek istiyorum," diye ekliyor Harlow. "Eğer öyleyse, uzun mesafeli bir iletişim hattı kurmamız mümkün olabilir."

Umarım öyledir. Belki Rem'eb yeraltına döndüğünde onu kontrol edebilirim. Bunu düşünmek bile kalbimi acıtıyor.

Rem'eb karların arasından geçip sahildeki koyu çevreleyen dağlara doğru yürürken sessiz. Çantamı güçlü ve geniş sırtında taşımakta ısrar ediyor ve aksini duymak istemiyor. Chalath çantayı taşımayı teklif ediyor.

hem Colleen hem de Natalie'nin paketlerini öpücük karşılığında alır ve her iki kadın da iğrenç sesler çıkararak onu geri çevirir.

Kardeşler -Set'nef ve Tal'nef- sonunda kadınların yüklerini taşıyor ve öpücük istemiyorlar. İçimden bir ses bunu sadece Chalath'ın bencilliğine karşı daha iyi görünmek için yaptıklarını söylüyor. İki kadın Noj'me ile birlikte yürüyor, Noj'me sanki yolculuk sırasında hepimizi iyi bir ruh haline sokmak onun kişisel sorumluluğuymuş gibi bitmek bilmeyen bir sohbet akışı sürdürüyor.

Bu kaybedilmiş bir savaş. Harlow'un çocukları sıkıldıkları için mızızlanıyor, kardeşler etrafımızdaki manzara karşısında şaşkına dönüyor, Chalath hıyarın teki ve Rem'eb ile ben kendi kişisel sefaletimizde kaybolmuş durumdayız. Diğerlerinin arkasından yürüyoruz, karlar boyunca ilerleyen kabilemizin en sonucusuyuz.

"Hey, biraz ara verebilir miyiz?" Colleen, Rukh ve Harlow'a seslenir. "Botlarım buzla kaplandı."

Natalie etrafımızda güneş ışığını kesen yüksek dağları işaret ederek, "Burası bir buz gezegeni," diyor. Büyük olasılıkla bugün ilk kez konuşuyor. Ayrıca ilk kez giysisini ters giydiğini, yumuşak kürkünün dış yerine iç tarafta olduğunu fark ediyorum. Tuhaf.

Chalath eğlenerek homurdanıyor ve Colleen ikisine de kaşlarını çatıyor. Yine de hepsi yürümeyi bırakır.

Harlow Rukh'un omzuna dokunuyor ve o da başını sallıyor. Bize dönüyor, kürklü yuvarlak şapkasının altından parlak turuncu saç örgüleri görünüyor. "Biraz ara vereceğiz ve biraz sonra tekrar devam edeceğiz. Nasıl olur?"

Arkadaşı durma konusunda daha az heyecanlı görünüyor ama Rukh Harlow ve çocukları dışında kimseyle fazla uğraşmayı sevmiyor... ya da belki kardeşi Raahosh. Yolculukta bizimle gelmelerine hâlâ biraz şaşıyorum ama bence bu her şeyden çok Harlow'la ilgili. Dışısını dünyanın sonuna kadar takip ederdi. Ya da buz gezegeninin. Her neyse işte.

Chalath battaniyelerini yere atıyor ve onlara Natalie, Noj'me ve Colleen'in de kürklerin üzerinde ona katılmalarını işaret ediyor. Üçünün de hemen onu görmezden gelip kısa bir mesafe ötede çantalarının üzerine oturmaları beni biraz eğlendiriyor. Harlow çocuklarına atıştırmalık bir şeyler verirken ata kardeşler bir kayanın üzerine oturmuş, kendi aralarında sessizce konuşuyor ve botlarını ayarlıyorlar.

Rem'eb çantasını yere bırakıyor ve üzerine oturmamı işaret ediyor. "Ayaklarını dinlendir. Gücüne ihtiyacın var."

Kucağına oturabilmem için oturmasını işaret ediyorum ve ağzında küçük bir gülümseme belirliyor. Bu bugün gördüğüm ilk gülümseme ve bu gülümseme

Elmaslar. Battaniyenin üzerine bağdaş kurmuş, kuyruğunu sallayarak oturuyor ve otomatik olarak bana doğru uzanıyor. Kucağına oturduğumda kolları beni sarıyor ve pelerinini ikimizin üzerine çekiyor.

Memnun bir şekilde göğsüne sarılıyorum.

"Senin fikrin benimkinden daha iyiydi," diye itiraf ediyor, dudakları dudaklarıma değiyor.

Saç.

"Bir sürü harika fikrim var," diyorum, onun bana inanmayacağını bilsem de.

anla. "Benimle kal bebeğim, öğreneceksin."

Sadece başımı okşuyor, beni kendine çekiyor. Rüzgâr hızlanıyor, uzaktaki bir kayalıktan kar sürükleniyor ve bakışlarım oraya gidiyor. Rem'eb'inki de öyle ve tekrar bana doğru eğiliyor. "Yukarıdaki ne kadar büyük?"

"Çok." Ellerimle geniş bir hareket yapıyorum. "Buna güvenmiyorum. Çok açık."

"Neden?"

"Yukarıdan üzerinize her şey düşebilir." Rem'eb üzerimizdeki gökyüzünü işaret ediyor.

Kahkahamı bastırmak için dudağımı ısıırıyorum.

"Burası ne kadar yükseğe çıkıyor?" diye devam ederek beni eğlendiriyor. "Şu uçurumun tepesinde durursam, yukarıdaki kabarık beyaz şeye dokunabilir miyim?"

Bulut mu? Kıkırdıyorum. "Hayır. Onlara dokunmak için çok daha yüksekte olmanız gerekir." "Peki kar **n e r e d e n** geliyor? Peki ya rüzgar?" Rem'eb

başını tekrar sallar. "Aşağıda, görünmez hiçbir şeyin üzerinize hava üflemediği yerde çok daha güvende olursunuz."

Çok komik. "Sadece rüzgar."

"En azından aşağısı sıcak," diye homurdanıyor ve bu sözleri beni hem eğlendiriyor hem de üzüyor. Burayı sevseydi belki daha uzun süre kalırdı. Ben kalamazsam belki daha sıcak havalar onu kalmaya ikna edebilir.

Ona yaslanıyorum, gözlerimi kapatıyorum ve etrafımızdaki dünyayı bastırmaya çalışıyorum. Birlikte geçirdiğimiz her anın değerini bilmeliyim.

Her bir dakikayı net bir şekilde hatırlamalıyım ki gelecek yıllarda çocuğumuzla yalnız kaldığımda ve o insanların yanına döndüğünde bunları düşünebileyim.

Rem'eb bir eliyle kolumu okşuyor, parmakları kolumun üzerinde geziniyor. "Yorgun musun?"

Başımı sallıyorum. "Sadece rahatlıyorum."

Sözlerimi anlamıyor olabilir ama ses tonumu anladığını düşünüyorum. Homurdanıyor ve bir an sessiz kalıyor, sonra fısıldıyor, "Keşke Set'nef ve Noj'me gibi olabilseydim. Onlar bu yolculuğu seviyorlar."

Gözlerimi açtığımda, Natalie dizlerine sarılıp uzaklara bakarken heyecanla Colleen'in kulağına bir şeyler söyleyen Noj'me'ye bakıyorum. Tal'nef ve kardeşi küçük grubumuzdan biraz daha uzaktalar, ancak Set'nef'in sallanan kuyruğu ve sürekli şaşkınlıkla etrafına bakması yolculuğun tadını çıkardığını açıkça gösteriyor.

Ama sanırım Rem'eb bilmiyor. "Sen değil misin?"

Yüzünde düşünceli bir ifadeyle bana bakıyor. "Kulübende sonsuza kadar kalmak için her şeyimi verirdim. Hal böyleyken, attığımız her adım sanki seni kaybetmeye doğru yürüyormuşum gibi geliyor. Yani, hayır, bu yolculuktan zevk almıyorum."

Oh. Gözlerim yaşla doluyor. Burnumu çekiyorum, yanaklarımdan aşağı süzülen ıslaklıktan nefret ediyorum çünkü donup kalacak. Yüzümü göğsüne bastırıp üzüntümü gizliyorum. "O zaman gitme."

Ama bunu sormanın bile bencillik olduğunu biliyorum.

Eski uzay gemisinin uzaktan görünmesi için bir gün daha yolculuk yapmak gerekir. Yan yatmış, düz bir ovada tek başına duran devrilmiş bir kutu gibi.

Onu ilk fark eden Chalath oldu. "Aradığımız şey bu köhne hulk mu?"

"Büyük Kahin," diye bağılıyor Noj'me heyecanla. Ellerinin bir kısmını çenesinin altında kenetlerken, diğer ellerini heyecanla sallıyor. "Çok büyük!"

Hepimiz ilk bakışımıza bakmak için bir araya geldik. Ben daha önce görmüştüm ama diğerleri görmemişti. Rem'eb'in bakışları eski uzay gemisine yerleşirken yüzünü izliyorum ve ona ne kadar garip göründüğünü merak ediyorum. Onun benim gibi bilim kurgu filmlerinden yola çıktığı bile yok.

"Çok eski," diyor Chalath huysuzca, kollarını kavuşturarak. "Bana yemek pişirmesi için o teknolojiye güvenmezdim."

"Yan yatmış," diye dikkat çekiyor Colleen, bakarak. "Yoksa yanılıyor muyum?" "Yanılmıyorsun," diyerek Natalie onu rahatlatır.

Harlow, "Birkaç yıl önce büyük bir deprem oldu ve bu da devrilmesine neden oldu," diyor. "Ama bir kısmı bir hendeğin içine yerleşti, bu yüzden artık

hareket ediyor ve geçilemeyecek kadar dik olan yerlerde ip merdivenler var. Sadece dikkatli olun ve kendinizi bir arkadaşınıza ipe bağlayın."

Rukh yorulmadan çektiği kızağa yaklaşıp ve Harlow'u kızağa doğru iter. Uzaktaki bir gölgeyi işaret ediyor. "Gök pençe. Tetikte ol."

Harlow, "Ve muhtemelen kendinizi arkadaşınıza daha sonra değil, daha erken bağlamak iyi bir fikirdir" diyor.

"Gök pençe nedir?" diye soruyor Noj'me.

"Bir kuş kertenkelesi," diyor Colleen, yukarı bakabilmek için bir eliyle gözlerini kapatarak. "Herkesin söylediği doğruysa kocaman bir tane."

"Çok büyük ve çok tehlikeli," diye kabul ediyorum, elimi Rem'eb'in kemerine sokarak. "Diğerlerine de söyle, Noj'me. Hepimiz birbirimize bağlanmalıyız çünkü biri yutulursa, diğer kişinin onu bırakması için saldırması gerekir."

"Sen... ciddi değilsin, değil mi? Benimle dalga geçiyorsun, değil mi?" Colleen belirtiyor. "Bizi *yiyebilirler* mi?"

"Biri Josie'yi yedi," diye katılıyor Harlow. "Neredeyse ölüyordu."

Ondan sonra kimse yeterince hızlı bağlanamıyor. İpler elden ele dolaşarak ve ikişer ikişer bağlanıyoruz. Ben Rem'eb'e bağlıyım, sanki başını çevirirse beni kapıp götüreceğinden endişeleniyormuş gibi bir elini sürekli üzerimde tutuyor. Noj'me Colleen'e, kardeşler birbirlerine ve Chalath Natalie'ye bağlı olduğu için heyecanlı görünüyor.

Natalie şikayet etmiyor. Hiçbir şey söylemiyor. Onu anlamak zor ve onun daha öncesine dair hiçbir anısı olmayanlardan biri olduğunu hatırlıyorum. İsmi bile Flor'un ona sırf onu çağıracak bir şeyimiz olsun diye verdiği bir isim.

Gök pençesini gördükten sonra, düşen gemiye doğru biraz daha hızlı ilerliyoruz. Geminin tabanına yaklaştıkça, büyüklüğü herkes için çok daha belirgin hale geliyor. Daha önce birkaç kez görmüştüm ama bu kadar büyük bir şeyin uzayda uçmayı nasıl başardığına hep hayret etmişimdir. Uzunluğu bir yolcu gemisi kadar olmalı, ancak dünyada tatil paketleri sunan canavarlarınkı kadar hantal değil. Üsse geldiğimizde Noj'me dizlerinin üzerine çöküyor.

"Kudretli Kahin," diye ağlıyor, ellerini gökyüzüne kaldırarak. "Ne kadar büyük! Şüphesiz tüm bilgi içinde saklıdır."

"Ona bunun muhtemelen iyi bir güç çevrimine ihtiyaç duyan boktan bir bilgisayar olduğunu kim söyleyecek?" Colleen şaka yapıyor.

"Ben değil," diyor Natalie ve birkaç metre ötedeki Noj'me'yi işaret ediyor. "Ve az önce ona söyledin. Seni duyabilir."

Colleen Natalie'ye kaşlarını çatıyor, sonra dikkatini Noj'me'ye çeviriyor. Diğer kadının omzuna dokunurken sesi daha nazikti. "Hadi ama. O şeye tapamazsın. O sadece yarı çalışan bir bilgisayarı olan eski bir cıvata kovaşı."

Noj'me ayağa kaldırılmasına izin veriyor ve yanaklarını siliyor. "Com-pew-turr?"

"Beyin gibi bir şey," diyor Harlow ona. "Bilgi dolu."

Noj'me bir kez daha ışıldar. "Evet?"

"Ona yol gösterme," diye karşı çıkıyor Colleen. "Onu sadece acı dolu bir dünyaya hazırlıyorsun."

"O halde bir bilgisayarı nasıl tanımlarsınız?" Harlow'un yüz ifadesi sabırlıdır. Kızağın önünde diz çökmüş, küçük kızının saç örgülerini düzeltiyor ve kızağı üstündeki bebeğine sarılmaya devam ederken annelik edasıyla buruşuk kıyafetlerini düzeltiyor. Harlow tekrar Colleen'e bakar. "Yağmur yağması için dua etmiyor ya da düşmanlarını vurmasını istemiyor. Onun büyük bir bilgi birikimine sahip olduğunu düşünüyor. Ki öyle. Tüm bunların neresi yanıltıcı?"

"Sadece onun yönlendirilmesinden hoşlanmıyorum, hepsi bu," diye homurdanıyor Colleen.

"Hadi kamp kuralım," diyerek araya giriyorum. "Buraya en son biri geleli o kadar da uzun zaman olmadı. Muhtemelen onların ateş çukurunu kullanabiliriz." Kısa bir mesafe ötede eski bir ateş çukurunun karla kaplı kalıntılarını ve onu çevreleyen birkaç kayayı görebiliyorum. Çukurun üzerinde hafif bir kabuktan başka bir şey yok, bu da oraya kurulacağımız anlamına geliyor. Elimle işaret ediyorum. "Bu alan geminin gölgesinde kalıyor gibi görünüyor, bu da genel olarak biraz daha soğuk olacağı anlamına geliyor, ancak gökyüzünden de korunmuş olacağız."

"Burada mı kalacağız? İçeri girmemiz gerekmiyor mu?" Colleen soruyor. "Yani, bilirsin, dev kuşlar tarafından yenmeyelim?"

Rukh kızını kızaktan indirir, yuvarlak yanağından öper ve eşine teslim eder. Oğlu, saçlarını karıştırıyor ve Rukhar kendini babasının kemerine bağlarken hareketsiz duruyor. "Biz burada kalıyoruz," diyor Rukh ve ses tonu son derece kesin. "Duman gök pençesini uzak tutar."

"Ayrıca," diyor Harlow daha yumuşak bir ses tonuyla. "Yukarıda düz bir yüzey yok. Yukarı çıktığınızda ne demek istediğimi anlayacaksınız. Bilgisayarı kullanmak, birkaç şeyi kontrol etmek ve sonra eve dönmek için buradayız."

"O zaman biz de çiftler halinde uyuyalım mı?" Chalath, Natalie'ye beklenti dolu bir sırıtış atarak soruyor. "Kürklerimde sizin için yer açacağım ve sizi sıcak tutacağım."

Natalie yüzünü buruşturarak ipini adamın kemerinden kurtarır. Colleen ve Noj'me'ye doğru birkaç adım yürür ve Colleen'in kemerini kaparak üçüncü olarak sessizce kendini onlara bağlar.

"Hayır," diyor Noj'me. "Üçü birbirine bağlıyken biri tek başına daha az güvenlidir."

Zavallı Natalie yine yüzünü buruşturuyor ve isteksizce ipin ucunu bir kez daha Chalath'a uzatıyor. Chalath ipi alıyor ve onu tekrar kendisine bağlıyor, sanki Natalie'nin son tercihi olmak yerine bir ödül kazanmış gibi hepimize sırıtıyor.

Onların maskaralıkları karşısında duyduğum eğlence çabuk bitiyor, çünkü buradayız. Rem'eb ile geçireceğim zaman artık günler ya da haftalar yerine saatlerle ölçülecek. Dil ışını zihnine girdiği anda geri sayım başlıyor. Boğazımdaki düğüm dayanılmaz hale geliyor ve sefalet içinde çökmek istiyorum.

Bunu onsuz nasıl yapacağım?

Kederime karşı koyuyorum, çünkü kabul ettiğim şey buydu. Şimdi bundan geri dönemem. Rem'eb'in elini sıkıca kavıyorum ve bunu yapabilecek gücüm olduğunu umuyorum. Ne de olsa bir anda benden koparılacak değil ya. Hâlâ birlikte biraz zamanımız olacak.

Elimden gelenin en iyisini yapmalıyım.

Kamp kurduk ve ateş yaktık. Chalath ve Natalie çadırları kuruyor, hala birbirlerine bağlılar. Natalie ona bir şeyler verirken Chalath ağır işleri yapıyor. Harlow ip merdivenleri kontrol ederken Rukh çocukları yerleştiriyor ve oğlu Rukhar'la birlikte kızıağı boşaltıyor. "Her şey bıraktığımız gibi sağlam görünüyor."

"Önce ben çıkıyorum," diye homurdanıyor Rukh arkadaşına. "Emin olmak için."

"Evet, evet, biliyorum. Sadece sabırsızım." Kadın adama gülümsüyor ve karşılık olarak adamın sert ağzını küçük bir gülümseme kaplıyor.

Onların mutluluğu bile içimi acıtıyor. Yıllarca birlikte olduktan sonra birbirlerini çok iyi tanıyorlar. Kıskanıyorum. Hem de çok kıskandım.

Rem'eb'in bana yardım etmesine izin vererek ateş yakma ve pişirme görevlerini üstleniyorum. Hâlâ birbirimize bağlıyız ve bir yanım bu ipin sonsuza dek belimde olmasını istiyor. Şu an sadece pratik davranmıyorum. Kaybetmek üzere olduğum şey için duyduğum keder zihnimi etkiliyor.

"Bu gece yukarı çıkalım mı?" Harlow, ateş yanmaya başladığında ve çocukları çadıra yerleştğinde soruyor. Hevesli olduğu her halinden belli.

Yine de sözleri beni paniğe sevk ediyor. "Yarın," diye geveledim. "Bu gece gidemeyiz!"

Herkes bana bakıyor.

"Tehlikeli olacak," diye belirtiyorum, sesimi biraz daha düz, daha az telaşlı tutmaya zorlayarak kendimi. "Ya halatlarda bir şey yıpranmışsa? Ya gemide bir çökme olduysa? En iyisi yeterince ışık varken gitmek."

Rukh homurdanıyor, başını sallıyor. "Yarın. Yavrular yorgun."

"Onları yukarı mı çıkaracaksın?" Colleen şok içinde ona bakar.

Harlow gülerек ateşin yanında arkadaşının yanına otururken başını sallar.

"Onları yapmak mı? Onları durduramayacağım."

"İyi tırmanıcılar mı?" Natalie yüzünde ciddi bir ifadeyle soruyor.

"Babaları öyle," diyor Harlow. Eli arkadaşının kalçasına gidiyor. "Ve iki kez yukarı aşağı tırmanmayı umursamıyor."

Rukh arkadaşına saf, tatlı, katıksız bir sevgi bakışı atıyor ve ben buna dayanamıyorum. Ayağa kalkıyorum ve özel bir yerde ağlama isteğimle savaşıyorum. "Çok yorgunum. Ben yatmaya gidiyorum."

Ayağa kalktığım anda belimdeki ip çekiliyor ve Rem'eb'e bakıyorum. Benim muhteşem, görkemli Rem'eb'im, bana öyle bilmiş bir ifadeyle bakıyor ki. Bana bir el uzatıyor ve ben de iki elimle onu kavriyorum çünkü çöküp binlerce parçaya ayrılmak üzereymişim gibi hissediyorum.

"Yorgun olduğunu söylüyor," diye sesleniyor Noj'me yardımsever bir şekilde Rem'eb'e.

Başını salladı ve elimi bırakmadan ayağa kalktı. "Çadırlardan birini alacağız."

Kolay bir el hareketiyle ikimizin de çantasını kapıyor ve en uzaktaki çadıra doğru ilerliyoruz. Boğazım o kadar sıkışık ki konuşamıyorum ve çığlık mı atsam yoksa ağlasam mı bilemiyorum. Muhtemelen ikisi de. Rem'eb kürkleri açarken ben içeri giriyorum ve botlarımı tekmeleyip battaniyelerin üzerine çıkıyorum.

Rem'eb beni asla bırakmıyor ve botlarımı çıkardığımda çadırın kapağını kapatıyor. İçerideki gölgelerin mahremiyetinde uzun bir iç geçiriyor.

"Ben de en az senin kadar parçalanmış durumdayım, tatlı dostum," diye mırıldanıyor. Hemen kendimi suçlu hissettim. Anlaşmanın kendi tarafını tutuyor ve

Yas tutarak durumu daha da kötüleştiriyorum. Elbette o da acı çekiyor. Yüzüne uzanıp onu okşuyorum. "Hayır," diyorum usulca, çünkü yanlış anlaşılmayacağından emin olabileceğim çok az kelime var. "Üzülmek yok."

"Nasıl olmayabilirim?" Kolları belime dolanıyor ve beni göğsüne hapsederek sıkıca tutuyor. "Seni geride bırakmaktan memnun olacağımı mı sanıyorsun? Seni ve çocuğumu, ikinizi de mi? Kalbim burada seninle kalacak. Senin adına olmayan tek bir nefes bile almayacağım. Hissettiğin bu acı? O da benim."

Gözyaşlarım yanaklarımdan süzülüyor ve ona sıkıca sarılıp yüzümü ön tarafına bastırıyorum. Deri bağlar tenime sürtünüyor ve aniden tüm bu katmanlar olmadan onu karşımda hissetmek istiyorum. Geri çekiliyorum ve giysilerini yırtarak üzerinden çıkarıyorum.

Rem'eb homurdanıyor ve giysilerimi çekiştiriyor. "Evet," diyor ve sonra ağzı sıcak, acı veren tatlı bir öpücükle benimkinin üzerinde. Pantolonumu aşağıya iterken ona yapışıyorum ve ayaklarımın dibinde toplandığında tekmeleyerek çıkarıyorum.

"Otur," diyorum, onu battaniyeye doğru çekiştirerek. Oturdu ve ben de hemen onun üzerine oturdum, çıplak amımı sikine bastırdım. Pantolonu hâlâ ayak bileklerinde ama beni rahatsız eden paçosu çünkü sıcak tenine sürtünmemi engelliyor. Paçoyu kafasına geçiriyorum ve deri bir örtü gibi uzun boynuzlarına takılıyor.

Güleceğim ama onun yerine onu öpüyorum, kalçalarımı şaftına doğru sallıyorum. Bu çaresiz bağlanma anını her şeyden çok istiyorum. Ağızlarımız buluşuyor, tekrar tekrar, karşılıklı olarak birbirimizi yutuyoruz. Beni aletinin üzerine oturtacak kadar kaldırıyor ve içime girerken titriyorum. Bacaklarımı beline dolayarak beni yukarı ve aşağı kaldırmasına, aletinin üzerinde gezdirmesine izin veriyorum. Hareketlerimiz ihtiyaçtan çılgınca ve içimde açıldığında, zevk o kadar yoğun ki gözyaşlarına boğuluyorum.

Rem'eb beni kendine doğru çekiyor, birleşen bedenlerimizi ileri geri sallıyor.

Burada hızlı, çılgınca bir seksle rahatlamak istemiştim ve kendimi daha da mutsuz ettim. Bu bana neleri kaçıracağımı hatırlattı ve ona sıkıca sarıldım, her şeyin farklı olmasını diledim ama olamayacağını biliyordum.

Bölüm

Thirty-One

TIA

Sabah çok erken geliyor ve gök pençesinden eser yok. Tırmanacağımız için ip bağlarını tutmaya karar veriyoruz ve kahvaltıdan sonra gemiye çıkıyoruz. Ağlamakla geçen bir gecenin ardından gözlerim yaşıyor ama yüzüme parlak bir gülümseme yerleştiriyorum. Soran olursa hormonlarımı suçlayacağım.

Rukh önce uzun halat merdivenden yukarı çıkar ve arkadaşı Harlow'un yukarı çıkmasına izin vermeden önce güvenli olduğundan emin olur. Harlow geminin içinde gözden kaybolunca Rukh aşağı iner ve kızı Daya'yı alır. Rukhar kendi başına tırmanmak isteyecek kadar büyümüştür, bu yüzden Rukh ikisini birbirine bağlar ve yavaşça yukarı çıkarlar. Zirveye ulaştıktan sonra iki kardeş hızla geminin yan tarafına çıkarlar.

Noj'me kendini tekrar Colleen'e bağlarken Colleen, "Bu kesinlikle çok yüksek," diye yorum yapıyor. Colleen ellerini kalçalarına koymuş, elli metre yükseklikteki geminin girişine bakıyor. "Bu halatların ağırlık limitini test eden oldu mu?"

"Yukarı çıkmaya gerek yok," diyorum Rem'eb bağlarımızı belime sabitlerken. "Sende zaten dil çipi var. Yukarıda öğrenmen gereken bir şey yok."

"Evet, ama kendim görmeliyim."

"Neyi görüyorum?" Natalie gözlerini kırpmadan soruyor, Chalath onu kendisine sıkıca bağlarken, belki de normalden daha kısa bir ipte. Natalie yine de itiraz etmiyor ve benim de bu konuda tartışacak zihinsel gücüm yok. Belki dönüş yolunda Natalie'ye sahip çıkmaya başlarsa Harlow'a bir şeyler söylerim.

Colleen dudağını ısırır. "Eğer eve dönme umudu yoksa, asla."

Chalath, Natalie'yi kendisine doğru çekerek, "Senin bir evin yok," diyor. "Sen bir klonsun. Burası artık senin evin ve bundan memnun olmalısın."

Colleen ona kaşlarını çatarak, "Siktir git," der. "Kimse sana sormadı."

"Biri sağduyu sunmadan önce sorulmalı mı?" Ona keskin dişlerle dolu tehditkâr bir gülümseme veriyor. "Yukarı çıkmaktan korkmuyorum. Ya sen, Natalie?"

"Olabilecek en kötü şey ölmemiz olur," diye onaylıyor Natalie. "Umarım düşersek anında öleceğimiz kadar yüksekte oluruz."

"Bunun için teşekkürler," diyor Colleen alaycı bir şekilde.

"Bir şey değil." Natalie belindeki ipi çekiştiriyor. "Yukarı çıkalım mı, Chalath?"

Colleen'e muzaffer bir bakış atıp kolunu Natalie'nin beline doluyor ve ben de Harlow'la konuşmanın bir an önce olması gerektiğini aklıma not ediyorum. "Bana tutunursan seni taşıyabilirim," diyor kollarındaki insana.

Onun göğsünü okşuyor. "Sadece beni düşürme."

Chalath ip merdivenler için doğmuş gibi tırmanıyor ve Natalie'nin kolları onun boynuna sıkıca bağlı kalıyor. Yukarı doğru kaybolmalarını izliyorum ve sonra Noj'me partneri Colleen'e beklenti dolu bir bakış atıyor.

"Tamam, peki, yukarı çıkacağız," diye homurdandı Colleen.

"Seni taşıyabilirim," diyor Noj'me ona, dört kolunu da esneterek. "Tırmanmakta hiç zorlanmam. Sen de önümden tutabilirsin."

Şaşkınlığım karşısında Colleen kızarıp bozardı. "Tırmanacağım, tırmanacağım."

Yukarı çıkıyorlar, Colleen her basamakta sızlanıyor ve sonra sadece ben ve Rem'eb en altta kalıyoruz.

Gözlerimiz buluştu.

Yüzümü ellerinin arasına alıp beni kendine yakın tutuyor. Ona bakıyorum, bir şey söylemesini bekliyorum. Bana fikrini değiştirdiğini söylemesini. Artık bunu yapmak istemediğini söylemesini. Bunu istemenin bencilce olduğunu biliyorum ama kendime engel olamıyorum.

Rem'eb eğiliyor, alınma en nazik öpücüğü konduruyor ve merdivene doğru dönüyor.

Hayal kırıklığına uğrayamam. Hayal kırıklığına uğramam.

Önüne geçip merdiveni işaret ediyorum. "Gidelim mi o zaman?"

Bölüm
Otuz İki

REM'EB

Büyük Kahin'in içi -ya da Tia'nın halkının deyimiyle "gemi"- bana yabancı. Yüzeyler buz gibi soğuk ve buzlu; Harlow dokunduğunda ışıklar yanıp sönüyor ve parlıyor. Set'nef ve Tal'nef'in de en az benim kadar şaşkın görüldüğünü fark ederek merakla etrafı inceliyorum. Burası metal gibi kokuyor ve öyle görünüyor ama başka şeylerin kokusunu da alıyorum. Zeminler eğimli, ziyaretçilerin hareket edebilmesi için eğimli duvarlar boyunca birkaç halat sabitlenmiş ve metal zeminlerde çamurlu ayak izleri var. Nefesim içeride donuyor, artık rüzgârdan uzakta olduğumuz için olduğum yerde asılı kalıyorum.

Noj'me saf sevinçten boğuk bir ses çıkarıyor, yüz ifadesi kendinden geçmiş.

Tia'ya bakıyorum. Yüzü dikkatle boş, gözleri şiş. Göğsümdeki yankılanan şarkı şimdi daha hafif ve onu terk etme düşüncesinin melankoli olduğunu hayal ediyorum. Demirci Gar'duk, eşi tekrar duvarın arkasına gitmeye zorlandığında böyle mi hissetti? Köyümüzdeki her erkek böyle mi hissediyor? Buna nasıl dayanabiliyorlar?

Biz içeri girerken garip bir ses konuşuyor ve Harlow da ona kendi garip dilinde karşılık veriyor. Kahin. Öyle olmalı. Metal bir kola benzeyen bir şey tavandan iniyor ve duruyor, bekliyor. Noj'me'ye bakıyorum, ama o bu olanlara şaşırılmış gibi görünmüyor. Başını sallıyor, yüzünde istekli bir ifade var.

"Önce ben gidebilir miyim? Kahin'in sözlerini almak için?" Noj'me önce bana, sonra kardeşlere baktı.

Başımı sallıyorum. Sözcüklerin depolanmasının nasıl gerçekleştiğini görmek için onu izlemeliyim. Yolculuk sırasında bize açıklanmıştı: Kahin parlak kırmızı ışıktan bir iplik çıkaracak ve bu ışık gözümüze degecek ama biz bunu hissetmeyeceğiz. Işık zihnimize parlayacak ve uykuya dalacağız ve uyandığımızda yeni kelimelere sahip olacağız. Bana saçma geliyor ama ben Tia'ya güveniyorum, o da kabile arkadaşlarına güveniyor.

Harlow yerdeki bir işareti gösteriyor ve Noj'me ipleri çekerek eğik odanın ortasına doğru kayıyor ve ayaklarını destekliyor. "Ben hazırım," diyor Noj'me, yüz ifadesi ıslı ıslı. "Beni sözlerinle doldur, Yüce Kahin!"

Tekrar Tia'ya bakıyorum. Bakışlarımı yüzünden alamıyorum. Her çizgisini ezberlemek istiyorum, küçük kalkık burnunu, öpüştüğümüzde benimkine karşı yumuşacık olan gülümseyen dudaklarını, koyu renk kirpiklerinin kıvrımlarını. Sözlerini aldığım da ona ne söylemek istediğimi düşünmeliyim. Bilge bir şey söylemek istiyorum. Onun için hissettiğim her şeyi ifade eden bir şey. Çünkü son birkaç gündür yankısı azaldı ve...

Ona baktığımda hâlâ aynı şeyi hissediyorum. Gülüşünü görmek bile ruhumu aydınlatıyor. Kalçalarının kıvrımı, yürüyüş şekli, kahkahalarının sesi beni sonsuza dek büyülüyor. O yumuşak, nazik ve şefkatli. Aynı zamanda cesur, kararlı ve çalışkan. Zeki ve meraklıdır, dokuma tezgahı gibi cevaplar arar. Gerçekten, herhangi bir şef onun eşi olmasından gurur duyardı.

Peki neden onu terk ediyorum?

Bunu kendime Noj'me odanın ortasında zarıfçe yere düşerken bile soruyorum. "Biri onu tutsun," diye sesleniyor Tal'nef, Harlow insan kelimelerinden bazılarını ciyak ciyak bağırp öne doğru yalpalarken bile. Rukh, Harlow kaymadan önce onu yakalar ve Set'nef de Noj'me duvara çarpmadan önce onun gevşek elini yakalar.

Sonra bana bakıyorlar. "Yeturn," diyor Harlow.

Tia gözlerime bakıyor, yüz ifadesi kararlı ve hareket etmemi işaret ediyor. Her şeyin yolunda olduğuna dair bana güven vermek için başparmağıyla onaylıyor.

İleriye doğru adım atıyorum, zeminin eğiminden dolayı hareketlerim zorlaşıyor. Her parçam dönüp kendimi Tia'ya bağlamak istiyor. Bu Kahin'den ya da kafamın içine göndereceği ışıklardan korktuğum için değil. Tia'ya dönmek istiyorum çünkü sanki onu kaybedecekmişim gibi hissediyorum.

Yine de... Dönmem gerekiyor, değil mi? Geri dönmeye yemin ettim. Halkımın önce gelmesi gerektiğini ilan ettim.

Ben de bir adım öne çıkıp zeminin ortasında sallanan ipi tutuyorum. Elime alıyorum ve Harlow'un işaret ettiği noktada durarak doğruluyorum. Omuzlarımı geriye atmamı ve çenemi yukarıda tutmamı işaret eden bir jest daha yapıyor. Bu güvenli, diyorum kendime, düşmüş Noj'me'ye tedirgin bir bakış atarken bile. Bu bir hile değil...

Ama ben Tia'mı düşünüyorum. Benim tatlı yabancım. Sözümü tutuyorum Onu.

Önümde parlak kırmızı bir ışık parlıyor ve keskin, sıcak bir parıltı kafatasımın içinden. Karanlığa gömülürken merak ediyorum... halkımdan herhangi biri için böyle bir şey yapar mıydım?

Yoksa sadece Tia mı?

BAŞIM DARBELENİYOR, gözlerimin arkasında zonklayan bir sıcaklık var. İnleyerek alnıma doğru uzanıyorum, ancak elim nazikçe kenara itiliyor.

"İşte, izin ver." Islak bir bez alnıma bastırılıyor, yatıştırmak yerine soğuk ve nahoş. "Aslında bunun yardımcı olduğunu sanmıyorum. Sıcak suyumuz var mı çocuklar?"

"Ateş aşağıda," diyor başka bir ses. "Tamamen uyandıklarında ve aşağı inebildiklerinde suyu ısıtabiliriz."

"Evet, ama şimdi bunun bir faydası yok," diyor en tatlı ses, kulağıma yakın. Sıcak parmak uçları tenimi okşuyor. "Eğer beni anlayabiliyorsan, gözlerini yavaşça aç Rem'eb. Işık seni rahatsız edebilir ve baş ağrını daha da kötüleştirebilir."

Tia.

Sesini tanıırken bile, benimkinden farklı bir dil konuştuğunu fark ediyorum... ve yine de onu iyi anlıyorum. Kafa karışıklığı yok, anlam arayışı yok. Kendi kelimelerimi bildiğim kadar onunkileri de biliyorum. Gözlerimi açıyorum ve içeri süzülen ışıktan irkiliyorum, mavi beyaz, doğal olmayan ve sıcaklıktan yoksun.

"Sana gözlerini yavaşça açmanı söylemiştim," diye azarlıyor Tia, üzerime eğilerek. Hâlâ geminin tepesinde, eğimli zeminin üzerindeyiz. Ayağım duvara, omzum Tia'nın kalçasına dayanıyor ve hâlâ demir atmış durumdayız

Birlikte. Endişeli bakışları yüzümde geziniyor ve parmakları çenemi okşuyor. "İşe yaramadı mı? Bana bir şey söyle, Rem'eb."

Dudaklarımı yaladım. "Sen hâlâ gördüğüm en güzel şeysin." Gözleri rahatlama yaşlarıyla doluyor ve sulu bir kahkaha atıyor. "Oh, Tanrı'ya şükür. Kaç parmağımı kaldırdığımı soracaktım ama bu bana daha iyi geldi. Başka bir şey de söyle, böylece sadece rastgele romantik olmak."

"Benim ağırlığım seni gemiden dışarı çekebilirdi. Birbirimize bağlı olmamız çok tehlikeli. Bundan hoşlanmıyorum."

"Seni demirli tuttum." Beline bağlı halatı salladı ve duvardaki parmaklığa bağlı ikinci bir halat olduğunu fark ettim. Gemiye bağlı ve aynı zamanda bana da bağlı. "Düşmene izin veremezdim."

Dudaklarım kurudu, bu yüzden onları tekrar yalıyorum. "Bundan hoşlanmıyorum. Güvenliğiniz-"

Ellerinden biri kalçasına gidiyor. "Gerçekten şimdi kavga mı çıkaracaksın? Sonunda açıkça konuşabildiğimiz bir zamanda?"

Oturmak için mücadele ediyorum, bir süre sonra başarıyorum. Yerlerin eğimi başımı döndürüyor ve olduğum yerde kalıp zihnimin sakinleşmesini bekliyorum. "Hiç dövüşmek istemiyorum."

"Doğru ya. Çünkü yakında gidiyorsun." Sesi titriyor. "Haklısın-"

"Kavga etmek istemiyorum çünkü bu aptallık." Elini elime alıp bileğine bir öpücük konduruyorum. "Çünkü sana başka şeyler söylemeyi tercih ederim."

Odanın etrafına göz gezdiriyor. "Belki de yalnız kalana kadar beklemeliyiz."

Yakınlarda yatan diğerlerini görebiliyorum, bizimle yolculuk eden insan dişiler tarafından bakılıyorlar. Beklemek istiyor muyum? Belki de. Ama Tia'ya bir an daha acı çektirmeme arzusu mahremiyet ihtiyacının önüne geçiyor.

Eli hâlâ benim elimde, parmak eklemlerini dudaklarıma sürtüyorum. "Söyleyecek çok şeyimiz var, sen ve ben. Ama bir şeyin farkına vardım ve önce bunu söylemeliyim." Gözlerimi ona dikiyorum. "Burada seninle kalacağım."

"Burada mı? Gemideki gibi mi?" Tia'nın kaşları çatılır. "Neden?"

"Hayır, yanlış anladınız." Yumuşak parmaklarını okşuyorum, inceliklerine hayret ediyorum. Çok kırılgan ama yine de iradesi çok güçlü. Parmak uçlarını öpüyorum, kararımdan memnunum. Bana acı verecek ama halkımı hayal kırıklığına uğratmanın acısı, bu yalnız dişiye hayal kırıklığına uğratmanın acısından daha az olacak. "Ben burada kalacağım. Yukarıda. Seninle birlikte."

Onun mutlulukla dolmasını bekliyorum. Sevinçle ılık atmasını ve kollarını bana dolmasını. Onun sevincini görmek istiyorum.

Ama ağız bir çizgi halinde dzleşiyor ve bana sıkıntılı bir bakış atıyor. "Yalnız kaldığımızda daha çok konuşuruz."

Bölüm Otuz Üç

TIA

Rem'eb'den mükemmel sözler duymak beni rahatlatmıyor.

Çok sevinmek istiyorum. Ama olamam, eğer sadece suçluluk duygusuyla kalıyorsa. Benim istediğim bu değildi. Beni sevdiği için benimle kalmasını istiyordum ama Gail'le konuştuktan sonra halkına yardım etmenin ne kadar önemli olduğunu anladım. Başkalarının hayatını mahvedecekse onu tutamam.

Bu durumdan dolayı yıkılmış durumdayım ve bu durumu düzeltmiyor. Ben istediğimi alabilirim ama o alamaz ve bu da bir o kadar kötü.

Herkesin merdivenden inmesine yardım ediyoruz, birkaçı diğerlerinden daha sallantılı. Noj'me iyi görünüyor ama Set'nef gözlerini rahatsız ediyormuş gibi kırıştırmaya devam ediyor, bu yüzden kardeşler ayrılıyor ve Harlow bilgisayarla uğraşırken sabırla tekrar tekrar aşağı inen Rukh'a bağlanıyor.

Rem'eb'in önünden aşağı iniyorum, hâlâ birbirimize bağlıyız ve yavaşça ilerliyoruz. Tekrar yere indiğimizde rahat bir nefes alıyorum ve kollarımı beline doluyorum. Bu otomatik bir tepki, ona dokunma ihtiyacı çok baskın. Düşüncelerim hem umutlu hem de sıkıntılı, ama biliyorum ki

Şu anda Rem'eb muhtemelen gelmiş geçmiş en kötü akşamdan kalma hissini yaşıyor.

"Hadi," diyorum kalçasını okşayarak. "Ateşi yakıp biraz çay koyacağım. Bir şeyler yiyip içmelisin, başın yakında daha iyi olacak."

Rem'eb başını sallar, sessizdir. Bu iyi bir şey. Sanırım şu anda sindirilmesi gereken çok şey var. Set'nef ve Tal'nef kardeşler de biraz sarsılmış görünüyor, bu yüzden hepsini ateşin yanına oturtuyorum ve herkes için çay yapıyorum. Sonra da bir torba kuru et ve kuru yemiş açıp diğerleri gemiden inerken avuç avuç dağıtıyorum.

Harlow, eşiyle birlikte en son dönen kişi. Her iki çocuğunu da alnından öpüyor, saçlarını karıştırıyor ve sonra ateşin yanına oturuyor. "Günün geri kalanında dinleneceğiz ve sabah ilk iş olarak geri döneceğiz."

Chalath kurutulmuş etten bir ısırık alıyor, kedi suratında kaşları çatık. Diğerleri gibi dil lazeri almamış olsa da, yemek dağıttığım anda biraz yemek için ısrar etti. "Bu kadar mı? Burada yaptığımız tek şey bu mu?"

"Kalmak için bir neden var mı?" Harlow ona sorar. "Geminin içi kırılgan ve yerlerde ne kadar az insan tepinirse o kadar iyi."

"İhtiyacınız olan testleri yaptınız mı?" diye sordum.

Başını sallıyor ve Colleen'e dönüyor, o da bilgi dökümünü almamış. "Peki ya sen? Sen tatmin oldun mu?"

Colleen asık suratla başını sallar. "Beni birkaç güneş sisteminin içinden geçirmek şöyle dursun, o şeyin on adım gideceğine bile güvenmezdim. Sanırım burada sıkışıp kaldık."

"O kadar da kötü değil, dostum." Noj'me kollarını Colleen'e doluyor ve küçük kadını kendisine sarıyor. "Bunu yeni bir macera olarak düşün."

"Evet, çünkü çok maceraperestim," diye homurdanıyor Colleen, ama Noj'me'nin kollarında kalıyor ve o kadar da huysuz görünmüyor.

Uzaylı kadın Colleen'in sarı saçlarını okşarken bir yandan da bize bakıyor. "Sanırım Büyük Kahin'den öğrendiklerim beni tatmin etti. Benim Kahin'imle aynı cevaplara sahip olması çok ilginç."

"Çünkü hâlâ birbirleriyle iletişim halindeler. Aralarında bir tür ağ var ve bu ağa girebilmeliyiz," diye devam ediyor Harlow. Başını sallayan arkadaşına bakıyor. "İşte bu yüzden Rukh, çocuklar ve ben Icehome Sahili'ne geri dönmek yerine Croatoan'a gideceğiz."

"Ne?" Chalath hoşnutsuz görünüyor ve hatta oldukça duygusuz görünen Natalie endişeli görünüyor.

"Mardok'la konuşmak istiyorum. Eski gemiler ve kullandıkları bilgisayar sistemleri hakkında çok şey biliyor. Onarılamaz bir şey kırarım diye herhangi bir şeyi değiştirmekten korkuyorum. Mardok mağaralardaki kapsülle paylaşılan sinyali kullanarak nasıl bir tür iletişim sistemi kurabileceğimizi biliyor olabilir. Eğer durum buysa, Croatoan'dan Icehome'a, hatta Rem'eb ve Noj'me'nin insanlarına bile ileri geri mesaj gönderebiliriz." Harlow'un gözleri bu olasılık karşısında heyecanla parlıyor ve bakışları bana yöneliyor. "Birbirimize anlık mesajlar gönderebilirsek, bunun ayrı olan aileler için ne kadar iyi olacağını bir düşünün. I'rec'e gönderdiğiniz mektupları hatırlıyor musun? Onların gidip gelmesi aylar sürüyordu çünkü Ashtar acımasız mevsimler boyunca pek sık ziyarete gelmiyordu."

"Mektuplar mı?" Rem'eb bana bakarak soruyor.

"Mesajlar," diye cevap veriyorum dalgınca. "Yazılı olanlar. Ben yokken ona sürekli gönderdim."

Ve bir kez bile cevap vermedi. Sanırım o zaman yanlış ağaca havladığımı fark etmeliydim. Artık bir önemi yok, çünkü I'rec'e karşı eski bir dosta duyduğum belli belirsiz bir düşkünlükten başka bir şey hissetmiyorum. Bunun yerine, mesaj sisteminin Rem'eb'in kararını nasıl değiştireceğini merak ediyorum. Bana doğrudan sahile mesaj gönderebiliyorsa, yine de eve dönecek ve arada sırada bana bir not mu gönderecek? Belki de her iki dünyanın da en iyisi budur ve umabileceğimiz tek şey budur.

Harlow, "Henüz kimsenin çok heyecanlanmasını istemiyorum," diye devam ediyor. "Herhangi bir şey ilerlemeden önce biraz çalışma yapılması gerekecek, ancak bu olasılık beni heyecanlandırıyor."

"Eğer sen diğer köye gideceksen, geri kalanımız ne olacak?" Chalath soruyor. Natalie'ye bir parça kurutulmuş et uzatır, o da sorgulamadan pençeli elinden alır ve yer. Harlow'a kaşlarını çatar. "Nasıl geri döneceğiz?"

"Oh. Şey, Tia yolu biliyor. Değil mi?" Harlow bana baktı.

Başımı salladım. "Evet, bunu birkaç kez yaptım." Gerçi çoğu uçuyordu ama Ashtar'ın her seferinde izlediği rotayı biliyorum. Zirvesi diğerlerinden daha buzlu görünen büyük mor bir dağa varana kadar dağları takip ediyor ve sonra doğuya dönüp kıyıya yöneliyor. Yerden bile bir dağı gözden kaçırmak zor olacaktır. Onları geri götürebileceğime eminim.

Chalath yüzünde ekşi bir ifadeyle bana bakıyor. "O mu?"

Rem'eb ayağa fırlar, yüzünde bir parıltı ve yumrukları sıkılıdır. "Bir sorunun mu var?"

Öfkeli yumruklarından birinin üzerine sakinleştirici bir el koydum. "Sorun değil. Burada kalabilir, umurumda değil."

Rem'eb, Chalath'a bir kez daha kaşlarını çatıyor ama omuzları biraz gevşiyor. Arkadaşım bana dönüyor ve elini uzatıyor. "Başım ağrıyor ve çadırda uzanmak istiyorum. Bana katılır mısın?"

Ayağa kalkarak elimi onun elinin içine koydum ve diğerlerine zayıf bir gülümseme verdim. "Bizimle geri dönmek istemeyen herkes burada kalabilir. Sizin için daha sonra bir arama ekibi gönderebilirim."

Yola çıkarken Colleen, "Çok sert," diye mırıldandı.

Sert olması umurumda değil. Benim yapabileceğimi düşünmüyorsa, peşlerinden başka birini gönderebilirim. Geminin üssüne yakın kaldıkları sürece iyi olacaklar. Benim daha büyük endişelerim var, yani Rem'eb ve bana ne olacağı. Bu konuşmamız gereken bir konu.

Peki içim neden bu kadar daraldı? Onunla kalmak istediğini söyledi.

Ben.

Sadece bunun doğru cevap olduğundan emin değilim çünkü herkesi mahvediyor

bizim mutluluğumuz için. Bununla yaşayabileceğimden emin değilim.

Küçük çadırda yalnız kaldığımızda botlarımızı çıkarıp kürklerin üzerine kıvrılıyorum, o da dış katmanlarını çıkarıp aynısını yapıyor. Karşıma oturup bacak bacak üstüne atıyor ve ellerime uzanıyor. Konuşurken sesini alçak ve yumuşak bir tonda çıkarıyor ki başka kimse kulak misafiri olmasın. "Buradayız, Tia'm. Artık tüm sözlerini anlayabiliyorum. Bana duygularını anlat."

Ağzım kurudu. Düşünerek dudaklarımı yalıyorum. Haftalardır ona çok şey söylemek istiyordum ve şimdi söyleyebildiğim için beynim boşalıyor. "Sana nasıl hissettiğimi söylemek istedim," diye başlıyorum. "Bu dili gemiden alman için amacım buydu. Sen beni terk etmeden önce sana söyleyebileceğim her şeyi söylemem gerekiyordu."

"Seni şimdi bırakabileceğimi sanmıyorum. Hele de yolda bir çocuk varken." Rem'eb başını hafifçe sallar. "Bunun zor olacağını biliyordum ama geçen her gün, sen yanımda olmadan, çocuğumuzun yüzünü görmeden uyanmayı düşünüyorum ve bunun olmasına izin veremeyecek kadar zayıf olduğumu fark ediyorum. Halkımı önemsiyorum ama senin için her şeyden vazgeçerim, eşim."

Gözlerim yaşlarla doluyor. "Ama bunu yapmak zorunda değilsin. Bunun bir "ya ben ya onlar" durumu olmasından nefret ediyorum. Kazansam bile, gerçekten *kazanmış* gibi hissetmiyorum. Benim mutluluğum için başka biri acı çekecek."

"O zaman kalmamı istemiyorsun?" Yüz ifadesi gergin, sanki acısını bastırıyormuş gibi. "I'rec yüzünden mi? Ve ona gönderdiğin mesajlar yüzünden mi?"

Mesajlar... Şaşkınlıkla ona bakıyorum. Kıskanıyor mu? "Seni tanımadan önce başka biriyle rezonansa girmiştin."

"Bu, kalbinin yoluna devam ettiği anlamına gelmez." Tedirgin görünüyor, el ele tutuşurken parmakları benimkilere doğru seğiriyor, sanki beni daha sıkı kavramak istiyormuş gibi.

Başımı salladım. "Benimle I'rec arasında hiçbir şey yok. Tüm ilişkimiz dağınıktı. Icehome kabilesinden gönderildiğimi biliyor musun? Gençtim ve tüm bekar erkeklerle flört ettim... onlar da bana karşılık verdi. İlgi çok güzeldi. Tanrım. İlk defa kendimi evrenin merkezi gibi hissettim. Ama sonra onlar da birbirlerini kıskanıp kavga etmeye başladılar ve ben de gönderildim çünkü avlanan ve katkıda bulunan erkeklerin tutulmaya değer olduğuna ve benim olmadığımıza karar verdiler." Sesim acılaşıyor ve evet, tüm bu duruma hâlâ içerlediğimi fark ediyorum. Unutmadım, affetmedim. "Croatoan'a gittim ve yabancılarla yaşadım ve bana karşı çok sevecen ve naziktiler. Bana bir sorunmuşum gibi hissettirmediler. Sanki sahildeki bir Jezebel'mişim gibi."

Ama yine de benim halkım değillerdi. Croatoan'daki herkes dost canlısı ve harikaydı ama hepsi birbirini çok uzun zamandır tanıyordu, aralarında benim anlayamayacağım bağlar vardı ve beni ne kadar aralarına almaya çalışsalar da kendimi hâlâ dışlanmış hissediyordum. Eşleşmemiş tek kadın, benim yaşındaki tek eşleşmemiş kişi ve tek yabancıydım. Ne kadar denersem deneyeyim, yine de kendimi dışlanmış hissediyordum.

Icehome'a bu yüzden döndüm. Dört yıl boyunca Croatoan'da olmaktan daha çok ev gibi mi hissettireceğini yoksa her zaman ait olmayan biri gibi mi hissedeceğimi görmek istedim.

"Seni reddetmeleri yanlıştı," diyor Rem'eb bana hararetle. "Her erkek seni eşi olarak kabul etmekten ve yanında olmandan gurur duyardı."

Başımı sallıyorum. Yatılı okullarda, evden uzakta yaz kamplarında ve dadılarla geçen çocukluğumu anlayabilir mi bilmiyorum çünkü ailem hiç yanımda olmadı. Güzel kıyafetlerden ya da en yeni telefonlardan hiç yoksun kalmadım. Sadece... ilgi. Şefkat. Belki de bu yüzden buna çok ihtiyacım var.

Kötü bir şekilde. Belki de Rem'eb'in beni görmemesi bu yüzden bu kadar acı veriyordur. "O zaman neden seninle geri dönmemi istemedin? Halkına?"

Rem'eb'in ifadesi afallamıştı. Ağzı açık kaldı. "Ben... Sormak aklıma gelmedi. Sana sormamı beklediğini fark etmemiştim."

"Şu ana kadar sormana ihtiyacım olduğunu fark etmemiştim." Omuz silktim. "Sanırım beni istediğini senden duymaya ihtiyacım vardı."

"Seni istiyorum. Seni her şeyden çok istiyorum." Ellerimi tutarken bile diğer ellerini kaldırıp yüzümü avuçluyor. "Yanımda olmadığın bir sabah düşüncesine katlanamıyorum ve bu yüzden benimle birlikte halkıma dönmeni istemedim. Seni bir duvarın arkasına koymalarına asla izin vermem."

Ona cesaretlendirici bir gülümseme veriyorum. "O zaman sen de duvarı yık."

Rem'eb tereddüt eder. "Amacım bu ama zaman alabilir. Bazıları buna direnç gösterecektir. Bazıları hastalığın tekrar yayılacağından endişe edecek. Korumaya çalıştığımız dişiler için işleri güvensiz hale getirdiğimizden."

"Hiç kimse bu kadınlara bir duvarın arkasında olmak isteyip istemediklerini sordu mu?" Parmaklarıyla oynayarak başımı sallıyorum. "İnsanlar eşleriyle birlikte olmak isteyip istemediklerini seçebilirler. Belki bazıları duvarın arkasında kalmak isteyecektir ama diğerleri aileleriyle birlikte olmak isteyecektir. Özgürlük isteyeceklerdir. Hiç kimse sorun çıkardığı için bir yere kapatılmayı hak etmiyor."

"Senin gibi mi?" diye soruyor usulca.

Başımı sallıyorum. Belki de oradaki kadınlarla düşündüğümünden daha fazla ortak nokta var. "Bir şeyler de değişiyor. Harlow'un dediği gibi, Kâhin kapsülü aracılığıyla ileri geri mesaj gönderebiliriz. Yapamamak bile koşucuları ileri geri gönderebiliriz. Eğer köyünüzde bir hastalık salgını olursa, Veronica'nın gelip yardım edeceğini biliyorum."

Bunu düşünüyor. "Ejderhanın eşi o mu? Özel khui'si olan mı?"

"O bir şifacı, evet."

Rem'eb düşünceli bir şekilde başını sallıyor. "Eğer köyümüze gelirse, halkımın onun gitmesine izin vereceğinden emin değilim."

Endişesi beni kıkırdatıyor. "Eşini gördün mü? Onlar *deneyin*."

Rem'eb gülüyor ve ben şimdiye kadar bu sesin ne kadar nadir olduğunu fark etmemiştim. Benim

Zavallı, ciddi, tatlı adam. Omuzlarında bir kişi için çok fazla yük taşıyor.

kişi. Bana bakarken gülümsemesi biraz azalıyor ve tekrar yanağımı okşuyor. "Sadece seni riske atmak istemiyorum."

"Yapmayacaksın. Eğer işler kötü giderse, tekrar kaçmama yardım edebilirsin." Şakama eşlik etmesi için ellerini neşeli bir şekilde sıkıyorum. "Artık her iki halk da birbirinin farkında olduğuna göre, halkımın dediği gibi, kedi çantadan çıktı. Geri dönüşü yok. Birbirimizden her zaman haberdar olacağız ama bu korkmamız için bir sebep değil. Meyve mağarasını ve zenginliğini paylaşabiliriz. Daha da iyisi, halklarımız arasında ticaret kurabiliriz. Sen o mantarları yetiştirirsin ve o muhteşem kumaşlara sahipsin, bizim de kırmızı etimiz, kürklerimiz ve köklerimiz var." Bu ihtimal beni heyecanlandırdığı için ona bakıyorum. "Tek bildiğimiz, halkınızın hastalığının bulaşıcı olmadığı. Belki de yeraltında yaşamaktan kaynaklanan bir tür vitamin eksikliğidir."

Yüzünde endişeli bir ifadeyle bana göz kırpmıyor. "Tüm kelimelerini bildiğimi sanıyordum ama yanılmışım. "Vy-ta-men" nedir? De-fish? Kedi çantası?"

Keyifle gülüyorum. "Önemsiz şeyler. Sadece laf olsun diye söylüyorum. O kelimeyi de bilmiyorsun. Tamam, sadece fikirleri havaya savuruyorum çünkü birlikte başarabileceklerimiz beni heyecanlandırıyor."

Rem'eb'in bakışları benimkileri arıyor. "Gerçekten benimle gelir misin? Her şeyi geride bırakıp benimle mağaralarda yaşar mısınız?"

Sesi o kadar kararsız geliyor ki endişem daha da artıyor. Ellerimi tuttuğu yerden çekme isteğimle savaşıyorum. "Yani... sadece beni istersen."

"Seni istiyorum. Seni her şeyden çok istiyorum, Tia'm. Ama... Peki ya halkın? Buradaki eviniz ne olacak? Onlara getirmek istediğin dokuma tezgahı?"

"Kumsal benim evim değil, tıpkı diğer Hırvat köyleri gibi. -Öyleydi. Herkes iyi ve nazikti ama burası benim yerim, evimmiş gibi hissetmedim. Hiç evim oldu mu bilmiyorum." Kulağa o kadar acınası geliyor ki devam etmek zorunda hissediyorum. "Çocukken bile ailem beni başkalarının yanına gönderirdi ki en iyi eğitimi alabileyim, en prestijli üniversitelere girebileyim. Tek istediğim ait olduğumu hissetmektir. İsteniyormuşum gibi. Önemli bir şey. Bana değerli olduğumu hissettiren tek kişi *sensin*. Gerçekten yerleşmiş hissettiğim tek zaman seninle. Duyulduğumu, sevildiğimi ve değerli olduğumu hissettiren tek kişi sensin. Belki de sen benim evimsin."

Rem'eb inliyor, beni hafifçe öpmek için eğiliyor. Bakışları benimkilerin üzerinde geziniyor. "Bunu yapmak istediğinden emin misin?"

"O duvarı yıkacağına söz verdiğin sürece sorun yok. Evrenin öbür ucuna eşim için ondan ayrı yaşamak için gelmedim."

Beni tekrar öpmeden önce ağzında bir sırıtış beliriyor. "Direniş olacak."

"Kimse değişimi sevmez ama benim umurumda değil," diye fısıldıyorum dudaklarına. "Peki sen Şef'in Yumruğu musun, değil misin?"

"Oh, öyleyim," diye mırıldanıyor adeta, sesi memnun khui'siyle birlikte gümbürdüyor. "Benim güzel yabancım. Hayal ettiğimden çok daha fazlasısın."

"Sadece beni istediğini söyle," diyorum ona, kendimi savunmasız hissederek ve aniden korkarak. Bir değişiklik olsun diye istediğim her şeyi elde edebilecek kadar şanslı mıyım gerçekten? "Beni istediğini söyle ve seninle dünyanın öbür ucuna kadar gideyim."

"Günlerimin geri kalanında yanımda olman kadar beni mutlu edecek bir şey olamaz." Çenemi öpüyor, boynuma doğru kaymadan önce yüzümü eğiyor. "Eşim olduğun için erkeklerin en şanslısıyım. Ve eğer benim halkımın arasında olmaya katlanamıyorsan, o zaman senin halkına döneriz. Ya da kendi köyümüzü kurarız. Umurumda değil. Sadece benimle kal."

Mutlu bir iç çekişle kollarımı boynuna doluyor ve onu bir başka aç öpücük için kendime çekiyorum.

Ağzlarımız birleşirken elleri üzerimde dolaşüyor ve bu kez gözyaşları yüzümden aşağı süzülürken, bunlar sevinç gözyaşları oluyor. Pantolonumu kalçalarımın altına indirirken onu çılgınca öpüyorum, sadece vücudumu kaldırıp tekmeleyebileceğim kadar. Titreyen parmaklarımla onu tozluklarından kurtarıyorum ve sonra ince, mükemmel şaftı elimde, firfırının kenarı bir şekilde teninin geri kalanından daha sıcak.

Kendimi onun üzerine oturttuğumda ikimiz de zevkle inliyoruz ve ben kalçalarımı onun uzunluğunun üzerinde sallarken o yüzümü kucaklıyor, bana büyük bir sevgi ve bağlılıkla bakıyor. İçime derinlemesine girdiğinde -o kadar derin ki sanki rahmime dokunuyormuş gibi hissediyorum- firfırları içimde yayılıyor, bu his sıcak zevkin derinlerde dalgalanmasına neden oluyor. Çırpındığını ve duvarlarıma doğru itildiğini hissedebiliyorum ve nabızı attığında, doruğa ulaşana kadar onun etrafında kenetlenmemi sağlıyor. Beni tohumuyla doldururken ona sıkıca tutunarak boşalıyorum.

"Benim," diye fısıldıyor, eğilip beni öpüyor. "Hepsi benim."

İlk defa buna inanıyorum.

Bölüm

Otuz Dört

TIA

Geminin tabanında Harlow ve ailesinden ayrılıyoruz ve sonra atalar ve klonlarla birlikte halat çekiyorum ve Icehome Plajı'na doğru geri dönüyoruz. Kimse geride kalmıyor - sanırım Chalath zar atıp beni takip etmeye karar veriyor ve sonunda kızak ve küçük çocuklar bizi yavaşlatmadan beklediğimizden daha kısa sürede geri dönüyoruz.

Icehome Sahili'ne döndüğümüzde, Rem'eb ve ben Noj'me, Set'nef ve Tal'nefi akşam yemeğini paylaşmak için kulübemize davet ediyoruz... ve sırada ne olduğunu tartışıyoruz. Bir gelgit havuzunda kalın bir midye kümesi bulduk ve onları tuzlayıp yemek için haşladım. Aşağıda taze kabuklu deniz ürünlerini özleyeceğim ama yeni başlangıcımız için sabırsızlanıyorum.

Henüz nasıl karşılanacağımızı tam olarak bilmesek de, Rem'eb'le birlikte sıcak mağaralardaki hayata alışmayı dört gözle bekliyorum. Buna olumlu bakmaya karar veriyorum ve şimdilik tüm bu "kaçırılma" olayını görmezden geliyorum.

Kulübemdeki ateşin etrafında oturup midye kaselerini paylaşıyoruz, herkes istediği kadar alabilsin diye elden ele dolaştırıyoruz.

"Bizimle geri dönmek zorunda değilsiniz," diyor Rem'eb onlara, aşağıdaki insanlara geri döneceğimizi açıkladıktan sonra. "Ama kendimi babama ve aşağıda kalanlara karşı borçlu hissediyorum. Tia da benimle birlikte dönecek. Kadınları erkeklerden ayıran duvarı yıkacağız. Onların bu köyde nasıl olduklarını gördükten sonra, bizim yaşam tarzımız her zamankinden daha yanlış görünüyor."

"Ben de seninle geleceğim," diyor Görevli Noj'me, kucağında bir kâse kabuklu deniz ürünü ile. "İnsanların Kahin'e her zamankinden daha çok ihtiyacı olacak, özellikle de Kahin'in tüm sözleri kafamda olduğuna göre. Ama kamptan gizlice kaçmayı düşünüyor musun?"

"Hiç de değil," diyorum. "Liz, Raahosh ve grubun geri kalanıyla sabah konuşacağım. Atalarının nerede olduklarının farkında olacaklarını bilmeyi hak ediyorlar. Umuyorum ki halklarımız arasında barışı tesis edeceğiz ve bilgi ve yiyecek paylaşımı için bir yol bulacağız. Bu hiçbirimiz için kötü bir şey olmak zorunda değil."

"Katılıyorum," diyor Noj'me neşeyle, bir midye daha yerken. "Bence yukarıdaki halklardan daha fazlasını bizimle gelmeleri için davet etmeliyiz, böylece yabancı değil dost olarak görüleceklerdir. Kısa bir ziyaret olabilir ama bence tüm halkımız için faydalı olacaktır."

"Kimsenin bizimle gelmek isteyeceğinden emin değilim," diye itiraf ediyorum, Rem'eb'e bakarak. "Burada pek çok kişinin küçük çocukları var ve onları geride bırakmak istemeyeceklerdir. Onları da yanımızda götürmek istemeyeceklerini tahmin ediyorum."

"Sormaktan zarar gelmez," diye devam ediyor Noj'me, ifadesi neşeli ama inatçı, kararını vermiş. "Peki ya sen, Gezgin Set'nef? Ve En Hızlı Tal'nef. Geri dönecek misiniz?"

Kardeşler birbirlerine uzun uzun bakarlar.

"Dönmeye hazır değilim," diye itiraf ediyor Set'nef. "Yukarıdakilerin sadece bir kısmını gördüm. Tatmin olmadan önce daha fazlasını görmeliyim."

Tal'nef düşünceli bir şekilde kardeşine bakar. "Ve bir ailenin yapması gerektiği gibi ben de onun yanında kalacağım."

Bu ihtimal karşısında daha az heyecanlı görüldüğüne dikkat çekmiyorum. Bu Tal'nef ve kardeşi arasında. Arkadaşıma midyelerimden birini uzatıyorum ve o da bana hayran bir bakış atıp eğilerek dudaklarını başımın üst kısmına değdiriyor. "Mevcut durumdan memnun olanların fikirlerini değiştirmeye çalışırken kavga edeceğimizden endişeliyim ama denemeliyiz."

"Bence sandığınızdan daha az kavga edeceksiniz," diyor Tal'nef. "Bir şeyin kural olması onun popüler olduğu anlamına gelmez. Senin baban

en çok itirazı olan kişi olacaktır."

Rem'eb'in ifadesi kararlı. "Babamla başa çıkabilirim."

ERTESİ SABAH kahvaltıda Liz ve Raahosh ile konuşup planımı anlatıyorum. Herkese hitap etmem gerektiğini düşünüyorlar ve böylece kampın her tarafına yayıyoruz. Akşam yemeği zamanı geldiğinde herkes duyuru için kampa geri döndü ve ben de toplanan insanlara halkına dönme ve iki grup arasında ticaret yapma planımızı anlattım.

R'jaal'ın Rosalind'in omuzlarına koruyucu bir şekilde kolunu koymasını izlerken bile, "Daha fazla insanın bizimle gelmesini çok isteriz, böylece onlara arkadaş canlısı ve normal olduğumuzu ve zarar vermek istemediğimizi gösterebiliriz," diyorum. Onları "belki" listesinden çıkarabilirim, onu suçladığımdan değil.

Lauren kucığında oğulları olan eşine bakar. Adam ona başını sallar ve Lauren elini kaldırır. "Biz gidelim. K'then biraz seyahat edebilecek kadar büyüdü ve bir süreliğine ısınmak benim için sorun olmaz." Boğazındaki kalın, kürklü yakayı işaret ediyor, o da hareket ediyor. "Kki yaşılanıyor ve muhtemelen soğuktan kurtulmak onun da işine gelir."

Haklısın. Çünkü K'thar'ın kürkü olmayan ve zamanının çoğunu ısınmak için başka birine sarılarak geçiren yarasa kanatlı bir evcil hayvanı var. Aşağıdaki şehrin sıcaklığını kontrol etmek istemeleri mantıklı.

"Biz de gideceğiz," diyor yeni klon kadınlardan biri. Adı Vivi ve yarı kertenkele gladyatöre uyum sağlamış.

"Yapacak mısın?" Şaşırarak söyledim.

"Aşağıda hava sıcak, değil mi?" Önce arkadaşına, sonra da bana bakıyor. "O zaman yaklaşan acımasız mevsim boyunca orada kalmak istiyorum. Soğuğu sevmiyorum."

İçimden bir ses bunun soğuktan hoşlanmasından ziyade, ona attığı koruyucu bakışa bakılırsa, eşinin soğuktan hoşlanmamasıyla ilgili olduğunu söylüyor. Tıpkı Kki gibi o da muhtemelen hava koşullarıyla mücadele ediyor. Ama benim için sorun değil. "Arkadaşlık etmek isteriz."

"Belki ben de gelirim," diye ağzından kaçırıyor Colleen. "Ne zararı olabilir ki?" Noj'me mutluluktan nefesi kesiliyor ve kollarını arkadaşına doluyor.

"Harika!"

Liz ayağa kalkar ve sessizlik işareti olarak ellerini kaldırır. "İyi bir ekip ve bir sorun olduğunda bize sinyal göndermeniz için bir yol bulmalıyız. Belki meyve mağarasına bir not falan bırakırız. Geri dönmeye hazırlanmak için ne kadar zamana ihtiyacınız olacak?"

Rem'eb bana bakıyor, elime bırakıyor.

"Kürk ve biraz tuzlanmış kırmızı et getirebileceğimizi umuyordum." Gruba hitap etmek için ayağa kalkıyorum ve ses tonumu sertleştiriyorum. Dönüş partisinin sorumlusu olmak garip hissettiriyor ama Rem'eb destekleyici elini botumun üzerinde tutuyor ve ayağa kalkmak için hiçbir hareket yapmıyor, bu da bana onun desteğine sahip olduğumu söylüyor. "Ve muhtemelen meyve mağarasındaki ürünleri aşağıdaki insanlarla paylaşmamız gerekecek. Herkese yetecek kadar olmalı ama kimin ne alacağını işaretleyebiliriz, böylece kimse burayı bir daha temizleyemez. Biz buranın bizim olduğunu düşünüyoruz, onlar da kendilerinin olduğunu düşünüyorlar, yakın zamana kadar meyvelere dokunmamış olsalar bile."

Liz, "Size bir hoş geldin paketi göndereceğiz, elbette," diyor ve ilk kez şaka yapmıyor ya da aptalca yorumlarda bulunmuyor. Yüz ifadesi benimki kadar ciddi. "Ve istedikleri zaman gelip bizimle vakit geçirebileceklerini söyleyin. Isırmayız."

"Isırırım," diyor Chalath.

Liz tatlı tatlı, "Kapa çeneni, patates," diye cevap verir, gülümsemesi dudaklarında kalır. "Kimse sana sormadı."

Bölüm

Otuz Beş

TIA

Getirmek istediğimiz her şeyi toparlamak iki gün sürüyor. Bu süre içinde Natalie kulübeme geliyor ve dokuma tezgahını görmek istiyor. Karakalemle bir postun üzerine çiziyor ve sonra bana teşekkür ediyor. "Ben de kendiminkini yapacağım" diyor.

"Daha önce hiç dokuma yaptın mı?" diye sordum. Yarım kalan projeyi geri verebilmek için dokuma tezgâhını yanımızda götürmek arasında gidip geliyorum... ama aynı zamanda dokuma tezgâhının kendisine de imreniyorum. Yapmamam gerektiğini bilsem de bir yanım onu saklamak istiyor.

Natalie sadece göz kırpmıyor ve gözlerimin içine bakmıyor. Onun yerine dokuma tezgahına dokunuyor. "Hayır."

"Nasıl iplik yapılacağını biliyor musun? Yün eğirmeyi?" "Hayır."

"Sana göstermemi ister misin?"

"Vaktin varsa, tabii." Kömürü tekrar eline alıyor. "Not alacağım."

Ben Natalie'ye ders verirken Liz yanıma geldi. Önünde dokuma bir sepet taşıyor ve Natalie "notlarını" toplarken bana bakıyor ve sonra Liz onu selamlayamadan kulübemden kaçıyor.

Liz rahatsız olmuş gibi görünmüyor. Eliyle sepeti işaret ediyor. "Bunu bırakmak istedim. Hannah sana kurutulmuş otlarımızdan ve neye iyi geldiklerinden oluşan bir smorgasbord hazırladı. Belki o tuhaf hastalık tekrar ortaya çıkarsa, buradaki bir şey yardımcı olur." Biz hazırlanırken sanki dikiş yerlerinden sökülmüş gibi görünen dağınık kulübemin zeminine bırakıyor. "Ve biliyorsun ki Veronica'yı çağırırsan, o ve Ashtar mümkün olduğunca çabuk orada olacaklardır."

"Biliyorum. Bunun için minnettarım." Sepetten bitki demetlerinden birini alıyorum, onu bir arada tutan dar bir deri bant var ve üzerinde "Deniz Otu -Baş Ağrısı" dikilmiş. Bir diğerinde de kırmızı dikişle "Liidi-Yanıyor" yazıyor. Akıllıca. "Bu harika. Halkının bazı metal işleme ve dokuma yetenekleri var. Ticaret yapabileceğimizi ve bilgimizdeki bazı boşlukları doldurabileceğimizi umuyorum."

"Eğer yapabilirsek, harika. Olmazsa da sorun değil." Elleri kalçalarında, yüzümü inceliyor. "Bu konuda iyisin, değil mi? Onunla gitmek senin fikrin miydi?"

Bitkilere hayranlıkla bakmayı bırakıp ona bakıyorum. "Ne? Evet."

"Sadece kontrol ediyorum. Ve eğer komik bir şey yaparlarsa, geri dönün ve Ashtar'ın mağaralarına giden tüneli eritip çamur haline getirmesini sağlayalım, böylece geri dönemezler. Ya da başka bir şey. Bir yolunu buluruz."

Bu şaşırtıcı derecede savunmacı. Kendimden emin bir şekilde ona gülümsüyorum. "Her şey yoluna girecek. Rem'eb halkının değişime aç olduğunu düşünüyor ve bence bizim gelişimiz tam da ihtiyaç duydukları şey olacak."

"Umarım öyledir." Tekrar duraklıyor. "Burada bir Anakin ve kum insanları esprisi yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum ama iş o noktaya gelmese iyi olur."

"Kum insanları mı?" Şaşkınlıkla sordum. "Anakin mi?"

Bana sadece başını sallıyor. "Neden bahsettiğimi bilmediğin için senin adına çok üzgünüm."

"Tak tak," diye sesleniyor kulübemin girişinden bir ses.

Bu Flor. Vay be. Görünüşe göre bugün popülerim.

"Eh, ben de tam gidiyordum," der Liz. "Sabah sizi uğurlayacağız. O zamana kadar başka bir şeye ihtiyacınız olursa söyleyin, biz hallederiz." Tekrar duraklıyor ve bana araştıran bir bakış atıyor. "Bu arada gerçekten çok cesursun."

Öyle mi? Ona ne demek istediğini soracak vaktim yok, çünkü dışarı çıktı ve Flor içeri girdi. Yanında iri bir patates kökü var ve bana uzatıyor. "Bunu getirdim. Herkes şeker topladığını söylüyor."

Rem'eb'in halkı için bir ziyafet ve patatessiz bir Not-Hoth ziyafeti nedir ki, değil mi?"

Oh, bir ziyafet. Bütün yiyeceklerin bunun için olduğunu mu düşünüyorlar? Sanırım ben daha paralı askerim ama ziyafet iyi bir fikir. Dostça ve misafirperver görünecek ve eğer ticaret yapmak istersek onlara ne tür yiyecekler sunabileceğimizi gösterecek. Bunu ondan aldım ve otların yanına koydum. Bu gidişle hediyelerle o kadar yüklü olacağım ki beni Rem'eb'in arkasından kızakla çekmek zorunda kalacaklar. "Teşekkürler Flor. Bu mükemmel."

Flor gülümsemeye devam ediyor, beni yakından izliyor. Parayı verdikten sonra gitmiyor ve bana bir şey sormak için beklediğini hissedebiliyorum. Tedirgin vücut dilinden belli oluyor bu. "O yüzden soracağım," diye ağzından kaçırıyor bir süre sonra. "Ben ve benim gibiler yüzünden gitmiyorsun, değil mi? Çünkü burada hoş karşılandığını biliyorsun ve bu kesinlikle kişisel değil ve kalmanı çok isteriz."

Bunun olacağını biliyordum. Başımı salladım. "Siz değilsiniz çocuklar. Söz veriyorum."

"Biliyorsun sen de bizden birisin ve senden kaçmışız gibi hissetmeni istemem." Karşıma otururken gözleri endişeli. "Döndüğünden beri işlerin garipleştiğini biliyorum ve inan bana, benim için de garipleşti."

"Sorun değil," diye onu rahatlatıyorum. "Sen ve ben gerçekten birlikte mükemmel görünüyoruz. Beni hiç dinlemediği bir şekilde seni dinliyor. Ve ben onu özlemiyorum. Sanırım ikimizin de birbirimize uyum sağlaması bu kadar uzun sürdüğü için kafamda birlikte olacağımıza dair bir fikir vardı, ama şimdi biliyorum ki sadece Rem'eb'i bekliyordum. Onu seviyorum ve halkıyla arasını düzeltmesine yardım etmek istiyorum."

İkna olmuş gibi görünmüyor. "Eğer eminsen..."

"Eğer durum tersine dönseydi, I'rec'in halkına yardım etmek istemez miydin? Onlar onun ailesi."

Flor'un endişeli gülümsemesi yerini kendinden emin bir gülümsemeye bırakıyor. Uzanıp elimi sıkıyor. "Aile seçilebilir. Sen de burada bir aile olduğunu biliyorsun, değil mi? Ve aşağıda işler yolunda gitmezse, umarım geri dönersin. Ve işler yolunda gitse bile, umarım ziyaret edersin."

Gülümseyip elini sıkıyorum ve garip bir şekilde kendimi tamamen huzurlu hissediyorum. "Kesinlikle."

Bölüm

Otuz Altı

REM'EB

Halkımın mağaralarına doğru attığım her adımda ruhum hafifliyor. Eve dönüyorum. Eşimle birlikte dönüyorum ve bozuk olan her şeyi düzelteceğim.

Yukarıdaki insanların nasıl yaşadıklarını gördüm ve hastalık korkusuyla kendilerini bölmüyorlar. Raahosh, halklarının birçok mevsim önce - bizim halkımızla aynı zamanlarda - büyük bir hastalık geçirdiğinden ve kabilelerinden birçoğunu kaybettiklerinden bahsetti. Ama geride kalan kadınları saklamamışlar ve hastalık bir daha geri gelmemiş. Bu çok önemli. Bu, duvarı yıkabileceğimiz ve halkımızı yok etmekten korkmayacağımız anlamına geliyor.

Hastalığın artık korkulacak bir şey olmadığını bilmek, her şeyi değiştirebileceğimiz anlamına gelir.

Tia'nın köyünden yiyecek ve otlarla dolu çantalar ve dokunulduğunda yumuşacık olan kalın, güzel kürklerle yola çıktık. Yürürken eşim elime dokunuyor, yüzünde bir gülümseme, khui'sinin mırıltısı benimki kadar memnun. Vivi ve Skarr, Noj'me ve Colleen ile birlikte bizimle birlikte. Görevli, Colleen'le durmadan sohbet ediyor, ona aşağıda ne tür yiyecekler yediğimizi ve insanların hangilerinden hoşlanacağını düşündüğünü anlatıyor. Devi ve arkadaşı N'dek bize katılmak istediler ama çoktan yardım etmeye karar vermişlerdi.

köye yeni gelenlerle birlikte. Yüzündeki hüzünlü ifadeye bakılırsa, özgür olur olmaz Geride Kalanlar Köyü'ne gelecekler. Ayrıca K'thar, eşi Lauren, oğulları ve mağaralarda çok lezzetli yemekler yapan sineklere çok benzeyen garip kanatlı hayvanları da bizimle birlikte.

Ben... bu son kısmı henüz belirtmedim.

Yasak bahçeye, Tia'nın halkının kısaca "meyve mağarası" dediği yere dönmemiz uzun sürmüyor. Sıcağa adım atmak eve dönmek gibi geliyor. İçeri girer girmez herkes kürkünün ağır katmanlarını sıyrıyor, sıcaklıktan zevk alarak inliyor.

"Soğuktan sonra ne hoş bir değişiklik," diyor K'thar, oğlunu soyabilmesi için yere bırakırken. "Çoğu gün kara aldırmiyorum ama sonra buraya geliyorum ve sıcak yerler kaldığını hatırlıyorum. Evimi özlememe neden oluyor."

Anlayışla başımı sallıyorum. K'thar'ın bana anlattığına göre, dumanı tüten bir dağ sayesinde sıcak ve nemli tutulan bir diyarda yaşıyormuş ama dağ yok olduğunda, diyarı da beraberinde götürmüş. Şimdi Icehome halkıyla birlikte kıyıda yaşıyorlar.

"Pekâlâ," diyor Tia parlak bir sesle, küçük grubumuza göz gezdirerek. "Bir gece burada kaldıktan sonra yola devam edeceğiz. Yine de bu son çağrı. Fikrinizi değiştirirseniz ya da geri dönmek isterseniz, şimdi tam zamanı."

Birbirlerine bakıyorlar, kimse konuşmuyor.

"Ben iyiyim," diyor Colleen. "Buradaki mağaralarda nasıl yaşadığınızı gerçekten merak ediyorum. Ayrıca sadece ziyaret ediyoruz, değil mi? Kimse bunun sonsuza dek süreceğini söylemedi. Bir süre daha takılabiliriz, sonra da hoşumuza gitmezse sahile geri döneriz."

"Sahile kendi başına nasıl döneceğini biliyor musun?" Tia soruyor Onu.

"Şey, hayır ama burada kalabilirim." Colleen yemyeşil mağarayı işaret ediyor.

"Birileri mutlaka uğrayacaktır. Eğer Rem'eb'in halkıyla iletişim kuracaksak, burası buluşmak için iyi bir yer olabilir. Yiyecek, su, sıcaklık var ve tarafsız bir yer."

Gerçekten "tarafsız" olup olmadığını bilmiyorum. Sürgün Kin'far ve diğer birkaç fesatçı dışında, halkım bu yere ve onun hiç bitmeyen ışığına güvenmiyor. Ama halkım geri getirilen meyveleri yemekte de gecikmedi. "Belki de. Bunu tartışacağız."

Suyun yanında dinleniyoruz, sıcaklığında yıkanıyoruz. Tia yanıma kıvrılıyor ama ben uyuyamıyorum. Mağaradaki parlak ışık, gözlerimi kapattığımda bile gözlerimi yakıyor. Dahası, bundan sonra ne olacağını düşünmeden edemiyorum. Halkım dönüşüme nasıl tepki verecek? Yanımda getirdiğim yabancılara?

Herhangi bir duvarın arkasına geçmeye niyeti olmayan kadınlara mı? Ve bu konuda onları desteklediğimi mi?

Tia uzanıp parmaklarını benimkilerle birleştiriyor ve çenesini omzuma yaslıyor. "İyi misin?"

"Düşünüyorum," diye fısıldıyorum. "Döndüğümüzde işlerin nasıl gideceğini hayal etmeye çalışıyorum."

Bir an için düşünüyor. "Biraz bağırsık çağırış, bolca tartışma olacağını tahmin ediyorum ama genel olarak insanların mutlu olacağını düşünüyorum. Kimsenin kendisini babasından, eşinden ya da oğlundan uzak tutan bir duvarın ardında yaşamaktan memnun olacağını sanmıyorum."

Tia haklı. Tabii ki haklı. Ben sadece babamı ve onun kurallarını çiğnersem ne kadar hayal kırıklığına uğrayacağını düşünüyorum. İsyancıların beni kirlettiğini düşünecek. Bir şekilde "kazandıklarını". Onun yönteminin yanlış olduğunu anlamasını istiyorum ve şef yanıltmış olmayı sevmez.

"Her şey yoluna girecek," diye bana güvence veriyor. "O duvarı yıkmak yapılacak en doğru şey."

Başımı sallıyorum, benimkiyle sarmaş dolaş olan elini öpüyorum. O haklı ama her şey yoluna girene kadar rahatlamayacağım.

Grubumuz, Kalanlar Köyü'ne giden mağaralar boyunca ilerlerken iyi vakit geçiriyor. Noj'me bizimle kaldığı sürece mükemmel bir rehber olduğu ortaya çıkıyor. Yerin üstündekilere yırtıcı gorgelerle dolu mağaralarda sessiz olmaları gerektiğini hatırlatıyor ve belirli bir rota artık geçerli olmadığında muhafızların bıraktığı küçük işaretlere dikkat çekiyor. Colleen ve diğerlerine su işaretlerinin olduğu yerleri, tarım mağarasında oldukları için bitkilere dokunmamamız gerektiğini ve hasat için daha büyük olana kadar beklememiz gerektiğini gösteriyor. Onlara rehberlik ediyor olmalıydım ama kendi sıkıntılı düşüncelerimin içinde kaybolmuş, babamı bir şekilde haklı olduğuma ve onun yanıltığına ikna etmek için onunla yapacağım konuşmalarla oynuyorum.

Köyün eteklerindeki tünellerden geçerken bile bunu düşünüyorum.

Çok geçmeden devriye gezen erkeklerden biriyle karşılaştık. Bu benim eski dostum, babamın sadık adamı Cas'zor'un küçük kardeşi Dikkatli Tan'zor'dan başkası değil. Tan'zor mağaranın diğer ucundan bize şaşkınlıkla bakıyor ve bize doğru birkaç yavaş adım atıyor. Yüzünü ovalıyor, önce bana, sonra Tia'ya, sonra da arkamızdaki insanlara bakıyor.

"Sülfür dumanı mı soluyorum yoksa bu sen misin, Yumruk Rem'eb?" Tan'zor temkinli bir şekilde yaklaşarak soruyor. Eli kemerindeki bıçağın üzerinde ama kılıfında duruyor.

"Benim." Yaklaştım, ellerimi açtım ve uzattım. "Yukarıdaydım ve şimdi eşim ve onun birkaç arkadaşıyla birlikte geri dönüyorum."

Tan'zor'un bakışları Tia'nın üzerinde gezinirken gözleri açılıyor. "Yerüstündekilerden biriyle mi çiftleştin?"

"Evet," diyorum gururla. "Tia ve halkı yukarıdan geliyor ve onlar dost. Yukarıdaki topraklara gitmenin bir laneti yok. Soğuk ve misafirperver değil ama onun halkı orada mutlu yaşıyor." Elini bana uzattığında sıkıca kavıyorum. "Dahası, dişiler ve erkekler birlikte yaşıyorlar ve kimse hastalıktan muzdarip değil."

Bu Tan'zor'u duraklattı. "Hastalık yok mu?"

"Yok."

"Ve onlar... birlikte mi?"

"Her zaman. Tüm aileler aynı çatı altında." K'thar ve eşi Lauren'ı işaret ediyorum. Erkek olan oğlunu gururla kucağında tutuyor, dişisi de yanında. "Bu bana köyümüzdeki duvarın yanlışı olduğunu gösterdi. Aileleri kurtardığımızı düşünerek onları ayıramayız. Sadece herkes için işleri daha da zorlaştırıyoruz."

Tan'zor bana bakıyor. "Geçmişte buna hiç karşı çıkmamıştın."

"Geçmişte hiç eşim olmadı ve onun duvarın arkasına hapsolmasına izin vermeyeceğim. O benim eşim ve benim yanıma ait."

Eğlenerek ofluyor. "Acı So'ran gibi konuşuyorsun." "Belki de sandığımızdan daha haklıdır."

"Belki de." Tan'zor'un ilgili bakışları Noj'me'nin üzerinden geçip Colleen'e yöneliyor. "Bunların hepsi büyüleyici. Getirdiğin değişime hazırım, Yumruk Rem'eb."

Umarım onu hayal kırıklığına uğratmam. Ama Tia elini sırtıma koyarak bana cesaretlendirici bir bakış atıyor ve ben de kararlılığımı tazeliyorum. "Sevindim"

Sen benim yanımdasın dostum," diyorum ona. "Ama bana köyde işlerin nasıl olduğunu anlat. Sürgün Kin'far hâlâ babamın kulağına zehir fısıldıyor mu?"

Tan'zor mutsuz görünüyor. Bakışları benimkilerden kayıyor ve uzun bir süre insan dişilere bakıyor. "Baban iyi değil. Senin ihanetinden sonra evine gitti ve o zamandan beri orada saklanıyor. Kardeşimden başka kimseyi görmüyor. Cas'zor işleri bir arada tutmaya çalışıyor ama isyancıların sesi her geçen gün daha da yükseliyor ve Kin'far sanki oraya aitmiş gibi köydeki bir kulübeyi ele geçirdi ve aksini söyleyecek kimse yok. Lidersiziz."

Çok korkmuştum. Eğer babam şef olmayacaksa, onun isteklerini yerine getirmek şefin yumruğuna kalmış demektir. Tan'zor'a başımı salladım. "Bu da bugün değişiyor."

Bölüm

Otuz Yedi

TIA

Rem'eb'in dönüşünün nasıl karşılanacağı konusunda endişeli olduğunu söyleyebilirim. Beni serbest bırakmak için köyü az çok uyuşturdu ve kaçtı, bu yüzden tereddütünü tamamen anlıyorum. Yine de arkadaşı Tan'zor onun dönüşüne çok seviniyor ve tünellerde devriye gezen diğer iki "muhafızla" karşılaştığımızda Rem'eb'i gördükleri için rahatlıyorlar.

Sadece *rahatlamadım*, heyecanlandım da.

Onları terk etmeden önce Rem'eb'in sevildiği açıktır. Bu değişmedi ve onlara kadınları duvarın arkasından kurtarmak ve günlük yaşamlarının dokusunu değiştirmek için planlarını anlatırken kimse üzgün görünmüyor. Aksine, daha geniş gülümsüyorlar ve son birkaç tünelden köye doğru ilerlerken küçük grubumuza katılıyorlar. Herkes bana, Colleen'e ve Lauren'a dizginlenemez bir ilgiyle bakıyor ama ben kendimi güvende hissetmiyorum. Sadece büyülenmiş durumdalar çünkü sadece insan değiliz, aynı zamanda dişiyiz ve tahmin ediyorum ki yankı uyandırmadıkları sürece çok fazla kadın görmüyorlar. Hepsi oldukça genç ve biri kızardığında, göz teması kurarken rengi dalgalandığında, bunun sadece ölmekte olan bir köy olmadığına karar veriyorum... bakirelerle dolu ölmekte olan bir köy.

Evet, tüm bu "kadınlara özgürlük" kampanyası başarılı olacak, bunu biliyorum.

Hakkını yemeyelim, Rem'eb'in rengi bir kez bile gerginlikle dalgalanmıyor. Tünellerde kararlılıkla ilerleyip köye doğru giderken çenesi yukarıda, omuzları geride ve kuyruğu hareketsiz. Eğer benimkini kavrayan eli biraz terlediyse, onu suçlayamam.

Tünel genişliyor ve dağın karnındaki köy önümüzde açılıyor. Yakınımızda Colleen gördüğü manzara karşısında nefesini tutuyor. Kısa bir an için evimi özlüyorum, çünkü bu köy buzlu bir mağaranın içine yerleştirilmiş olsaydı, tıpkı Croatoan'a benzerdi. Kulübeler, Arnavut kaldırımli yürüyüş yolları boyunca sıralanışları, hepsi birbirine çok benziyor. Yine de buradaki kulübelerin çatıları yok ve köy iki kat daha büyük olmasına rağmen Croatoan'ın sahip olduğu hareketlilikten yoksun.

İlerlerken sessiziz ve birkaç kişi bize aval aval bakmaya başladığında Rem'eb'in elini daha sıkı tutuyorum.

Colleen omzuma dokunuyor. "Herkes nerede? Burası hayalet bir kasabaya benziyor."

"Kendilerine boşuna 'Kalanlar' demiyorlar," diye fısıldıyorum. "Çok fazla insan kaybettiler."

Küme küme köyün içine doğru ilerliyoruz. Bembeyaz yeleli ve genç yüzlü bir adam yaklaşıyor. Saçlarını boynuzlarının arasında üç tutam halinde, tıpkı bir mohawk gibi dağınık bir şekilde topluyor ve bize bakarken yüzündeki ifade düpedüz şüpheci. Kuyruğu tedirginlikle ileri geri sallanıyor ve yaklaşıırken bir mızrak taşıdığını fark etmekten kendimi alamıyorum.

"So'ran the Bitter," diye selamlıyor Rem'eb, ifadesi sakin. "İyi görünüyorsun, eski dostum."

So'ran iki kolunu göğsünde kavuşturarak, "Görüyorum ki şefin oğulları için kurallar var, geri kalanımız içinse yok," diye söylendi. "Sahip olduklarıyla aramızda gösteriş yapmaya mı geldin? Bize ilaç verip yabancıyla birlikte kaçtığın yetmedi mi? Şimdi de lanetlendin mi?"

"Hiçbir şeyle hava atmak için dönmedim," diye cevaplıyor Rem'eb soğukkanlılıkla. "Ve kesinlikle lanetli değilim."

Sesimi yükseltmek istiyorum ama bunun benim savaşım olmadığını biliyorum. Tek yapabileceğim sessizce destek olmak.

"Buradayım çünkü bir şeylerin değişmesi gerekiyor," diye devam ediyor Rem'eb. "Kendimizi kurtarmak için çabalarken bile durgunlaşıyoruz. Ama ben yukarıdaydım. Hayatım boyunca bana bunun yasak olduğu, yer üstünde yaşayanlara güvenilmemesi gerektiği söylendi. Lanetli olduklarını." Sesini yükseltiyor

Konuşurken daha yüksek sesle, kulübelerden sürünerek çıkmaya devam eden adamların onu duyabilmesini sağlıyor. "Günlerdir yukarıdaki insanların arasında yaşıyorum ve onlar iyi insanlar. Lanetli değiller, bize kötülük dilemiyorlar. Beni karşıladılar ve kalplerinde sevinçle karşıladılar. Mağaraları terk eden bizleri beslediler, giydirdiler ve yanlarında bir ev verdiler. Gelişmemizden başka bir şey istemiyorlardı. Tıpkı kendi insanları gibi gelişmemizi."

Herkese bakıyor.

"Ve onlar geliyor. Köyleri küçük çocuklarla dolu. Aralarında rezonans çok yaygın. Halkları arasında giderek daha sık gerçekleşiyor ve bazı çiftler kendi aralarında ikinci hatta üçüncü rezonanslarını yaşıyor. Bu bizim aramızda en son ne zaman oldu?"

Köy sessiz. Tüm gözlerin grubumuzun üzerinde olduğunu hissedebiliyorum ve küçük oğullarıyla birlikte burada olan Lauren ve K'thar hakkında ne düşündüklerini merak ediyorum. Potansiyel olarak düşman bir halkla birlikte yaşamak için bizimle gelmelerinin ne kadar büyük bir cesaret gerektirdiğinin farkında olup olmadıklarını merak ediyorum.

Rem'eb başını sallıyor ve öne çıkıp halkına hitap ediyor. Gidebilmesi için elini bırakıyorum, duraklıyor, bana dönüyor ve elimi tutup öpmek için dudaklarına götürüyor. Bana gülümsüyor ve sonra tekrar bırakıyor, köye ve onu izleyen adamlara geri dönüyor.

"Durgunlaşıyoruz," diyor Rem'eb onlara. "Köyümüzde sadece bir avuç küçük çocuk var. Çok azımız yankı uyandırıyor. Bir şeyleri yanlış yapıyoruz. Ve biz bir şeyleri değiştireceğiz."

"Biz de bunu görmeni sağlamaya çalışıyorduk," diye tısladı So'ran Rem'eb'in yanına giderken. "Baban-"

"Babam şeftir ama şefler bile yanılabılır," diye devam ediyor Rem'eb, So'ran'ın öfkesinden rahatsız olmadan. Diğer adamın omzuna dostça bir dokunuş yapıyor. "Bizi korumaya çalıştı ama bunu yaparken belki de bize daha fazla zarar verdi. İnsanları yukarıdan çalıp evimize kaçırmak için Sürgün Kin'far'la birlikte kim çalıştı?"

Adamlar etrafa bakar, kimse konuşmaz. Bazıları şok olmuş görünüyor.

"Kimse konuşmayacak mı? Sürgünün kulaklarına zehir akıtmasına izin verdiklerini itiraf etmeyecek mi?" Rem'eb bana doğru dönüyor ve elini uzatıyor. Gururdan patlamak istiyorum, çünkü kontrolü ele aldığında çok seksi oluyor. Bayıldım buna. Bir adım öne çıkıp elimi tekrar onun elinin içine koyuyorum ve o da bana ateşli, sahiplenici bir

Beni öne doğru çekerken baktı. "Bu dişi kaçırdı ve köyde saklandı. Bana onu sadece benim görebileceğim söylendi. Rezonansa girmemiz umuluyordu ama khuilerimiz konuşmadı. Konuşmazlar."

Dönüyor ve bir kez daha köye bakıyor.

"Bu yanılttı," diye devam ediyor Rem'eb. "Ben de uyuyan yaprağı güvece koydum ve onu bir kez daha çaldım. Onu halkına geri götürdüm ve yukarıda olduğumuz anda rezonansa girdik. Sanki ruhlarımız bir şey bekliyormuş gibiydi. Sanırım halkımızın nasıl yaşaması gerektiğine dair gerçeği görmemi bekliyorlardı. İç içe. Birlikte. Aileler olarak."

Ve Rem'eb beni de peşinden sürükleyerek köye doğru ilerliyor. Tam bir Belalı Modunda, olmak için doğduğu lider gibi davranıyor. Onları geride bırakırken diğerlerine bakıyorum ama Noj'me öne çıkmış, biri onlara zorluk çıkarırsa diye önde duruyor. Lauren sırtarak bana uzaktan bir başparmak işareti yapıyor.

"Nereye gidiyorsunuz?" So'ran, şehrin derinliklerine doğru ilerlerken Rem'eb'in yanında koşarak soruyor.

"Duvara gidiyoruz," diye açıklıyor arkadaşım sakince. "Ve kapıları kırıp açacağız. Sonra da olması gerektiği gibi yaşayacağız."

Diğer adamın gözlerinde umut parlıyor. Bana şüpheli bir bakış fırlattı ve sonra Rem'eb'e döndü. "Şef-"

"Ben gittiğimden beri evinden dışarı adım atmadı," diyor Rem'eb. "Ve şefin liderlik edemediği zamanlarda, bunu Yumruğu yapmalıdır. Ve ben Şefin Yumruğuyum." Bana dönüyor. "Şimdi dostum, kapıları yok etmek ister misin yoksa ben mi yapayım?"

Lanet olsun. Bu adam kararlılığıyla donumu ısılatıyor. Bayıldım buna. Kendisinden bir an bile nasıl şüphe edebilir?

Bunun için yaratılmış ve bunu görmek için burada olduğum için çok mutluyum.

Sonsöz

TIA

Zafer kazanmış bir şekilde şehre doğru ilerlerken, ilk olarak kadınlar bölümünün kapısı açılıyor.

Kapının karşısındaki çubuğu görmek bile beni sinirlendiriyor. Kimse içeride kilitli kalmamalı. Kendilerini ayrı tutmayı seçiyorlarsa, bu bir şeydir. Onları mahkum gibi kilitlemek mi? Bu çok yanlış. Rem'eb yakındaki bir çalışma istasyonundan aldığı ağır çekiçle kapıyı kırıp açarken en yüksek sesle alkışlayan benim.

Sonra duvarın diğer tarafındaki giriş açılıyor ve bir kadın öne çıkıyor. Noj'me'ye çok benziyor, narin bir yapısı var. Bize göz kırptıyor, bakışları önce bana sonra da Rem'eb'e takılıyor. Arkasından bir başkası ilerliyor ve ne olup bittiğini anlamadıkları açık. İkisi de artık açık olan kapıya yaklaşıyor.

Boğuk bir hıçkırık mağarada yankılanır ve üçüncü bir kadın diğer ikisinin yanından hızla geçer. Toplanan grubun arasından hızla geçerek birini arıyor. Onu bulduğunda çığlık atıyor ve yakınlarda bekleyen bir adamın kollarına atlıyor. Adam onu kucağına alıyor ve sanki birinin eşini ondan geri çalacağını düşünüyormuş gibi onunla birlikte hızla uzaklaşıyor ve bu da bunun doğru olduğu hissini güçlendiriyor.

Rem'eb'in babasının herkesi en iyi niyetle ayırmış olması önemli değil. Yine de yanlış yönlendirilmişti.

Bundan sonra Rem'eb kadınlara istedikleri gibi hareket etmekte özgür olduklarını, rahatlarsa duvarın arkasında kalabileceklerini ya da babalarına, erkek kardeşlerine veya eşlerine katılabileceklerini açıklar. Kimse bir daha saklanmak zorunda kalmayacaktı. Kadınlardan birkaçı şehre akın ederek ailelerine kavuşur ve mağara sevinç çığlıklarıyla dolar.

Bazı kadınlar ve genç kızlar tedirgin bir şekilde duvarın arkasında kalmayı tercih ediyor. Sorun değil. Ben sadece onların tercihi olmasını istiyorum. Neşeli kavuşmaları izlerken karnıma dokunuyorum, düşünüyorum. Bebeğimizin seçenekleri olsun istiyorum. Burada, dağların altındaki köyde yaşamak istiyorlarsa, sorun değil. Çocuğumuz tıpkı babası gibi Şefin Yumruğu olmak istiyorsa, bu da sorun değil. Sahilde herkesi ziyaret etmek istiyorlarsa, buyursunlar etsinler. Ben sadece çocuğumun hayatta nereye giderse gitsin sevildiğini, kabul edildiğini ve istendiğini hissetmesini istiyorum. Kimse kendini dışlanmış ya da istenmeyen biri gibi hissetmemeli, kendi halkı arasında bile.

Kadınları duvarın arkasında ablukaya alan kapılar kırıldıktan sonra Rem'eb babasının evine doğru ilerliyor. Şaşırtıcı bir şekilde, şefin evi birden fazla odası ve kendi özel bahçeleri olan mini bir saray. Icehome sahilindeki ya da bu gezegende gördüğüm her şeyden çok daha güzel bir ev. Rem'eb'in dönmek istemesine şaşmamalı, eğer alıştığı yaşam tarzı buysa. Sahildeki yaşam kadar ilkel değil ve bahçe de çok güzel ve sanatsal. Ben de burada nasıl bir evimiz olacağını merakla beklemeye başladım.

Sadık Cas'zor bizi karşıladı, yüzünde rahatlama vardı. "Geri döndünüz. Buna çok sevindim. Tekrar hoş geldin Şefin Yumruğu."

İki adam selamlaşmak için birbirlerinin kollarını kavrar ve ardından Rem'eb etrafına bakınır. "İşleri yoluna koymak için buradayım dostum. Sürgün Kin'far nerede?"

"Döndüğünüzü duyar duymaz kaçtı," diye açıklıyor Cas'zor. "Seninle yüzleşemeyecek kadar korkak. Kimsenin onun tarafında olmadığını biliyor. Tünellerde saklanacağından ve onu unutmamızı umacağından şüpheleniyorum."

"Unutmayacağım. Peşinden birini göndermeliyiz, çünkü istediği gibi davranamaz. Sürgün edilmesinin bir sebebi var." Rem'eb mağaranın etrafına bakar, başka bir kadının bir eşini kucaklamasını ve ardından oğlu olması gereken genç bir erkeği izler. Cas'zor'a geri döner. "Peki ya babam?"

Bir kapıyı işaret ediyor ve sonra Rem'eb alnından öpüyor. "İçeri yalnız girmeliyim, dostum."

"Sorun yok." Hiç şaşırmadım. Söylenmesi gereken her ne varsa, muhtemelen en iyi baba ve oğul arasında, başlarında bir yabancı olmadan söylenebilir. "Diğerlerinin yerleşmesine yardım edeceğim. Burada, babanın evinde kalmamızın sorun olmayacağından emin misin?"

"Sizi davet ettim," diye beni rahatlatıyor, elimi ağzına götürüyor ve parmak eklemlerimi öpüyor. "Hepinizi. Sanırım babam bu fikre alıştığında, etrafta çok sayıda insan olmasından hoşlanacaktır. Ve halkım aramızdaki yabancı yüzlere alışana kadar, Cas'zor ve benim sizi yakından izleyebileceğimiz bir yerde olmanız herkes için daha güvenli olacaktır."

"Tamam o zaman. Seni seviyorum." İsteksizce onu bırakıyorum ve Rem'eb babasının odasına doğru ilerlerken Cas'zor'a gülümsüyorum.

"Gelin," diyor Cas'zor, bizi içeri çağırarak. "Pek çok boş oda var. Herkese yetecek kadar yer var."

Cas'zor ve Noj me'nin yardımıyla herkesi şefin evine yerleştiriyoruz. Herkese yetecek kadar yer olduğu konusunda haklı - renkli mantarlar, tuhaf heykeller ve ortadaki gürül gürül akan çeşmeyle dolu iç bahçenin dışında, çoğu tozdan ağırlaşmış ve uzun süredir kullanılmayan yarım düzine büyük oda var. Lauren, K'thar ve oğulları en büyük odayı kullanıyorlar ve zavallı küçük Kki'nin K'thar'ın başının üstünde oturup caka sattığını görmek beni mutlu ediyor. Yeraltında, ısınmak için toplanmasına gerek yok.

Hiç değilse Kki burayı çok sevecek.

"Devi bunu kaçıracağı için çok üzülecek," diyor Vivi, arkadaşı Skarr'dan çantasını alıp yeni odalarına girerken. "Bu hafta bittiğinde onu kapımızın önünde görürsem hiç şaşırmam."

"Eğer gelirlerse daha fazlası için yer var," diyor Cas'zor neşeyle. "Hepiniz aç mısınız? Çorba yapabilirim ve biraz dilimlenmiş mantar ikram edebilirim. Ve bol miktarda meyveli su var."

O kadar yoğun bir dönem geçirdim ki getirdiğimiz malzemeleri tamamen unuttum. "Yemekten bahsetmişken, yarın bir ziyafet vereceğiz. Yukarıdan yiyecek getirdik - taze et, kökler ve denizden balık. Kendimizi herkese tanıtmak için iyi bir yol olabileceğini düşündük. Ayrıca köyün bir araya gelmesi ve Rem'eb'in değişim planları hakkında daha fazla şey duyması için de bir fırsat olacak." Dudağımı ısıırıyorum ve Rem'eb'in babasıyla konuştuğuna şüphe olmayan büyük evin en ucundaki odalara bakıyorum. "Şefin onaylamayacağını mı düşünüyorsun?"

Cas'zor sadece gülümser. "Sanırım oğlunun her zaman olmasını istediği gibi bir lider olmasına bayılacak."

Herkes yerleştikten sonra beni yan taraftaki daha küçük bir odaya götürdüler. Burası Rem'eb'in çocukluk odası, uyumak için dar bir palet, üzerine atılmış birkaç dekoratif yastık ve kapağının üstünde kurbağa gibi bir surat olan mantara benzeyen eski bir bez bebekle tamamlandı. Onu göğsüme bastırıp gerçekte tavan olmayan kafes tavana bakıyorum ve yarının nasıl geçeceğini merak ediyorum.

Ziyafeti merak ediyorum. Lauren ve eşinin, Skarr ve eşinin herkesle ve onların da bizimle nasıl geçineceğini. Yaptığımız bebeği merak ediyorum. Çoğunlukla Rem'eb'in iyi olup olmadığını merak ediyorum çünkü babası için endişelendiğini biliyorum.

Bebeği tutarak uykuya daldım. Bir süre sonra Rem'eb odaya giriyor, yorgunluğu iri cüssesinden belli oluyor. İskoç eteğini ve sandaletlerini çıkarıyor -meyve mağarasının sıcaklığına girdiğimiz anda değiştirdiği kıyafetler- ve sonra yatakta bana katılıyor. Beni kendine çekiyor, yanağını göğüslerime yaslıyor ve ben de onun iri, kavisli boynuzlarını yolumdan çekiyorum, böylece başını manevra ettiriyor ve yüzüme baskı yapmıyorlar.

"Nasıl geçti?" Saçlarını alnından geriye doğru tarayarak soruyorum. "Baban nasıl?"

Ağır ağır iç çekiyor. "Derin bir üzüntü içinde. Ben gittiğimden beri yatağından kımıldamadı. İhanetim onu umutsuzluğa düşürdü ve beni gördüğünde ağladı. Ona bazı şeyleri değiştireceğimi söylediğimi bile umursamadı. Sadece geri döndüğüm için çok rahatlamıştı." Kolları beni sıkıca sarıyor. "Onu ne kadar inciteceğimin farkında değildim."

"Doğru olduğunu düşündüğün şeyi yapmak zorundaydın," diyerek onu rahatlattım ve alnını okşadım. "Fikrini değiştirir miydin?"

Rem'eb bir an düşünür. "Hayır. Yapılacak doğru şey buydu. Seni alıkoymaya hakkı yoktu. Dişileri de kilit altında tutmaya hakkı yoktu."

"O zaman üzerinde durma." Kaşlarını sevgiyle çiziyorum. "Şu anda yapabileceğin tek şey onun yanında olmak. Halkının bir lidere ihtiyacı var ve eğer o şef olmayacaksa, dizginleri ele almak sana düşer."

"Dizgin nedir?"

Bir kıkırdamayı bastırıyorum. "Başka şekilde ifade edeyim. Eğer o şef olmayacaksa, senin şef olman gerekir."

Rem'eb homurdanıyor. "O da aynı şeyi söyledi. Benim devralmamı istiyor." Elini yan tarafıma vuruyor. "Ve çocuğumuz için çok heyecanlı. Onunla buluşacak mısın?"

"Yarın." Başparmağımı dudaklarında gezdiriyorum, tahrik oluyorum. "Yarın yapılacak çok şey var. Dokumacılarla buluşmak ve yarım kalan projeyi geri vermek istiyorum. Eğer beni kabul ederlerse onlardan birinden bir şeyler öğrenmek istiyorum. Kadınlarla konuşmak ve değişiklikler konusunda onlara güven vermek istiyorum - bu da Noj'me'yi bulup tercüme etmesini sağlamam gerektiği anlamına geliyor, tabii bunu benim için yapmak istemezsen."

"Mutlulukla senin yanında olacağım."

"Sonra Lauren, Vivi ve diğerlerinin yerleştikten emin olup nasıl hissettiklerine bakmamız gerekecek. Ve, Tanrım, ziyafeti tamamen unuttum." Biraz homurdandım. "Meşgul olacağımızı söylemiş miydim?"

"Bir ya da iki kez," diye alay ediyor Rem'eb. "Ve kelimelerimizden daha fazlasını öğrenmen gerekecek."

"Yapacağım," diye kabul ediyorum. Noj'me ile ne kadar ya da ne kadar az -"Kahin "lerinin sahip olduğu atalarının dili. Sanırım onlarla konuşabilmek için dillerini öğrenmem gerekecek. Konuştuklarında onları anlayabiliyorum ama onların da beni anlayabilmesini istiyorum. Sorun değil, meydan okumayı severim.

Rem'eb doğrulup bana bakıyor. Yüz ifadesi endişeli. "Eğer şefin görevlerini devralacaksam, ilgilenmem gereken çok şey olacak. İsyancıların artık isyan edecekleri bir şey yok ama eminim yatıştırılmaya ihtiyaçları olacak. Kin'far var ve onun sürgünde kalmasını sağlamak var. Halkınızla ticaret kurmak var. Kadınların kendilerini güvende hissetmelerini ve nerede yaşayacakları konusunda seçme şanslarının olmasını sağlamalıyız. Hastalıklara karşı da dikkatli olmalıyız. O kadar çok şey değişecek ki kararlarımızda sağlam ve kararlı olmalıyız. Ve... benimle gelmeyi kabul ettiğinizde hayal ettiğiniz şeyin bu olmadığından endişeleniyorum. Bu çok büyük bir iş olacak."

Benim için endişelenmesi çok hoş. "Çalışmak umurumda değil. Birlikte yapacağımız değişiklikler için heyecanlıyım. Sadece bir konuda fikirlerim olduğunda ve aynı fikirde olmadığımızda beni her zaman dinleyeceğine söz ver."

"Hepinizin fikirlerini duymak beni heyecanlandırıyor," diyor bana ciddiyetle.

"Şimdi böyle söylüyorsun," diye kıkırdıyorum. "Hamilelik hormonları devreye girene ve ne yemek istediğime dair çılgınca taleplerde bulunmaya başlayana kadar bekle."

Gözleri heyecanla parlıyor, bakışları karnıma kayıyor. "Çılgınca taleplerini dört gözle bekliyorum, çünkü bu çocuğumuzun büyüdüğü anlamına gelecek."

"Çok iyisin," diye takılıyorum ona, parmaklarımı boynundan omzuna doğru okşuyor ve oradaki postta dolaştırıyorum. "Geri döndüğün için mutlu musun?"

"Öyleyim." Eğilip beni öpüyor ve iri bedenini benimkinin üzerine yerleştiriyor. Bakışlarındaki şefkat açlığa dönüşüyor ve kısa eteğimi yukarı itiyor. "Benim güzel yabancım. Bir eş umarken hayal ettiğimden çok daha fazlasın."

"Hâlâ bir yabancı mıyım o zaman?" Bir bacağımı yukarı kaydırıp kalçasına doluyorum. Üzerimdeki ince battaniye kenara itiliyor ve kollarımız, bacaklarımız ve karnımız ten tene temas ediyor. Dostumu okşuyor, onun iri yapısını ve vücudundaki gücü takdir ediyorum.

"Hayır. Sen Fist'i idare eden arkadaşsın."

Aman Tanrım. Bunu asla unutamayacağım. "Başka bir şeyle devam edebilir miyiz?"

Kulağa iğrenç geliyor."

Rem'eb şaşkınlıkla bana bakıyor. "Öyle mi?"

Elimle mastürbasyon hareketi yapıyorum.

"Aaaaah." Bir kahkaha atıyor. "Ellerinin fırıfırımı okşaması hoşuma gitse de, amını daha çok seviyorum." Rem'eb üzerimden aşağı kayıyor, göğüs dekoltemi kemiriyor ve sonra parmakları karnımın üzerinde dans ederek aşağıya doğru devam ediyor. "Peki sana yabancım demeyeceksem ne diyeyim? Mükemmel Tia mı? Zeki Tia mı? Lezzetli Tia mı?"

"Belki de bana sadece seninim diyorsundur?"

Rem'eb eteğimi yukarı kaldırıyor. "Bunu yapabilirim."

Yazarın Notu

Merhaba!

Öncelikle birkaç teşekkür etmek istiyorum çünkü hiçbir kitap boşlukta var olmaz. Bu muhteşem kapak, benim berbat notlarımdan sihir yaratmayı başaran, sonsuz yetenekli Kati Wilde'ın izniyle ortaya çıktı.

Notlarım: "Ona Thundercat saçı verebilir miyiz?" O: "Senden çok ileride."

Gerçekten, kapak konusunda çok şanslıyım. ;)

Aklıma gelmeyen her türlü şeyi yakalayan editörüm Aquila Editing'e ve her zaman sızan yazım hatalarını yakalamak için son dakika provası yapan Fortunate Books'a teşekkür ederim. Nikki De Hoyos ve Kimberly McLeod'a benim için hassas okumalar yaptıkları için gerçekten çok teşekkür ederim. Notlarınız mükemmeldi ve zaman ayırdığınız için çok ama çok minnettarım.

Ayrıca dokuma tezgahları ile ilgili bölümlerde bana yardımcı olan yazar Stephanie West'e de teşekkür ederim. EHow'a göz gezdirdim ve yine de birçok şeyi yanlış anladım, bu yüzden Stephanie beni kurtardı. Uzmanlığın için çok teşekkür ederim, Stephanie!

Dokuma tezgâhlarından bahsetmişken - sosyal medyanın zanaatkâr tarafından, karakterlerimin neden henüz X, Y veya Z yapmadıklarını soran birçok soru alıyorum. Neden şimdiye kadar dokuma yapmadılar? Neden hayvancılık yok (Croatoan'daki evcil hayvanlar hariç)? Neden şu ya da bu değil? Cevabım her zaman karakterlerimi çok normal insanlar olarak düşünmeye çalıştığımıdır. Herkesin bir yeteneği var ama bu her zaman Not-Hoth'taki yaşam için geçerli değil. Harika bir bankacı olabilirsiniz ya da bir defteri kebirî dengelemede inanılmaz olabilirsiniz, ama bu Paleolitik bir yerleşimde işe yaramayacaktır. Devi gibi her bilim insanına karşılık, bir kafede kasiyerlik yapan biri (Sam) vardır ve bu becerilere sahip olmayacaktır. Ayrıca, bu

Çok özel bir beceri setine sahip olan bir kişinin, bu özel uzmanlık alanı dışında pek bir şey bilmesine gerek yoktur. Devi size omurgasızlar ve evrimleri hakkında her şeyi anlatabilir ama bir süveterin nasıl örüleceği hakkında hiçbir fikri yoktur.

Elbette her zaman bir ya da iki 'becerikli' insan olacaktır (Croatoan'daki Tiffany'ye ve şimdi de Tia'ya sesleniyorum), ancak genel olarak sokaktaki ortalama bir insana yaklaşırsanız, sıfırdan ekmek pişirmeyi bilir mi? Yünü tarayıp iplik haline getirmeyi? Olaylara, size bir şeyi nasıl yapacağınızı gösterecek biri olmadıkça (ya da YouTube'dan yardım almadıkça), temel bilgileri bilebileceğiniz ama ayrıntıların gözünüzden kaçacağı perspektifinden yaklaştırmaya çalışıyorum. Örneğin, Tia ve Kalanlar Köyü'nden çalınan dokuma tezgahı (o yer için gerçekten akılda kalıcı bir isim bulmam gerekiyor) - Rem'eb'in çantasından çıktığında, düğümlemiş iplerle bir arada tutulan bir grup parçadan biraz daha fazlasıydı. Bunu çözmede iyi şanslar! Parçaları bir araya getirmek için Noj'me'ye ve onun bilgisine ihtiyaç var. Her neyse, benim düşüncem bu!

(Mardok ve Harlow bilgisayardan veri veya elektronik çekebilirken neden hala Paleolitik bir yerleşim yeri olduklarına gelince... hiç büyükanne ve büyükbabanızın yeni teknolojiyi kullanmasını sağlamaya çalıştınız mı? Sözümlü geri alıyorum).

Teknolojiden bahsetmişken - Geriye Kalanlar Köyü sa-khui'ninkinden farklı beceri setlerine sahip olacak. Bana göre bu, iki farklı yerleşim biriminin birbiriyle karşılaşması gibi bir şey olacak - mesela eski Mısır'dan gelen birinin Algonquin halklarından biriyle karşılaşması gibi. Aynı zamanda var olmuş olabilirler ama farklı geçmişleri vardır. Tüm bunlar sadece beni dinleyecek herkese antik tarih hakkında saçma sapan şeyler anlatmak içindi.

(Antik tarihten bahsetmişken, su saatlerinin tarihi Antik Mısır'a kadar uzanmaktadır. Bir saatten çok "Bu suyu, zamanın geçtiğini belirtmek için işaretli noktaları olan bu şeyin içine yavaşça dökün.")

Ataların geniş mağara ağı, Derinkuyu ve Kapadokya'daki yeraltı şehirlerinden esinlenmiştir. Senaryonun doğru olması halinde çok sayıda insanın yeraltında rahatça barınabileceğini düşünmek büyüleyici.

Ve atalardan bahsetmişken - Icehome ve Croatoan halklarına (mecazi) kapılarını açmaya başladıklarında onları ve halklarını daha fazla göreceğiz. Bu kültür çatışmalarını ve kazazedelerimiz için ne anlama gelebileceğini yazmaktan heyecan duyuyorum.

Sanırım artık kazazede değiller. Tıpkı ataların gerçek atalar olmadığı gibi. Yeraltında yaşayan insanlar için kullanılan gerçek bilimsel terim troglodittir, ancak troglodit romantizmi kulağa seksi gelmiyor, bu yüzden başka bir şey bulmam gerekecek. Tıpkı Geriye Kalanlar Köyü'nün daha şık bir isme ihtiyaç duyacağı gibi. Eninde sonunda bulacağız.

Tarihi çerçeveleme ve el sanatları hakkında bu kadar gevezelik yeter. Neden burada olduğunuzun 'etine' gelelim:

ALIEN DICK.

Baksana. Oturup uzaylı penislerinin biyolojisi üzerine kafa yoruyor muyum? Muhtemelen yapmam gerekenden çok daha fazla, evet.

Her neyse, son zamanlarda okuduğum (ve yazdığım) tüm düğümlleme kitaplarıyla, sadece vajinanın girişini 'tıkamak' ve spermin güvenli bir şekilde yüzmesini ummanın belki de en etkili sperm verme yöntemi olmadığı aklıma geldi. Bana yükün tek seferde, daha çok bir mancınık gibi gönderilmesi çok daha mantıklı geldi. Bir tür kuvvetli fırlatma, tıpkı bir tüpün içinden fırlatılan tükürük topu gibi.

Ve vajinal kanalın daha yukarısını tıkamak daha mantıklı olacaktır, bir çeşit ters piston gibi.

Ve aşk kitaplarındaki kadın kahramanların nasıl nadiren servikal orgazm yaşadığını düşünüyordum, ama bunun nedeni kapılara vurmakla onları nazikçe gıdıklamak arasında ince bir çizgi olmasıydı...

Bu da bana Jurassic Park'taki o küçük sevimli dinozoru düşündürdü. Dilophosaurus. Hani şu firfırını açıp kötü adamın suratına bir tomar tükürük fırlatan ve...

Beynime hoş geldin.

Rem'eb'in penisini merak ediyorsanız, bir şemsiyenin ters açıldığını düşünün. Ve firfırlı dinozorlar. Ve tüküren. Ve servikal orgazmları. Sonra bu kitabı kapatacak ve benim neyim var diye merak edeceksiniz. Sorun değil. Hala arkadaş olabiliriz. :)

- Yakut

Icehome Halkı

Çiftleşmiş Çiftler ve yavruları

Liz - Raahosh'un eşi ve avcısı.

Raahosh (Ra-hosh) - Eşi. Bir avcı ve Rukh'un kardeşi. R'jaal ile birlikte Icehome sahilinin eş lideri.

Raashel (Rah-shel) - En büyük kızları. Aayla

(Ay-lah) - İkinci kızları

Ahsoka (Ah-so-kah) - Üçüncü kızları.

Angie - Plaj kampındaki yetişkin kadın. Uyandırıldığında gizemli bir bebeğe hamile. Glory'yi (klon bir dişi) doğurur. Vordis ile rezonansa girdi.

Vordis (Vohr-DISS Floor-Miss ile kafiyeli) - Kırmızı "ikizlerden" biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Başka bir klon olan Thrand ile uzun zamandır arkadaş/kardeş. Gerçekten sadık olan. Acı sos. Angie'ye yankılanıyor.

Glory - Angie'ye yerleştirilmiş bir qura'aki klon çocuğu. Çok tatlı.

Violet - Angie ve Vordis'in küçük kızı.

Veronica - Icehome Sahil Kabilesi'nin şifacısı. Geldiğinde Ashtar'a yankılandı. Biraz sakar. Hannah'yı asistanı olarak işe aldı. Katamneas ve Varukhal'ın annesi.

Ashtar (Ash-TARR) - Flörtöz altın rengi eski gladyatör ve eski köle. Bir ejderha olarak "savaş formuna" şekil değiştirebilen ve telepatik iletişim kurma yeteneğine sahip Drakoni erkeği. Icehome'a vardığında Veronica'ya hemen bağlanır. Damızlık. Katamneas ve Varukhal'a düşkün bir baba.

Katamneas (Ka-TAHM-nee-us) - Veronica ve Ashtar'ın büyük oğlu.

Varukhal (Var-oo-call) - Veronica ve Ashtar'ın küçük oğlu.

Willa - Güneyli bir twang ile yetişkin kadın. Lo'nun arkadaşı. Gren'in en ateşli savunucusu. Gren'e bağlanmış. Shade'in annesi. O ve Gren şu anda başka bir çocuk için çalışıyorlar.

Gren (HEN ile kafiyeli) - Çirkin, vahşi eski gladyatör erkek. Görür görmez saldırır. Willa'ya benziyor. Aayla'ya göre yumuşak ve tüylü. Shade'in babası.

Shade - Willa ve Gren'in küçük, tüylü oğlu.

Thrand ("mülayim" ile kafiyeli - kimse ona bunu söylemiyor) - Kırmızı "ikizlerden" biri, a'ani adı verilen bir ırkın eski gladyatörleri. Vordis ile uzun zamandır arkadaş/kardeş. Asabi, rekabetçi olan. Ketçap. Nadine'e aşık. Kızı Deeni'nin babası.

Nadine - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Avcı ve harekete geçirici. Thrand'a bağlanmış. Deeni'nin annesi.

Deeni (Dee-nee) - Nadine ve Thrand'ın kızı, çok düşkün babası tarafından aptalca şımartılıyor.

Steph - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Eski psikoloji öğrencisi. Neolitik biseksüel terapist. Juth ile rezonansa girmiş. (Evlatlık) oğlu Pak ve (biyolojik) kızı Jethani'nin annesi.

Juth (Joooth) - Kuzgun'u mal karşılığında kaçıran serseri erkek. Pak'ın üvey babası. Sonunda Icehome Kumşalı'ndaki kabileye katıldı ve Steph ile yakınlaştı.

Pak (Sürü) - En küçük dışlanmış! Juth ve Steph'in evlatlık oğlu, Jethani'nin ağabeyi

Jethani (Jeth-ann-ee, Bethany ile kafiyeli) - Juth ve Steph'in kızı, babasıyla aynı saplı kuyruğa sahip. Çok şirin.

Samantha - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Sessiz. Ketum. Dünya'daki eski barista ve kafeini seviyor. Buz gezegeninde olmayı gerçekten çok seviyor ama bunu kimse anlayamıyor. Sessah'a benziyor. Yakın zamanda Croatoan'a döndü.

Sessah (Ses-uh) - Sevvah ve Oshen'in en küçük oğlu. Aehako gibi iri yarı bir avcı olarak büyümüş ama babasının sessiz kişiliğine sahip. Sam'e benziyor. Yakın zamanda Croatoan'a döndü.

K'thar (Kuh-THARR) - Avcı, Güçlü Kol'un fiili lideri, Lauren/Lo'ya benziyor. Kki/Fat One'ın sahibi.

Lauren/Lo - Plaj kampında yetişkin kadın. Bir zamanlar gözlükleri vardı. Sorun çözücü olmayı seviyor. K'thar'a benziyor, ikinci kez hamile. Marisol'un arkadaşı.

Şişman Olan/Kki (KUH-kee) - Klanın Nightflyer evcil hayvanı K'then (Kuh-THENN) - Küçük oğulları.

J'shel (Juh-SHELL) - Güçlü Kol'un genç avcısı, Hannah'y a benziyor. Çok neşeli. Uzun örgülü. Edepsiz konuşmacı.

Hannah - Ada kabileleri geldiğinde J'shel'e yankılanır. Yerleşik işgüzar. Şimdi Veronica'nın asistanı ve bitki depolarından sorumlu.

J'hann (Juh-HANN) - Küçük oğulları.

N'dek (Nuh-DECK) - Bir kaari saldırısında bir bacağını kaybeden Güçlü Kol Avcısı. Artık depresyonda değil ve ateşin etrafında çok oturuyor. Devi ile rezonansa girdi ve protez bacağı var.

Devi - Plaj kampındaki geveze yetişkin kadın. Bilim adamı inek. Saç çevirici. Dinozorları sever. N'dek ile rezonansa girer. Icehome plajıyla ilgili her şeyi seviyor.

N'rav (Nuh-RAV) - Annesi kadar konuşkan olan küçük oğulları.

T'chai (Tuh-SHY) - Uzun Boynuz Avcısı, Marisol ile rezonansa girdi. Adada sky-claw tarafından saldırıya uğradı ve neredeyse yaralarından ölüyordu, bu yüzden şifacı rezonansını durdurdu. Sonunda Mari ile yeniden rezonansa girer.

Marisol - Plaj kampında saklanmayı seven, korkmuş yetişkin kadın. Lo ile birlikte adada mahsur kalır. T'chai ile rezonansa girmiştir. Hastalığı nedeniyle rezonansları şifacı tarafından "kapatılır". T'chai ile yeniden rezonansa girer. T'mar'ın annesi.

T'mar (Tuh-MAR) - Onların oğlu.

M'tok (Muh-TOCK) - Uzun Boynuz'un Avcısı, Callie'ye benziyor. Her şeyin düzenli ve tertipli olmasını sever. Biraz sinsî.

Callie - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Harry Potter hayranı. M'tok'a çok benziyor. Ayrıca çok uzun bir süre M'tok'tan nefret etti. Bunu atlattı.

M'cal (Muh-cahl) - Küçük oğulları.

S'bren (Suh-BRENN) - Uzun Boynuz avcısı, M'tok'un kardeşi. M'tok'un beyninin kas gücü (Pinky?). Kadınların etrafında hödük. Penny'yi kendisi için çalar ve ona yankılanır.

Penny - Sahil kampındaki yetişkin dişilerden biri. Avlanmayı öğreniyor. İnsan güneş ışığı. Macerayı ve iyi vakit geçirmeyi sever. S'bren tarafından çalındı ve bunun için ona cehennemi yaşattı. Tekrar hamile.

Brenna - Küçük kızları.

A'tam (Uh-TAMM) - Gölge Kedi avcısı, adanın en yakışıklısı olduğu söylenir. Pek balık oltası değil. Sonunda Bridget'te yankı buldu. Vay be.

Bridget - Sahil kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Veronica'nın arkadaşı.

A'tam'la takıldı. A'tam'dan ayrıldım. Yankılandı

A'tam. Artık karmaşık değil.

A'bri (Ah-bree) - Küçük oğulları.

U'dron (Ooh-DRONN) - Avcı. Fisher. Her yönüyle sportif bir tip. İyi davul çalar. Kendini kanıtlamakta geç kaldı. Raven'a benziyor.

Kuzgun - Plaj kampındaki yetişkin kadınlardan biri. Adına rağmen sarışın. Hippi ebeveynleri var. Şarkı söylemeyi ve dans etmeyi seviyor. Gerçek adının Louise olduğu, aslında hippie olmadığı ve striptizci olduğu ortaya çıktı. Yine de harika. Juth ve Pak'ı bulan kişi.

U'ra (Ooh-rahv) - Küçük oğulları.

Vaza (Vaw-zuh) - Dul ve yaşlı. Kadınları süzmeyi sever. Şu anda Icehome sahilinde Gail ile zevk çiftleşmesi yapıyor. Z'hren'in evlat edinilmiş babası.

Gail - Boşanmış yaşlı insan kadın. Dünya'da bir oğlu varmış (ölmüş). Yaklaşık elli yaşlarında. Vaza ile zevk için çiftleşmiş, Z'hren'in evlatlık annesi.

Z'hren - Eskiden Güçlü Kol klanından olan oğulları.

Harlow - Rukh'un eşi. Bir zamanlar Atalar Mağarası'nın "tamircisi". Şu anda Icehome plajında.

Rukh (Rookh) - Eski sürgün ve yalnız. Orijinal adı Maarukh (Mah-rookh). Raahosh'un kardeşi. Harlow'un eşi. Şu anda Icehome sahilinde.

Rukhar (Roo-car) - Onların oğlu.

Daya (Dye-uh) - Onların kızı.

Bek (Behk) - Avcı. Maylak'ın kardeşi. Elly ile çiftleşti. Biraz krank canavarı ama Elly aldırıyor.

Elly - Eski insan köle. Çok küçük yaşta kaçırılmış ve hayatının büyük bir kısmını kafeste ya da köleleştirilmiş olarak geçirmiş. Not-Hoth'a getirilen eski köleler arasında ilk yankılanan. Bek ile çiftleşti.

Emma - Çok gürültücü kızları (ki bu hem Elly hem de Bek için şaşırtıcıdır).

Flordeliza - Sahil kampında yetişkin dişi. Bir zamanlar hemşireydi. Bir çeşit palyaço. "Yeni" grubun en yaşlısı. Filipinli. İğne konusunda yetenekli. R'jaal ile rezonansa girmesi bekleniyordu ama onun yerine I'rec ile rezonansa girdi. Dedikodu yapmayı ve "halkıyla" ilgilenmeyi seviyor.

I'rec (I-WRECK) - Klan lideri. Züccaciye dükkanındaki boğa gibi. Bir tür bok karıştırıcı ve geçinmesi zor. Yetkili olmaya alışkın. Flor'a yankılandı ve hemen diğer tüm kadınların varlığını unuttu.

Daisy - Mardok'un eski arkadaşı Niri tarafından buz gezegenine bırakıldı. On yıldan uzun süredir eski köle ve birkaç uzaylı dili konuşuyor/okuyor. Çok güzeldi ve görünüşüne takıntılıydı, ancak yakın zamanda görünüşünü yok eden bir kaza geçirdi. Hayatta kalma becerilerini geliştirmeye çalışıyor. O'jek'te yankı buldu.

O'jek (Oh-JECK) - Avcı. Sessiz. Yemek yapmayı sever. Utangaç olduğu söyleniyor. Juth'un biyolojik kardeşi. Daisy'ye hayatının en güzel gününü yaşattı.

R'jaal (Arr-JAHL) - Uzun Boynuz'un Klan lideri, aynı zamanda Icehome sahilinde de liderlik pozisyonunu üstlendi. Oldukça yalnızdı, şimdi tam bir Eş Adam. Rosalind'i gördüğünde ona bağlanıyor.

Rosalind - Utangaç bir kütüphaneci. Atalar tarafından kaçırılmış bir insan yabancı. R'jaal'a benziyor. Ayrıca bir Icehome kütüphanesinin nasıl yapılacağını öğrenmek isteyen bir fanfic yazma ineği.

Tia (Tee-AH) - Yakın zamanda Croatoan'dan Icehome'a döndü, ancak meyve mağarasından kayboldu, o da atalar tarafından çalındı. Bitkicilik veya örgü olsun, bir projeyi sever. Rem'eb'e rezonansa girdi.

Yumruk Rem'eb (HREM-ebb) - Yeraltı halkının şefinin oğlu. Sadık ve sorumluluk sahibi. Balık tutmayı sever. Tia'ya aşık. Onu balık tutmaktan daha çok seviyor.

Skarr (Yara) - Yeşil pulları ve kertenkele benzeri kuyruğu olan bir ssethri eklentisi. Soğuk havalarda yavaşlama eğilimindedir. Vivi'ye yankılanır ve herkese onun ne kadar harika olduğunu söylemeyi sever.

Vivi - Adına dair hiçbir anısı olmayan bir insan kadın. Flor'un kız kardeşlerinden birine ithafen Flor tarafından Vivian olarak adlandırılmıştır. Onun yerine Vivi olduğuna karar verir. Hayatta kalma becerilerine sahip ve Icehome köylüleri için kayak yapıyor. Skarr'a yakınlık duyuyor ve diğer herkesi şaşırtacak şekilde ona tahammül ediyor gibi görünüyor.

Yeni Gelenler (şimdiye

kadar)

Kadın

Eşleşmemiş Klonlar

Sabrina - Bir düğün planlayıcısı. Her şeyin en iyisini yapmaya kararlı, neşeli bir tip.

Natalie - Adına dair hiçbir anısı olmayan bir insan kadın. Flor'un kız kardeşlerinden birine ithafen Flor tarafından Natalie olarak adlandırılmıştır. Göz teması kurmakta ve alaycılığı kavramakta zorluk çekiyor.

Isadora aka Dora - Klon olduğunu kabul etmeyi reddeden sarışın bir klon. Oregon'daki bir çiçekçi dükkanıyla ilgili anıları var.

Yasmin - Bir insan klonu.

Bianca - Bir insan klonu.

Gabriella - Bir insan klonu. Bilimkurgu ineği.

Colleen - Bir insan klonu. Sarışın, ipeksi saçlı. Noj'me ile arkadaş.

Biraz Debbie Downer.

April - Bir insan klonu. Valmir'le rezonansa girdiği düşünülüyor, ancak ne o Valmir'i ne de Valmir onu sahipleniyor.

Dawn - Bir insan klonu.

Eşleşmemiş Erkek Klonlar

Kyth (kith-"smith" ile kafiyeli) - Moden bir gladyatörün klonu. Son derece büyüktür ve perdeli el ve ayak parmakları vardır. İlk khi'si öldü. İkincisi de öyle. Ve üçüncüsü.

Valmir (VAL-meer) - Praksiyalı bir gladyatörün klonu. Çok kediye benziyor. April ile yankılandığı söyleniyor, ancak ikisi de diğerini sahiplenmiyor.

Chalath (CHUH-lath-"banyo" ile kafiyeli) - Mesakkah ve praxii'nin eşit parçaları gibi görünen bir erkek eklentisi. Biraz otoriter.

Jason - Bir insan erkek klonu. Onlar gerçekten var!

Atalarımız

Gezgin Set'nef (SET-neff) - Seyahat etmeye meraklı bir atalar erkeği.
R'jaal'a sempati duyar ve kaçmasına yardım eder.

Dikkatli Tan'zor (TAN-zohr) - Ataların bir erkeği. Rem'eb'in arkadaşı.

Tal'nef the Swifttest (TALL-nef) - Atalardan bir erkek. Gezgin Set'nef'in kardeşidir ve kardeşı yüzeye çıktığında o da ayrılır.

Noj'me the Attendant (NAWJ-may) - Atalardan bir dişı. Kahin ile kurduğu "iletişim" sayesinde eski Sakh dilini konuşabilir (ki bu bir kaçış kapsülüdür).

Sürgün Kin'far (KIN-fawr) - Bir sürüngen.

Kudretli Bel'eb (BELL-ebb) - Ataların şefi.

Acı So'ran - isyancıların lideri, Rem'eb'in çocukluk arkadaşı.

Değerli Cas'zor - Ataların çok saygın bir erkeği, şefe tavsiyelerde bulunur. Dikkatli Tan'zor'un kardeşı.

Daha fazlasını ister misiniz?

Daha fazla uzaylı romantizmi arıyorsanız, okumanız için bütün bir Rubyverse'im var. Kitaplarımın çoğu Kindle Unlimited'ta, bu yüzden arka listeme göz atın - bahse girerim ruh halinize uygun bir şeyim var!

Buz Gezegeni Klonları serisi

[R'jaal'ın 'Yankısı Skarrdan](#)

[Kurtulmak](#)

Bu gezegen olsun ama farklı karakterler olsun

[Buz Gezegeni Barbarları](#)

[Icehome Serisi](#)

Uzaylılar olsun ama daha rahat bir ortam olsun

[Risdaverse](#)

[Sunrise Cantina](#)

Kahramanı daha canavarlaştırın

[Kötü Adam](#)

[Daha Kötü](#)

[Adam](#)

İyi eğlenceler!

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

- [Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız](#)
- [Çeviri Yedek Telegram Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitaplar Sohbet Grubumuz](#)
- [Çeviri Kitap İstekleri Kanalımız](#)
- [Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri](#)
- [Çeviri Kitaplar Instagram Sayfamız](#)

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz.

Kitaplarımız paylaşılmak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız.PDF içindeki logo-imza sayfamızı silmeyiniz. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi

